

บทย่อจากปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ)

พ.ศ. ๒๕๐๓

รายงานการวิจัยฉบับที่ ๕

ของ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรองเด็ก

สมัคร สุนทรเวช

บทย่อจากปรัชญานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ)

พ.ศ. ๒๕๐๓

รายงานการวิจัยฉบับที่ ๕

ของ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

ศิริณี ตรีวิทย์

คำนำ

ในปีการศึกษา ๒๕๐๖ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ขอให้สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัยและส่งเสริมการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ในการนี้ นิสิตชั้นปริญญาโทของสถาบันได้ให้ความร่วมมืออันเป็นประโยชน์แก่การดำเนินงานด้วย กล่าวคือ นิสิตทุกคนได้เลือกทำปริญญานิพนธ์ในเรื่องที่เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยหลักสูตร แต่ละคนได้ศึกษาประมวลการสอน และแบบเรียนของชั้นประถมศึกษาตอนต้นอย่างถี่ถ้วน แล้วจึงสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถามให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้นนั้น

เมื่อได้ทดลองใช้ข้อทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริงแล้ว จึงวิเคราะห์ข้อทดสอบจากผลที่ได้ขึ้นตามวิธีการทางสถิติ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้น มีค่าความเชื่อถือได้ และค่าความเที่ยงตรงสูง เป็นแบบทดสอบที่ดีจริง สำหรับแบบสอบถามก็มีการทดลองใช้เช่นเดียวกัน และนำผลที่ได้มาพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนเป็นที่เรียบร้อย จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ในการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถามดังที่กล่าวมาแล้ว นิสิตมีคณะอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญประจำสถาบันเป็นที่ปรึกษาแนะนำอย่างใกล้ชิด และสถาบันก็ได้นำแบบทดสอบ แบบสอบถาม รวมทั้งแบบกรอกข้อมูลซึ่งนิสิตจัดทำขึ้นมาใช้ในการวิจัยหลักสูตรด้วย

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำปริญญานิพนธ์นั้น นิสิตได้เก็บรวบรวมข้อมูลเองเป็นส่วนใหญ่ แต่ในจังหวัดห่างไกลซึ่งนิสิตไม่สามารถ

๗

ไปรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองได้ นิสิตได้ใช้ข้อมูลซึ่งศึกษานิเทศกรรมสามัญ
ศึกษารวบรวมสำหรับโครงการวิจัยหลักสูตร ทั้งนี้ เฉพาะข้อมูลที่จะต้องวิเคราะห์
ต่อเนื่องกับข้อมูลที่นิสิตได้รวบรวมมาแล้ว จึงนับว่าต่างก็ได้ช่วยเหลือกัน
ทั้งสองฝ่าย นอกจากนี้ศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา และบรรดาครูในโรงเรียน
กลุ่มตัวอย่างยังได้อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือแก่นิสิตเป็นอย่างดี ซึ่ง
สถาบันใครขอแสดงความขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

โครงการวิจัยหลักสูตรเป็นโครงการใหญ่ ผลการค้นคว้าของนิสิตเป็นเพียง
ส่วนหนึ่งของโครงการนี้เท่านั้น ถึงแม้จะใช้เป็นตัวแทนในการพิจารณาผลทั่ว
ประเทศไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นผลที่เชื่อถือได้ในขอบเขตที่กำหนดไว้ในรายงานการ
ค้นคว้า ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการประถมศึกษาในท้องถิ่นนั้น ๆ อยู่
ไม่น้อย ฉะนั้น สถาบันจึงเห็นสมควรจัดพิมพ์ย่อปริญญาณิพนธ์ของนิสิตรุ่นนี้
ขึ้น เพื่อให้ผู้ที่สนใจและที่เกี่ยวข้องกับการประถมศึกษาได้ทราบความจริงส่วน
หนึ่งก่อน จนกว่าจะได้ทราบผลการวิจัยหลักสูตรตามโครงการนี้ในเวลาต่อไป.

ละม้ายมาศ ศรทตต์

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรองเด็ก

๑๒ มีนาคม ๒๕๐๘

สารบัญ

หน้า

๑. การศึกษาเรื่องคำตอบผิดในการบวก
เลขหลักเดียวของนักเรียนชั้นประถม
ปีที่ ๑ โรงเรียนประชาบาลและ
เทศบาลในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี นายชวลิต บัวสรวง ๑-๕
๒. การสร้างแบบทดสอบเลขคณิตประถม
ปีที่ ๑ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทาง
เลขคณิตประถมปีที่ ๑ จาก
โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ๑๑ โรงเรียน
ในภาคศึกษา ๑ นางอารี เพชรผูก ๖-๑๒
๓. การสร้างแบบทดสอบความพร้อมใน
การอ่าน และการศึกษาความพร้อม
ในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปี
ที่ ๑ บางโรงเรียนในภาคศึกษา ๑ นางไขศรี วรรณกวีชา ๑๓-๑๙
๔. การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำ
ประถมปีที่ ๑ และศึกษาผลสัมฤทธิ์
ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ใน ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ น.ส. สมประสงค์ สถาปิตานนท์ ๒๐-๒๓

๕. ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา^๑
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา
ชั้นประถมศึกษา^๑
- พุทธศักราช ๒๕๐๓ นายไพฑูรย์ ธรรมแสง ๒๔-๓๒
๖. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับ
หลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษา^๑
- พุทธศักราช ๒๕๐๓ น.ส. อารี สายธร ๓๓-๕๐
๗. ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์^๕
ทางวิชาการ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษา^๑ ที่พูดภาษาไทยกลางใน
จังหวัดพระนคร และภาษามลายูใน
จังหวัดปัตตานี
- น.ส. รัตนา ศิริพานิช ๕๑-๕๗
๘. การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทาง
การฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ
และการแต่งความ ของนักเรียนที่
สำเร็จชั้นประถมศึกษา^๑ ในโรงเรียน
ประถมศึกษา ๖ แห่ง
ในจังหวัดนครราชสีมา
- นายอินทร์ ศรีคุณ ๕๘-๖๓

๕. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
ภูมิศาสตร์ ของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมศึกษา ๔ ในโรงเรียน
ประถมศึกษาบางโรงเรียน
ของภาคศึกษา ๑ นายวัน เกษพิชัย ๖๔-๗๐
๑๐. การศึกษาเรื่องคุณธรรมแห่งความ
เป็นพลเมืองดีบางประการของเด็ก
ที่จบชั้นประถมศึกษา ๔ นายชาติ ลัทธิต ๗๑-๗๘
๑๑. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเลขคณิต
ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษา ๔
ในภาคศึกษา ๑ นางบุรี กุลพิจิตร ๗๙-๘๗
๑๒. ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๔
ในภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถม
ปีที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ น.ส. เพราพรรณ จันทร์ปัญญา ๘๘-๙๕
๑๓. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์ ของเด็กที่จบชั้น
ประถมศึกษา ๔ ในภาคศึกษา ๑ น.ส. จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ ๙๖-๑๐๐
๑๔. ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๔
ในภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชา
วิทยาศาสตร์เบื้องต้น ชั้นประถมศึกษา
พุทธศักราช ๒๕๐๓ นางจิตรา สังข์สะอาด ๑๐๑-๑๑๑

๑๕. ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๔
 ในภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับ
 หลักสูตร ชั้นประถมศึกษา ๔
 พุทธศักราช ๒๕๐๓ น.ส. เพ็ญสุข หวังแก้ว ๑๑๒-๑๑๖
๑๖. ความคิดเห็นของผู้บริหาร
 การศึกษา ภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับ
 หลักสูตรทั่วไป ชั้นประถมศึกษา ๔
 พุทธศักราช ๒๕๐๓ นายประกิจ รัตนสุวรรณ ๑๑๗-๑๓๘

การศึกษาเรื่องคำตอบผิดในการบวกเลขหลักเดียว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
โรงเรียนประชาบาลและเทศบาลในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

ของ
นายชวลิต บัวสว่าง

ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาความยากของเลขคู่บวกต่าง ๆ
 ๒. เพื่อศึกษาแนวของคำตอบผิดในการบวกเลขหลักเดียว
- การค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับเตรียมการเรียนการสอนเรื่องการบวกเลขหลักเดียว ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโอกาสต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าเป็นแบบทดสอบการบวกเลขหลักเดียว จำนวน

๑๐๐ ข้อกระทง

วิธีดำเนินการค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๑,๐๑๕ คน จากโรงเรียนประชาบาล ๒ โรงเรียน และโรงเรียนเทศบาล ๕ โรงเรียน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นักเรียนเหล่านี้ได้เรียนการบวกเลขหลักเดียวแล้ว

๒. การทดสอบ ให้นักเรียนทำแบบทดสอบการขวงเลขหลักเดียว จำนวน ๑๐๐ ข้อกระทง ในเวลาดำหนด ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที

๓. การวิเคราะห์ข้อมูล

ก. ตรวจสอบแบบทดสอบแล้วแปลงข้อมูลออกเป็นเลขรหัสเพื่อการจัดการทำกับข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติต่อไป

ข. ทำตารางแสดงจำนวนคำตอบผิดและแบบของคำตอบผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคในเลขค้วขวงแต่ละค้ว

ค. วิชาการทางสถิติ

๑) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับ (Rank Correlation Coefficient) เพื่อแสดงความเกี่ยวข้องของค่าตัวเลขกับจำนวนคำตอบผิด

๒) เปรียบเทียบจำนวนคำตอบผิดในเลขค้วขวงต่าง ๆ โดยหาค่าความแตกต่างระหว่าง p และ π (Significance of the difference between p and π)

สรุปผลการค้นคว้า

๑. ความยากในการขวงเลขหลักเดียว จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้พบว่า

ก. เลขค้วขวงที่เป็นเลขมากมีความยากมากกว่าเลขค้วขวงที่เป็นเลขน้อย

ข. เมื่อตัวเลขมีค่ามากขึ้นความยากในการขวงเลข ก็เพิ่มมากขึ้นตามไปค้ว

ค. เลขค้วขวงที่มีเลขล่างเป็นเลขมากมีความยากมากกว่าเลขค้วขวงที่มีเลขล่างเป็นเลขน้อย

๒. แบบคำตอบผิดที่สำคัญ ซึ่งพบในการค้นคว้าครั้งนี้

- ก. คำตอบที่ใช้เลขล่างหรือเลขบนเป็นคำตอบ (แบบ P) ลักษณะคำตอบผิดแบบ P นี้ ส่วนมากเป็นเลขล่างและเป็นเลขมาก
- ข. คำตอบที่ใช้เลขล่างและเลขบนมาเรียงกันเป็นคำตอบ (แบบ J) ลักษณะคำตอบผิดแบบ J นี้ ส่วนมากเป็นคำตอบที่เรียงจากเลขน้อยไปยังเลขมาก และเรียงจากเลขบนมายังเลขล่าง
- ค. คำตอบที่ขาดหรือเกินจากคำตอบถูกอยู่ 1 (แบบ ± 1) พบว่าคำตอบที่ขาดไปจากคำตอบถูกอยู่ 1 (แบบ -1) นั้น มีจำนวนมากกว่าคำตอบที่เกินไปจากคำตอบถูกอยู่ 1 (แบบ $+1$) ในคำตอบผิดแบบ ± 1 นี้ ผู้คนคิดว่าพยามอยู่ในเลขคี่วงกลมมีเลขล่างเป็นเลขมากมากกว่าในเลขคี่วงกลมมีเลขบนเป็นเลขมาก และจำนวนคำตอบผิดแบบ ± 1 นี้มีแนวโน้มที่จะมีมากขึ้นตามค่าตัวเลข
- คำตอบผิด แบบ -1 พบในเลขคี่วงกลมมีเลขล่างเป็นเลขมากมากกว่าในเลขคี่วงกลมมีเลขบนเป็นเลขมาก ส่วนคำตอบผิด แบบ $+1$ พบว่าอยู่ในเลขคี่วงกลมมีเลขล่างเป็นเลขมากเป็นจำนวนพอ ๆ กับที่พบอยู่ในเลขคี่วงกลมมีเลขล่างเป็นเลขน้อย
- ง. คำตอบผิดที่เกิดจากการอ่านสับสนระหว่างตัวเลข (แบบ MR) ในการค้นคว้าพบว่านักเรียนอ่าน '6 เป็น 9', '9 เป็น 6' และ '9 เป็น ๑' (แบบ T) เป็นจำนวนมาก
- นักเรียนอ่าน '9 เป็น 6' มากกว่า '6 เป็น 9' และอ่าน '9 เป็น 6' มากกว่า '9 เป็น ๑'
- คำตอบผิดแบบ MR อ่าน '9 เป็น 6' ผู้คนคิดว่าพยามมีจำนวนคำตอบผิดในเลขคี่วงกลมมี 9 เป็นเลขบนมากกว่าในเลขคี่วงกลมมีเลข 9 เป็นเลขล่าง

คำตอบผิดแบบ MR อ่าน '6 เป็น 9' ผู้คนคิดว่าพหุคูณจำนวนคำตอบผิดในเลขคู่บวกที่มี 6 เป็นเลขบนมีจำนวนพอ ๆ กันกับในเลขคู่บวกที่มี 6 เป็นเลขล่าง

และคำตอบผิดแบบ T (อ่าน '9 เป็น 6') ผู้คนคิดว่าพหุคูณจำนวนคำตอบผิดในเลขคู่บวกที่มี 9 เป็นเลขบนมีจำนวนพอ ๆ กันกับในเลขคู่บวกที่มี 9 เป็นเลขล่าง

- จ. คำตอบผิดที่เกิดจากผลคูณระหว่างเลขบนกับเลขล่าง (แบบ M) พหุคูณมากในเลขคู่บวก $+5$ เพียงคู่เดียว
- ฉ. คำตอบที่น้อยไปจากคำตอบถูกอยู่ 10 (แบบ -10) พหุคูณมากในเลขคู่บวกที่มีคำตอบเป็นเลขสองหลัก และนักเรียนมีโอกาสดำคำตอบผิดแบบอื่นได้เท่า ๆ กันไม่ว่าเลขบนหรือเลขล่างเป็นเลขมาก
- ช. ในเลขคู่บวกที่มี 0 มีลักษณะคำตอบผิดเป็นสามแบบ คือ
 - ๑) คำตอบ 0 (แบบ z) พหุคูณมากในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขบนมากกว่าในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขล่าง
 - ๒) คำตอบที่เกินคำตอบถูกอยู่ 1 (แบบ $+1$) พหุคูณมากในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขบนมากกว่าในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขล่าง
 - ๓) คำตอบที่ใส่เลขบนและเลขล่างเรียงกันเป็นคำตอบ (แบบ J) พหุคูณมากในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขล่างมากกว่าในเลขคู่บวกที่มี 0 เป็นเลขบน

นอกจากนี้ผู้คนคิดว่ายังพบอีกว่าจำนวนคำตอบผิดของเลขคู่บวกที่มี 0 นั้นไม่มากจนหรือน้อยลงตามค่าของเลขอีกตัวหนึ่งที่เป็นคู่บวก

๓. เปรียบเทียบการค้นคว้าของชายกับการค้นคว้าครั้ง

- ก. ในการค้นคว้าของชายน์ เขาพบว่าค่าตอบผิดที่เกิดจากการเอาผลต่างของเลขคู่บวกมาเป็นค่าตอบ (แบบ S) เป็นแบบสำคัญ เพราะพบมากที่สุดและมีอยู่ในเลขคู่บวกเกือบทุกคู่ ส่วนการค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ค้นคว้าพบว่าค่าตอบผิดที่เกิดจากการเอาเลขล่างหรือเลขบนมาเป็นค่าตอบเป็นแบบสำคัญ ซึ่งมีส่วนมากในเลขคู่บวกทุกคู่
- ข. ชายน์ ไม่กล่าวถึงค่าตอบผิดที่เป็นค่าตอบน้อยกว่าค่าตอบจริงอยู่ 10 (แบบ - 10) ซึ่งปรากฏว่าพบมากในการค้นคว้าครั้งนี้
- ค. สำหรับเลขคู่บวกที่มี 0 ชายน์ ได้พบว่าค่าตอบผิดอยู่สองแบบ คือ ค่าตอบที่เป็น 0 และไม่ใช่ 0 ส่วนในการค้นคว้าครั้งนี้ ได้พบว่าค่าตอบผิดอยู่สามแบบ คือ แบบค่าตอบที่เป็น 0, ค่าตอบที่มากกว่าค่าตอบจริงอยู่ 1, และค่าตอบที่ใช้เลขบนและเลขล่างมาเรียงกันเป็นค่าตอบ
- ง. ผลการค้นคว้าค่าตอบผิดที่เกิดจากการอ่านเลขสับสนกัน (แบบ MR) ของชายน์ เหมอนกับการค้นคว้าครั้งนี้ นอกจากนั้นในการค้นคว้าครั้งนี้ยังพบอีกว่ามีค่าตอบผิดที่อ่าน 9 เป็น ๑ (แบบ T) เพิ่มเติมอีก เนื่องจากเด็กไทยต้องเรียนเลขไทยด้วย
- จ. ผลการค้นคว้าค่าตอบผิดแบบที่เป็นค่าตอบเกินหรือน้อยกว่าค่าตอบจริงอยู่ 1 (แบบ ± 1) ในครั้งนี้ พบว่าลักษณะค่าตอบผิดส่วนมาก เหมอนกับการค้นคว้าของชายน์

การสร้างแบบทดสอบเลขคณิตประเภทที่ ๑ และ
ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประเภทที่ ๑ จาก
โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ๑๑ โรงเรียน
ในภาคศึกษา ๑

ของ
นางอารี เพชรผุด

ความมุ่งหมาย

ก. เพื่อสร้างแบบทดสอบสำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประเภทที่ ๑ ให้ได้
แบบทดสอบที่มีความเชื่อถือ (Reliability) และค่าความเที่ยงตรง (Validity) สูง
ข. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตของเด็กที่เรียนจบประเภทที่ ๑ ตาม
หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นบนเครื่องมือ
ในการศึกษา ตามจุดมุ่งหมายต่อไปนี้ คือ

๑. เด็กที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตสูงต่ำเพียงไร
๒. ระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย เด็กกลุ่มอายุมากกับกลุ่มอายุน้อย
และเด็กไม่ซ้ำชั้น (เด็กกำลังเรียนชั้นประเภทที่ ๒) กับเด็กซ้ำชั้น
(เด็กที่เรียนซ้ำอยู่ในชั้นประเภทที่ ๑) จะมีผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิต
ประเภทที่ ๑ ต่างกันหรือไม่

๓. ข้อทดสอบที่สร้างขึ้นแต่ละตอนนั้น มีความง่ายเพียงไร ทั้งนี้
ถือเอาจำนวนเด็กที่ทำได้ถูกต้องเป็นเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง

ก. กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดลองใช้แบบทดสอบ เป็นเด็กชั้นประถมปีที่ ๒ ของ
โรงเรียน ๒ โรงเรียน ในจังหวัดพระนคร มีจำนวน ๕๐๐ คน เป็นชาย ๒๘๕ คน
หญิง ๒๑๕ คน

ข. กลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิต เป็นเด็กประถม
ปีที่ ๒ และประถมปีที่ ๑ ชายชน จากโรงเรียน ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑
จำนวน ๑,๖๔๗ คน เป็นชาย ๘๒๓ คน หญิง ๘๒๔ คน

วิธีดำเนินการทดสอบ

ก. การรวบรวมข้อมูลในการสร้างแบบทดสอบ ผู้เขียนได้นำแบบทดสอบ
สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประถมปีที่ ๑ ซึ่งได้สร้างขึ้นเอง ไปทดสอบเด็ก
ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองแห่ง และคัดเลือกคะแนนสอบไล่ปลายปีการ
ศึกษา ๒๕๐๕ ในวิชาเลขคณิต ป. ๑ มาเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงของ
แบบทดสอบ

ข. การทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประถมปีที่ ๑ คณะนิสิตสถาบัน
ระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัยเด็ก ได้ออกไปทำการทดสอบในโรงเรียนกลุ่ม
ตัวอย่างในเขตจังหวัดพระนคร และธนบุรี ส่วนจังหวัดอื่น คึกขานีเทศภาคศึกษา ๑
กรมสามัญศึกษาเป็นผู้ดำเนินการทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบที่ได้วิเคราะห์และ
คัดเลือกมาแล้วจำนวน ๕๐ ข้อ และดำเนินการทดสอบตามคำสั่งชี้แจง

การวิเคราะห์ข้อมูล

แยกวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายข้างต้น ดังต่อไปนี้

ก. การสร้างแบบทดสอบ วิเคราะห์ข้อทดสอบ หาค่าความเชื่อถือ (Reliability) และค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ

ข. การวิเคราะห์ข้อมูลหาผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตของเด็กประถมปีที่ ๑ ใต้แยกวิเคราะห์ดังนี้

๑. หาคะแนนเฉลี่ยของข้อมูล และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๒. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธี Complex Factorial Design โดยวิเคราะห์จากตัวแปร ดังต่อไปนี้คือ เพศ อายุ และชั้นเรียน
๓. หาอัตราส่วนร้อยละของจำนวนเด็กที่ทำข้อทดสอบแต่ละข้อ และแต่ละตอน ใต้ถูกต้อง

สรุปผลการค้นคว้า

๑. ผลการสร้างแบบทดสอบ

ก. ใต้แบบทดสอบที่มีข้อทดสอบ ๕๐ ข้อ แบ่งเป็น ๘ ตอน แต่ละตอน มีค่าความยากง่ายเฉลี่ยดังนี้

๑) ใต้เกี่ยวกับการสังเกตความแตกต่างของสิ่งของและการนับ มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๗๘

๒) ใต้เกี่ยวกับการบวกเลขหนึ่งหลักและสองหลัก มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๗๘

๓) ใต้เกี่ยวกับคูณเกี่ยวกับ ขวกลบและความจำ มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๗๓

๔) ใต้แบบให้เลือก เกี่ยวกับขวกลบ มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๖๕

- ๕) โจทย์เกี่ยวกับการลบเลขหนึ่งหลักและสองหลัก มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๖๐
- ๖) โจทย์เกี่ยวกับ วัน เดือน ปี มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๕๒
- ๗) โจทย์เกี่ยวกับเงิน มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๔๕
- ๘) โจทย์เกี่ยวกับการเติมตัวเลขโดยนับทีละ ๒, ๕, ๑๐, ๒๐, ฯลฯ มีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๔๕
- ๙. แบบทดสอบมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ .๘๘
- ๑๐. แบบทดสอบมีสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงตรง ๒ ค่า คือ .๓๘ และ .๕๘
- ๑๑. แบบทดสอบมีค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๖๒ และค่าความเที่ยงเบนมาตรฐานของค่าความยากง่ายเฉลี่ย .๑๘
- ๑๒. แบบทดสอบมีช่วงค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .๓๒—๘๑
- ๑๓. ผลการค้นคว้าเรื่องผลสัมฤทธิ์ทาง เลขคณิตของเด็กในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ๑๑ โรงเรียน ของภาคศึกษา ๑ ปรากฏผลดังนี้
 - ก. คะแนนเฉลี่ยของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ๑๑ โรงเรียน ๒๘.๔๘
คะแนน ความเที่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย ๑๐.๘๔
 - ข. ลักษณะความแจกแจงของคะแนนของเด็กกลุ่มตัวอย่าง ๑๑ โรงเรียน ของภาคศึกษา ๑ ที่ทำแบบทดสอบเลขคณิตประถมปีที่ ๑ มีลักษณะเป็นโค้งปกติ (Normal curve)
 - ค. เด็กหญิงกับเด็กชายมีผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประถมปีที่ ๑ ไม่แตกต่างกัน

- ง. เด็กกลุ่มอายุมากมีผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประถมปีที่ ๑ สูงกว่ากลุ่มอายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑
- จ. เด็กไม่ซ้ำชั้น (เด็กประถมปีที่ ๒) มีผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตประถมปีที่ ๑ สูงกว่าเด็กซ้ำชั้น (กำลังเรียนซ้ำในชั้นประถมปีที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑

๓. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีหาอัตราส่วนร้อยละของจำนวนเด็กที่ทาซอททดสอบแต่ละตอนได้ถูกต้อง ได้ผลโดยเฉลี่ยดังนี้

- ก. การรู้จักสิ่งเกิดสิ่งของและการนับจำนวน เด็กทำไ้ร้อยละ ๖๘ ของจำนวนเด็กทั้งหมด มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานร้อยละ ๓.๖๕ พิสัย (Range) ของร้อยละมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เท่ากับร้อยละ ๕๘.๕๘—๗๘.๔๒ หมายความว่าถ้านำแบบทดสอบฉบับนี้ไปใช้ทดสอบกับเด็กอนทคลายคลึง กับเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้แล้ว อย่างน้อยที่สุดร้อยละ ๕๘.๕๘ และอย่างมากที่สุดร้อยละ ๗๘.๔๒ ของเด็กที่เข้าสอบทั้งหมด จะทำแบบทดสอบตอนนี้ได้ถูกต้อง
- ข. เกี่ยวกับการบวกเลข เด็กทำไ้ร้อยละ ๖๖.๔๔ ของจำนวนเด็กทั้งหมด มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานร้อยละ ๓.๗๖ พิสัยของร้อยละมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เท่ากับร้อยละ ๕๖.๗๔—๗๑.๑๔ หมายความว่าถ้านำแบบทดสอบฉบับนี้ไปทดสอบกับเด็กอนทคลายคลึง กับเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้แล้ว อย่างน้อยที่สุดร้อยละ ๕๖.๗๔ และอย่างมากที่สุดร้อยละ ๗๑.๑๔ ของเด็กที่เข้าสอบทั้งหมด จะทำแบบทดสอบตอนนี้ได้ถูกต้อง

- ค. เกษวกขการเลข เด็กทำไทรอยละ ๕๖.๘๐ ของจำนวนเด็ก
ทั้งหมด มีความเขยงเบนมาตรฐานร้อยละ ๔.๐๑ พลัสของร้อยละ
มันยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ เท่ากับร้อยละ ๔๖.๕๘—๖๗.๑๒
หมายความว่าถ้าแนะนำแบบทดสอบฉบับไปทดสอบกับเด็กอนทคลายคลง
กับเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นควาครงนแลว อย่างน้อยทสี่ศ
ร้อยละ ๔๖.๕๘ และอย่างมากที่สุดร้อยละ ๖๗.๑๒ ของเด็ก
ที่เขาสอบทั้งหมด จะทำแบบทดสอบตอนนใดถูกต้อง
- ง. เกษวกขเวลา และ วัน เดือน ปี เด็กทำไทรอยละ ๕๓.๐๐
ของจำนวนเด็กทั้งหมด มีความเขยงเบนมาตรฐานร้อยละ ๓.๘๗
พลัสของร้อยละมันยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ เท่ากับร้อยละ
๔๒.๘๖—๖๓.๑๔ หมายความว่าถ้าแนะนำแบบทดสอบฉบับไป
ทดสอบกับเด็กอนทคลายคลงกับเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นควา
ครงนแลว อย่างน้อยทสี่ศร้อยละ ๔๒.๘๖ และอย่างมากที่สุด
ร้อยละ ๖๓.๑๔ ของเด็กที่เขาสอบทั้งหมด จะทำแบบทดสอบตอน
นใดถูกต้อง
- จ. เกษวกขการนยเพิ่มครงละ ๒, ๕, ๑๐, ๒๐, ๑๐๐ เด็กทำได้
ร้อยละ ๔๒.๖๗ ของจำนวนเด็กทั้งหมด มีความเขยงเบนมาตรฐาน
ร้อยละ ๓.๘๓ พลัสของร้อยละมันยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑
เท่ากับร้อยละ ๓๒.๕๕—๕๒.๘๐ หมายความว่าถ้าแนะนำแบบทดสอบ
ฉบับไปทดสอบกับเด็กอนทคลายคลงกับเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ
ค้นควาครงนแลว อย่างน้อยทสี่ศร้อยละ ๓๒.๕๕ และอย่างมากที่สุด
ร้อยละ ๕๒.๘๐ ของเด็กที่เขาสอบทั้งหมด จะทำแบบทดสอบ
นใดถูกต้อง

น. เกยวกับเงินตรา เด็กทำไคร้อยละ ๓๘.๕๐ ของจำนวนเด็กทั้งหมด
 มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานร้อยละ ๓.๘๘ พิสัยของร้อยละทมนย
 สำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ เท่ากับร้อยละ ๒๘.๔๗—๔๘.๕๓
 หมายความว่าถ้าเราแยกทดสอบขึ้นไปทดสอบก็เด็กอนทกลายคลง
 ก็เด็กกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการคนควาครงนแล้ว อย่างน้อยทดสอบ
 ร้อยละ ๒๘.๔๗ และอย่างมากทดสอบร้อยละ ๔๘.๕๓ ของเด็กที่
 เขาสอบทั้งหมด จะทำแยกทดสอบในใดถูกของ

การสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน และ
การศึกษความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้น
ประถมปีที่ ๑ บางโรงเรียน ในภาคศึกษา ๑

ของ

นางไซศรี วรรณวิชา

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การค้นคว้ามุ่งหมายใหญ่ ๆ ๒ ประการ คือ

๑. เพื่อสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน ให้มีคุณสมบัติครบถ้วน
ตามลักษณะของแบบทดสอบที่ดี นั่นคือ มีความเชื่อถือได้ และ ค่าความเที่ยง
ตรงของข้อทดสอบสูง และใช้ทำนายทักษะและความสามารถในการอ่านในอนาคต
ของเด็กได้

๒. เพื่อศึกษาความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ บาง
โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ ว่าเด็กเหล่านั้นมีความพร้อมในการอ่านมากน้อยเพียงใด
กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้า มี ๓ ประเภท คือ

๑. กลุ่มตัวอย่างสำหรับการทดลองสอบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายนี้
แบ่งเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองสอบ เพื่อวิเคราะห์
ข้อสอบ เลอกข้อสอบที่ดี และหาค่าความเชื่อถือได้ของข้อสอบ กลุ่มตัวอย่าง

๑๔

กลุ่ม เป็นนักเรียนชั้น ประถมปีที่ ๑ ของ โรงเรียน สามแห่ง ใน จังหวัดพระ นคร
จำนวน ๕๐๔ คน กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาค่าความเที่ยงตรง
ของข้อสอบ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เป็นนักเรียนชั้น ประถมปีที่ ๑ จากโรงเรียน
สามแห่งในจังหวัดราชบุรี จำนวน ๑๖๘ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างสำหรับการประเมินค่าความแม่นยำในเชิงทำนายทักษะใน
การอ่านของเด็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้นี้ เป็นกลุ่มตัวอย่างในโครงการวิจัยหลักสูตร
ประถมศึกษา กรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๐๖ เฉพาะชั้น
ประถมศึกษา ๑ ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๗๐๕ คน

๓. กลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาความพร้อมในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่
ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายขอนี้ เป็นกลุ่มตัวอย่างในโครงการเดียวกับข้อ ๒. เป็นนักเรียน
ชั้นประถมศึกษา ๑ จำนวน ๑,๒๗๒ คน จากโรงเรียนประจำชายและ
เทศบาลรวม ๑๐ โรงเรียน ของบางจังหวัดในภาคศึกษา ๑ คือ จังหวัดพระนคร
ธนบุรี สมุทรปราการ และนนทบุรี

วิธีดำเนินการค้นคว้า

มลาดับขั้นตอนของการดำเนินงานดังนี้ คือ

๑. การสร้างแบบทดสอบ เริ่มต้นด้วยการสร้างข้อคำถามที่จะใช้ในแบบ
ทดสอบ โดยศึกษาแนวการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือและวารสารต่าง ๆ เป็นต้น
ว่า รายงานการวิจัยผลประจักษ์ สารานุกรมการค้นคว้าทางการศึกษา นิตยสารการ
ศึกษา และแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านมาตรฐานหลายฉบับ กยทั้งพิจารณา
หลักสูตรการอ่าน ชั้นประถมศึกษา ๑ และศึกษาลักษณะคำไทยและตัวอักษรไทย
ประกอบด้วย จากนั้นจึงได้สร้างข้อคำถามซึ่งส่วนมากเป็นรูปภาพที่คัดแปลงมาจาก
ลักษณะของตัวอักษรไทยและคำไทย แล้วนำแบบทดสอบที่สร้างขนขึ้นซึ่งมีข้อคำถาม

รวมทั้งสิ้น ๘๒ ข้อ ไปทดลองสอนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสำหรับการทดลอง
 สอบ และทำการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อคัดข้อที่ไม่ดีและไม่จำเป็นออก กับหาค่าความ
 เชื่อมโยงได้ และค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบด้วย สำหรับการหาค่าความเที่ยงตรง
 นั้น กระทำโดยนำแบบทดสอบนี้และแบบทดสอบอ่านไทยชั้นประถมศึกษา ๑ ของ
 นางสาวเพ็ญ เกวส์ ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อใช้ในโครงการเดียวกัน ไปทดสอบเด็กกลุ่ม
 ตัวอย่างที่ใช้สำหรับหาค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบ พร้อมทั้งได้ขอรองให้ครู
 ประจำชั้นของนักเรียนเหล่านั้นเป็นผลพิจารณาตัดสินความสามารถในการอ่านของ
 นักเรียน และขอคะแนนอ่านไทยประจำภาคต้นของปีการศึกษา ๒๕๐๖ ของ
 นักเรียนเหล่านั้นอีกด้วย ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวทั้งหมดนี้ ผู้เขียนได้นำมาใช้เป็น
 ประโยชน์ในการสร้างแบบทดสอบ เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่ดีตามต้องการ

๒. การตรวจคุณภาพของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น แบบทดสอบที่สร้างขึ้น
 เป็นแบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน ซึ่งประโยชน์โดยทั่วไปของแบบทดสอบ
 ประเภทนี้คือ ใช้สำหรับทำนายความสามารถในการอ่านในอนาคตของเด็ก ดัง
 นั้นเพื่อตรวจสอบว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นจะมีประโยชน์ดังกล่าวหรือไม่ ผู้เขียน
 จึงได้นำแบบทดสอบนี้และแบบทดสอบอ่านไทยของนางสาวเพ็ญ เกวส์ ไปทดสอบ
 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินค่าความแม่นยำในเชิงทำนายทักษะในการ
 อ่าน แล้วเก็บผลการสอบไว้เพื่อประเมินผลของการทำนายต่อไป

๓. การศึกษาความพร้อมในการอ่าน กระทำโดยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น
 นี้ ไปทดสอบนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้แล้ว โดยทดสอบครั้งละหนึ่งชั้น
 ให้นักเรียนชดเชยเครื่องหมายกากบาทลงบนแบบทดสอบที่ผู้ทดสอบสั่งให้ทำ สำหรับ
 เวลาในการทดสอบนั้นชดเชยผู้ทดสอบแต่ละคน นอกจากนั้นยังได้ขอรองให้ครูประจำ
 ชั้นของแต่ละชั้นช่วยกรอกข้อความต่าง ๆ ลงในแบบกรอกข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อ
 ทราบรายละเอียดส่วนตัวของเด็กแต่ละคนอีกด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามประเภทของงานที่กระทำ ดังนี้

๑. เกี่ยวกับสร้างแบบทดสอบ ได้ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อสอบโดยวิธีการ ๒๗
เปอร์เซ็นต์สูง— ๒๗ เปอร์เซ็นต์ต่ำ ส่วนการหาค่าความเชื่อถือได้ของข้อสอบนั้น
หาโดยวิธี internal consistency reliability สำหรับการหาค่าความเที่ยงตรงของ
ข้อสอบ กระทำโดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพร้อมในการอ่านและ
คะแนนความสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน ซึ่งมี ๓ ประเภท คือ คะแนนอ่านไทยจาก
แบบทดสอบของนางสาวเพ็ญ เกวีส คะแนนสอบซ่อมอ่านไทยประจำภาคต้น และ
อันดับของความสามารถในการอ่านของเด็ก ที่ครูเป็นผู้ตัดสินไว้

๒. เกี่ยวกับการประเมินค่าความแม่นยำในเชิงทำนายทักษะในการอ่านของ
เด็ก กระทำโดยสร้างแผนภาพการกระจาย เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง
คะแนนอ่านไทยกับคะแนนความพร้อมในการอ่าน อาศัยแผนภาพทสร้างขน
คำนวณหาค่าความคลาดเคลื่อนในการทำนายได้โดยใช้วิธี กราฟ บัญญัติไตรยางค์
และอัตราส่วนร้อยละ

๓. เกี่ยวกับการศึกษาความพร้อมในการอ่าน แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออก
เป็น ๒ ตอน คือ

ก. แยกกลุ่มตัวอย่าง ๑,๒๗๒ คนที่ใช้ในการค้นคว้า เพื่อการ
เปรียบเทียบรวม ๔ รายการ คือ แยกตามเพศ อายุ ภาษาที่ใช้พูด
ที่บ้าน และตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ข. วิเคราะห์คะแนนความพร้อมในการอ่าน โดยตรวจคะแนนของแบบ
ทดสอบที่นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ข้อถูกให้ข้อละ ๑ คะแนน ข้อผิด

ให้ ๐ แล้วแยกคะแนนของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นพวก ๆ ตามข้อมูลที่ได้จากแบบกรอกข้อมูลส่วนบุคคล หากำมีชัณมิเลขคณิต และค่าความย้ายเบนมาตรฐานของคะแนนที่ไดทั้งหมด ก็วิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามีชัณมิเลขคณิตตามประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่แยกไว้ ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแตกต่าง (analysis of variance, complex factorial design) แบบ disproportionate sub - class number. The 2 x 2 x 2 x 3 table.

สรุปผลการค้นคว้า

ผลของการค้นคว้าที่ไดทั้งหมด อาจสรุปได้ดังนี้

๑. ผลของการสร้างแบบทดสอบ แบบทดสอบขยชนสร้างชนเพอวัดความพร้อมในการอ่านของเด็กชั้นประถมปีที่ ๑ เฉพาะด้านความสามารถในการแยกสิ่งต่าง ๆ ด้วยสายตา (visual discrimination) ซึ่งประกอบด้วยภาคย่อย ๔ ภาค คือ คำศัพท์ การรู้จักความต่าง การรู้จักความเหมือน และการเชื่อมโยงความคิด ผลจากการวิเคราะห์ข้อสอบปรากฏว่า ค่ารายเฉลี่ยความยากง่ายของข้อสอบเท่ากับ .๗๓ อันจากการจำแนกเด็กเก่งและเด็กอ่อนกระจายอยู่ระหว่าง .๓๓ ถึง .๘๓ ค่าความเชื่อถือได้ของข้อสอบเท่ากับ .๘๒ ค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบ อันได้แก่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบที่สร้างชน กับคะแนนอ่านไทยจากแบบทดสอบของนางสาวเพ็ญ เทวีส์ คะแนนสอบอ่านไทยประจำภาคต้นของบการศึกษาศึกษา ๒๕๐๖ และลำดับความสามารถในการอ่านซึ่งครูเป็นผู้ตัดสินให้ มีค่าเท่ากับ .๖๖ .๖๔ และ .๕๒ ตามลำดับ

๒. ผลของการประเมินค่าความแม่นยำในการทำนายทักษะในการอ่าน ผลของการทำนายว่าเมื่อเด็กผ่านการ ทดสอบ ความพร้อม ในการอ่าน ด้วย แบบ ทด สอบ ที่

สร้างชนนแล้ว ผู้ใดบ้างจะมีทักษะและความสามารถในการอ่านคือไปในอนาคต
 ปรากฏว่า เมื่อวัดความพร้อมในการอ่านของเด็กไทยใช้แบบทดสอบที่สร้างชน และ
 วัดความสามารถในการอ่านของเด็กเหล่านั้นด้วยแบบทดสอบอ่านไทยของ นางสาว
 เพ็ญ เกวส์ แล้ว หลังจากการสัมมนาจุดคัดสรรคะแนนอ่านไทยที่จะใช้แย่งความสามารถ
 ในการอ่านและเลขของเด็กห้าจุด คือ ณ จุดคัดสรรคะแนนอ่านไทยที่ ๑๕.๕ ๑๘.๕
 ๒๓.๕ ๒๗.๕ และ ๓๑.๕ นั้น ปรากฏว่า คะแนนความพร้อมของเด็กแต่ละ
 คนจากแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านที่สร้างชนน สามารถทายความสามารถ
 ในการอ่านและเลขของเด็กเหล่านั้นได้พอสมควร ไม่ว่าจะใช้จุดคัดสรรคะแนนอ่านไทย
 จุดใดเป็นจุดแย่งความสามารถในการอ่านของเด็ก จากการคำนวณปรากฏว่า เมื่อ
 ใช้จุดคัดสรรห้าจุดดังกล่าวเป็นจุดแย่งความสามารถในการอ่านของเด็กแล้ว จะได้
 จุดคัดสรรความพร้อมในการอ่านที่จะใช้แย่งเด็กที่พร้อมที่จะอ่านแล้ว และที่ยัง
 ไม่พร้อมที่จะอ่าน ห้าจุดเช่นกัน คือ ณ จุดคัดสรรความพร้อมที่ ๑๘.๕
 ๒๑.๓ ๒๑.๕ ๒๒ และ ๒๒.๕ ตามลำดับ และผลจากการใช้จุดคัดสรรคะแนน
 ความพร้อมทั้งห้าจุด แต่ละจุดเป็นจุดที่จะใช้ทำนายความสามารถในการอ่านและเลข
 ของเด็กนั้น ปรากฏว่าการทำนายการอ่าน ณ จุดคัดสรรแต่ละจุดนั้นให้ผลคลาดเคลื่อน
 จากความเป็นจริงร้อยละ ๑๘ ๒๖ ๒๔ ๒๔ และ ๒๔ ตามลำดับ

๓. ผลของการศึกษาความพร้อมในการอ่าน ผลของการนำแบบทดสอบ
 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่า เด็กส่วนมากทำคะแนนเฉลี่ยได้ ๒๐.๘๒ คะแนน
 จากคะแนนเต็ม ๒๗ คะแนน ซึ่งเมื่อเทียบคะแนนกับจุดคัดสรรความพร้อมที่
 คำนวณไว้ห้าจุด คือ ณ จุดคัดสรรความพร้อมในการอ่านที่ ๑๘.๕ ๒๑.๓
 ๒๑.๕ ๒๒ และ ๒๒.๕ ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ถ้าใช้จุดคัด ๑๘.๕
 เป็นจุดแย่งความพร้อมของเด็ก เด็กเหล่านั้นส่วนมากมีความพร้อมที่จะอ่านแล้ว แต่
 ถ้าใช้จุดคัดสรรความพร้อมในการอ่าน จุดอื่นเป็นจุดแย่งความพร้อมในการอ่าน

ของเต็กแล้ว เต็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้า ส่วนมากจะยังไม่พร้อมที่จะอ่าน จากประเภทต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาเปรียบเทียบกันนั้น ปรากฏว่า เต็กชายมีความพร้อมในการอ่านมากกว่าเต็กหญิง เต็กมีอายุสูงมีความพร้อมมากกว่าเต็กที่อายุน้อย เต็กที่พูดภาษาจีนที่บ้านมีความพร้อมมากกว่าเต็กที่พูดภาษาไทยที่บ้าน เต็กที่ขี้ความารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพต่าง ๆ กันนั้น ปรากฏว่า เมื่อเรียงตามระดับความพร้อมในการอ่านลดหลั่นกันลงไป จะได้ดังนี้ เต็กที่ขี้ความารดาหรือผู้ปกครองรับราชการ มีความพร้อมในการอ่านมากกว่าเต็กที่ขี้ความารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพเกี่ยวข้องกับการคมนาคม ค้าขาย รับจ้าง และทำนา ทำสวน ตามลำดับ และเมื่อนำเอาภาษาพูดที่บ้านและอายุของเต็กมาพิจารณาพร้อมกันแล้ว ปรากฏว่า ในบรรดาเต็กที่มีอายุนั้น เต็กจีนมีความพร้อมมากกว่าเต็กไทย และในบรรดาเต็กที่มีอายุสูงนั้น เต็กไทยกลับมีความพร้อมในการอ่านเหนือเต็กจีน

การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำประเภทที่ ๑
และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของ
นักเรียนใน ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑

ของ

น.ส. สัมประสงค์ สถาปิตานนท์

ความมุ่งหมาย

เพื่อให้ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นประโยชน์ส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย
หลักสูตรประถมศึกษา ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายดังนี้

๑. สร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษา ๑ ให้มีคุณลักษณะ
ที่ดี ๓ ประการ คือ มีความเชื่อถือสูง ความเที่ยงตรงสูง และนำไปใช้ได้ผลดี

๒. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กทชยชั้นประถม
ปีที่ ๑ ของโรงเรียน ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ โดยวัดจากแบบทดสอบที่สร้าง
ขึ้นในข้อ ๑

๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ระหว่าง
นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนทชยอายุต่างกัน และเด็กทชยชั้นประถม
ปีที่ ๒ กับเด็กทชยชั้นประถมศึกษา ๑

กลุ่มตัวอย่าง

๑. กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดลองใช้แบบทดสอบ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๒ จากโรงเรียน ๒ โรงเรียน ซึ่งสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนคร จำนวน ๔๘๔ คน เป็นเด็กโรงเรียน ก. ๓๖๗ คน ชาย ๑๘๘ คน หญิง ๑๖๘ คน เด็กโรงเรียน ข. ๑๒๗ คน ชาย ๘๐ คน หญิง ๔๗ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่เรียน ขพหลักรชั้นประถมศึกษา ๑ เป็นเด็กที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา ๒ และตกชั้นชั้นประถมศึกษา ๑ จากโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล รวม ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ จำนวน ๑,๖๔๒ คน เป็นชาย ๘๒๔ คน หญิง ๘๑๘ คน

วิธีการในการค้นคว้า

๑. สร้างข้อทดสอบการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษา ๑ แล้วทดลองใช้ข้อสอบกับเด็กกลุ่มตัวอย่าง ๔๘๔ คน ซึ่งเป็นนักเรียนของโรงเรียน ก. และโรงเรียน ข. ดังกล่าวมาแล้ว จากนั้น วิเคราะห์ความยากง่ายของข้อทดสอบทุกข้อ และคัดเลือกไว้ ๖๐ ข้อ (จากจำนวนทั้งหมด ๘๐ ข้อ) เป็นคำนาม ๓๐ ข้อ และคำกริยา ๓๐ ข้อ เรียงข้อสอบทั้งสองพวกนี้ให้คละกันและลำดับจากข้อที่ยากไปหาง่าย ใช้เป็นแบบทดสอบสำหรับศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กต่อไป

๒. ศึกษาหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กโดยใช้แบบทดสอบในข้อ ๑ ทดสอบเด็กกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑,๖๔๒ คน (กลุ่มตัวอย่าง ข้อ ๒) ผู้เขียนดำเนินการทดสอบเองด้วยการบอกคำให้เด็กเขียนสะกดทีละคำ รวม ๖๐ คำ ในเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง (ต่อเด็ก ๑ ห้อง)

๓. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้โดยใช้วิธีวิเคราะห์แผน เขียนกราฟ และวิธีหา

Complex Factorial Design.

สรุปผลการค้นคว้า

๑. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นประกอบด้วยข้อกระทง ๖๐ ข้อ นั้น เมื่อใช้กับโรงเรียน ก. ได้ค่าความเที่ยงตรง .๕๗๘ และกับโรงเรียน ข. ได้ค่าความเที่ยงตรง .๗๗๕ มีค่าความเชื่อถือเท่ากับ .๘๗๐๓ ความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ .๕๕๓๕

๒. ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน ๑๑ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ นั้น คะแนนเฉลี่ยที่เด็กทั้งหมดทำได้เท่ากับ ๒๘.๘๘๘๕ และ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๑๘.๖๔๓๑ จากการแจกแจงคะแนนนั้น ปรากฏว่าไม่มีแนวโน้มเชิงที่จะเป็นโค้งปรกติเลย การกระจายเป็นแบบ Bi-modal ซึ่งหมายความว่า เราอาจแบ่งเด็กออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถสูง ในการเขียนสะกดคำ และเด็กที่ไม่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ

เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเขียนสะกดคำนั้น ได้แก่เด็กที่ตกชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เกือบทั้งหมด เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งพูดภาษาจีนและมาจากครอบครัวที่มีฐานะต่ำหรือพวกกรรมกร กัยเด็กที่ไ้รับการสอนจากครูที่ประสบภาวะเหนื่อยท้งมีวุฒิต่ำอีกด้วย เด็กเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คะแนนเฉลี่ยของทั้งหมดต่ำ และ ทำให้การกระจายเป็นแบบ Bi-modal

๓. ใน การศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำนั้น ปรากฏว่า

- ก. เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย
- ข. เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน

ค. เด็กชั้นประถมศึกษา ๒ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กตกชั้นประถมศึกษา ๑
 อย่างเห็นได้ชัดเจน พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย เด็กตกชั้นประถมศึกษา
 ชั้น ๑ ทำได้เพียง ๘.๓๘๗๐ ส่วนเด็กประถมศึกษา ๒ ทำได้ถึง

๓๑.๖๕๖๓

ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๑
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา ๑
พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ
นายไพฑูรย์ ธรรมแสง

ความมุ่งหมาย

๑. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา ๑ ในเรื่อง ความมุ่งหมายของการสอน เนื้อเรื่อง เวลาที่ใช้ในการสอน ประมวลการสอน วิธีสอน อุปกรณ์การสอน แบบเรียน การวัดผล และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียน

๒. เพื่อสำรวจว่าครูมีข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขหลักสูตรอย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง

ครู ๘๘ คน ซึ่งเป็นครูสอนชั้นประถมศึกษา ๑ ประจำการศึกษา ๒๕๐๖ ของโรงเรียนประชาบาลและเทศบาลตมถงชนประถมศึกษา ๕ เป็นอย่างน้อย ในภาคศึกษา ๑ จำนวน ๒๔ โรงเรียน ที่เลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่างด้วยการใช้ตารางของฟิชเชอร์กับเยทส์

วิธีดำเนินการค้นคว้า

๑. ใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของครูซึ่งประกอบด้วยข้อสอบถามรายละเอียดส่วนตัวครู ๑๔ ข้อ และข้อสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรในเรื่องต่าง ๆ ๔๕ ข้อ

๒. ตรวจสอบแบบสอบถามที่ใครบางคนมา (ซึ่งใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นร้อยละ ๘๓.๓๘ ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งออกไป) แล้วถ่ายทอข้อมูลออกเป็นเลขรหัสเพื่อการจัดการทำกับข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๓. หาจำนวนความถี่ของคำตอบแต่ละข้อกระทง โดยแบ่งเป็นคำตอบเชิงนิมิต คำตอบเชิงนิเสธ และไม่มีคำตอบ

๔. หาอัตราส่วนร้อยละของความถี่ในข้อ ๓ เพื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูส่วนรวมว่ามีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในค่านต่าง ๆ อย่างไร

๕. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูตาม เพศ วุฒิ และจำนวนบทสอนโดยวิธีการไค-สแควร์ แล้วนำผลในข้อ ๔. และข้อ ๕. นมาแสดงในตารางให้เห็นชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย

สรุปผลการค้นคว้า

จากการสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา ๑ ในค่านต่าง ๆ พบทั้งข้อดีและข้อเสียดังต่อไปนี้

ก. ข้อดี

๑. เนื้อเรื่องแต่ละเรื่องของวิชาสังคมศึกษาในหลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๑ ทบทวนวงการศึกษาธิการกำหนดไว้แล้ว ครูส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของเด็กมาก มีความง่ายเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และความมาน้อยของเนื้อเรื่องกำหนดไว้เหมาะสมสำหรับเด็กแล้ว

๒. ครูส่วนมากเห็นว่าหลักสูตรกำหนดคือตราเวลาเรียนวิชาสังคมศึกษาชั้น ประถมปีที่ ๑ วิชาเหมาะสมแล้ว

๓. เกี่ยวกับประมวลการสอนวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมปีที่ ๑ ครู ส่วนมากมีความเห็นว่า ความมุ่งหมายและเนื้อเรื่องในประมวลการสอนสอดคล้องกับ ความมุ่งหมายและเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ ในการเตรียมการ สอน ครูส่วนมากคิดเปลี่ยนแปลงเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในประมวลการสอนเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กในชั้น

๔. ในเรื่องอุปกรณ์การสอน ครูเกือบทั้งหมดตอบว่า หากอุปกรณ์การ สอนมาประกอบการสอนได้ง่าย อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ ส่วนใหญ่ได้แก่ รูปภาพ ประกอบการสอน ซอคล้องต่าง ๆ หนังสือประกอบการสอน บัตรคำ อุปกรณ์การ เขียนภาพ เครื่องหมายจราจร แผนที่โรงเรียน กราฟ แผนภูมิ โปสเตอร์ ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นโรงเรียนตั้งอยู่ และแผนที่ อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้กัน เป็นส่วนน้อยได้แก่ แผ่นขยายไฟฟ้า และเครื่องฉายภาพนิ่ง ส่วนฟิล์มสไลด์พร้อม ด้วยเครื่องฉายไม่มีครูคนใดนำมาใช้เลย

จากคำตอบของครูเห็นได้ว่า ครูส่วนมากใช้อุปกรณ์การสอนที่มราคาค่าถูก สร้างขึ้นเองได้ง่าย หรืออุปกรณ์ที่หาหามาได้โดยไม่ต้องลงทุนซื้อ ส่วนฟิล์มสไลด์พร้อมด้วยเครื่องฉาย และเครื่องฉายภาพนิ่งกับแผ่นภาพนิ่ง มีราคาแพงและเป็น อุปกรณ์ที่ยังไม่จำเป็นนักสำหรับการสอนในชั้นนี้

๕. ความเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนสังคมศึกษา ครูส่วนมากตอบว่า แบบ-เรียนเป็นประโยชน์ต่อการสอน และเห็นว่าแบบเรียนสังคมศึกษามีคุณภาพดี มีความเหมาะสมในตำรา ขนาดของตัวหนังสือ ภาษาที่ใช้ คำอธิบายในเรื่องหนังสือ จำนวนรูปภาพประกอบ และการจัดระเบียบเนื้อเรื่องเกี่ยวกับอะไรควรเรียนก่อนหรือ

เรียนทหลัง ครุจำนวนมากกว่าครึ่งเห็นว่า ตัวอย่างที่ใช้ประกอบแบบเรียน และแบบ
ฝึกหัดที่ใช้ในแบบเรียน ช่วยให้เด็กเข้าใจวิชาใดก็

๖. สำหรับการสอน ครุจำนวน ๒ ใน ๓ กล่าวว่า ปีการศึกษา ๒๕๐๕
ตนสอนวิชาสังคมศึกษาได้ครบตามหลักสูตรกำหนดให้

การสังเกตคุณลักษณะที่เกกชนแก่เด็กหลังจากเรียนจบชั้นประถมศึกษา ๑ แล้ว
ครุส่วนมากเห็นว่า เด็กจำนวนมากกว่าครึ่ง มีคุณลักษณะต่าง ๆ ทั่วอย่างตามความ
มุ่งหมายที่กำหนดไว้ในประมวลการสอน เว้นแต่คุณลักษณะที่ว่า "รักและมอดมคต
ที่จะส่งเสริมสมนมนชนของตนให้เจริญ" อย่างเดียวเท่านั้น ที่มครุเพียงครึ่งหนึ่ง
เห็นว่าเด็กทหายไปแล้วมีคุณลักษณะเช่นนั้น อาจเป็นเพราะว่าเด็กยังไม่แสดงคุณลักษณะ
เช่นนั้นออกมาให้เห็นชัดเจน และคำว่า "อดมคต" ก็เป็นนามธรรมเกินไป ยากที่
ครุจะเข้าใจได้

ข. ขอเสีย

๑. ความมุ่งหมายของการสอนวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา ๑ ที่
กำหนดไว้ในหลักสูตรนั้น ครุส่วนมากเห็นว่าไม่ชัดเจนและไม่ค่อยเหมาะสมกับวัย
ของเด็ก

๒. เกยวกับเนื้อเรื่องทั่วไปของวิชาสังคมศึกษาที่หลักสูตรกำหนดไว้ คร
ส่วนน้อยเห็นว่า เนื้อเรื่องมีส่วนช่วยให้การเรียนบรรลุผลตามความมุ่งหมายที่ตงไว้
ในหลักสูตรสังคมศึกษา และตามความมุ่งหมายของการศึกษาที่กำหนดไว้ในหลัก
สูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น

ครุส่วนมากเห็นว่าเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่ชัดเจน และไม่
เหมาะสมกับความตองการของท้องถิ่นที่โรงเรียนตั้งอยู่ ครุเกือบครึ่งหนึ่งเห็นว่า

เนื้อเรื่องไม่เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ต่อไป ครู
เพียงรอยละ ๓๗ ทเห็นว่า เนื้อเรื่องในหลักสูตรชัคเจนนัน ส่วนมากยังเห็นว่า
เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไปด้วย

๓. เนื้อเรื่องและความมุ่งหมายในการสอนที่ระบุไว้ในประมวลการสอน
ครูส่วนมากเห็นว่าไม่สู้จะชัคเจน เกยวกัยการเข้าร่วมประชุมกับครูในโรงเรียนอน
ในเรื่องการจคสอนวิชาสังคมให้สอดคล้องกับประมวลการสอน มีครูไม่ตรงครงของ
ครูทงหมคเคยเข้าร่วมประชุมในเรื่องน ครูทเคยเข้าร่วมประชุมใน ส่วนมากเคย
เข้าร่วมประชุมภาคเรียนละครงหรือบ่อยกว่าน

๔. เกยวกัยแบบเรียนวิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมขบต ๑ ครูส่วนมาก
ตอบว่า คนอนทไม่ใช้ครูในโรงเรียนเป็นผู้เลือกแบบเรียน แบบเรียนขาคแคลนทง
สำหรับครูและสำหรับเด็ก ครูเพียง ๑ ใน ๔ เท่านั้นทตอบว่า นักเรียนมีแบบเรียน
สังคมศึกษาครบทกคน บางคนบอกว่เด็กขากนไม่มีแบบเรียนใช้เลย ครูร้อยละ ๕๐
ทตอบว่ โรงเรียนทคนสอนอยุ่มแบบเรียนสังคมศึกษาชั้นประถมขบต ๑ เพียงพอให้
ครูใช้เป็นคู่มือสอนเด็ก

ครูส่วนมากตอบว่ แบบเรียนเป็นประโยชน์ต่อครูในการสอน แต่อย่างไร
กิตส่วนมากเห็นว่า เนื้อเรื่องในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา
ทกประการ และประมาณครงทงเห็นว่าแบบเรียนไม่สู้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน
ในการเรียนสังคมศึกษา

๕. เกยวกัยความสมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมขบต ๑
ในการเรียนวิชาสังคมศึกษานัน ครูเพียงร้อยละ ๔๔ สังเกตเห็นว่า เด็กทขบชั้น
ประถมขบต ๑ แล้ว มีความรู้ในวิชาสังคมศึกษาพอทจะนำไปใช้ในขีวิตประจำวันใดค
ถึงแม้ว่ครู ๒ ใน ๓ จะกล่าวว่ ในขการศึกษ ๒๕๐๕ คนสอนวิชาสังคมศึกษา

ไตรศรตามทหลลสตรกำหนดให้ และครประมาณครึ่งหนึ่งเห็นว่า เด็กทชชนประถม
บท ๑ เมอຍการศึกษา ๒๕๐๕ ส่วนมากไ้เรียนวิชาสังคคศึกษาขบหลลสตร

ครส่วนมากเห็นว่า นักเรียนทชชนประถมบท ๑ ไปในบการศึกษา ๒๕๐๕
นนมเพียงจำนวนน้อยทคความรู้อย่างคในเรอต่าง ๆ ตามทหลลสตรกำหนดให้เรียน
ซงไม่ลอคคลองกยความเห่นของครส่วนมากทว่า ความยากง่ายและความมากน้อย
ของเนอเรอทกำหนดไว้ในหลลสตรนนเหมาะสมแล้ว อุปกรณการสอนก็หาไ้ง่าย
และครส่วนมากรจกวิธีสอนหลายวิธี

นอกจากไ้ทรายลขอดและลเสี่ยของหลลสตรทงไ้กล่าวมาแล้ว ในการ
ศศึกษาครนยงไ้ทรายความคคเห่นของครในเรอต่าง ๆ ทงลไปนอกรด้วย

๑. ในเรอควรให้เด็กเรียนเรออื่นโตอกยงนอกจากทหลลสตรไ้กำหนด
ไว้แล้ว มีครเพียง ๖ คนแลคคความคคเห่นในเรอน ซงเป็นความคคเห่นทน่า
รยพ้ง คอ ให้เด็กเรียนวิชาศีลธรรม หรือเรอมารยทและการทาคความเคารพ
เน่นหนกไปนทางปฏยค เรียนเรอวันลาคญให้มากชน แต่ควรเรียนเรอ วัน
เทอน กอนทจะเรียนเรอวันหยค และวันลาคญต่าง ๆ เพราะจะช่วให้เด็กเข้าใจ
วันลาคญต่าง ๆ ไ้คคชน และควรให้เด็กมีหนังสืออ่านประกอขวิชาสังคคศึกษาเพมชน
ให้เป็นหนังสือทคณภาพคเหมาะสมกยวชของเด็กด้วย

๒. ในเรอวิธีสอนสังคคศึกษา ชนประถมบท ๑ ครส่วนมากเห่นเห็นว่า วิธี
ปฏยคจริง และวิธีสอนทวयरการใชอุปกรณการสอนประกอขเป็นวิธีทช่วให้เด็กเกคการ
เรียนรูไ้คคทสคครส่วนมากขอกว่า ทงสองวิธีนเป็นวิธีทแน่วไว้ในประมวลการสอน
มีคร ๕๓ คน ให้ความเห่นเกยวกรวิธีทช่วให้เด็กทคคนไ้เรียนตามความ
สามารถของตน กล่าวคือ ใช่วิธีสอนเด็กเป็นกลุ่ม โดยแบ่งตามความสามารถ
ของเด็ก

๓. ในเรื่องการพัฒนาการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ ในวิชาสังคม-
 ศึกษ ครูส่วนมากไม่ได้ใช้วิธีสอบข้อเขียนแต่เพียงอย่างเดียว แต่ใช้วิธีอื่น ๆ ด้วย
 เช่น การสอบปากเปล่า การสังเกตการนำความรู้ไปใช้ของเด็ก การตรวจผลงาน
 ภาคปฏิบัติ ครูส่วนมากวัดหรือประเมินผลการศึกษาระหว่างเรียนครั้ง หรือย่อย
 กว่านั้น

การออกข้อสอบประจำภาคและการสอบปลายปี ส่วนมากครูในโรงเรียนเป็นผู้
 ออกครูส่วนมากเห็นว่า ครูผู้สอนกับคณะครูที่สอนเป็นผู้เหมาะสมที่สุดทั้งในการออก
 ข้อสอบปลายปี และประจำภาค ครูส่วนมากเห็นว่า การออกข้อสอบวิชาสังคม-
 ศึกษชั้นประถมศึกษา ๑ เมื่อจบการศึกษา ๒๕๐๕ ไม่คลุมเนื้อเรื่องทั้งหมดในหลักสูตร

เกี่ยวกับวิธีวัดผลหรือประเมินผลที่ครูใช้ พบว่า การสอบปากเปล่าหรือสัมภาษณ์
 เป็นวิธีที่ครูส่วนมากเห็นว่าเคยใช้กับเด็กได้ผลดี การสอบข้อเขียนเป็นวิธีที่ครูประมาณ
 ครึ่งหนึ่งเห็นว่าเคยใช้กับเด็กได้ผลดี การตรวจผลงานภาคปฏิบัติ และการสังเกต
 การนำความรู้ไปใช้ของเด็ก เป็นวิธีที่ครูจำนวนน้อยเห็นว่าเคยใช้ได้ผลดี

๔. มีครู ๒๗ คน ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขหลักสูตรวิชาสังคม
 ศึกษชั้นประถมศึกษา ๑ ซึ่งกล่าวสรุปได้ว่า ครูส่วนมากในจำนวนนี้ต้องการให้หลัก
 สูตรยึดหยุ่นได้ และต้องการมีส่วนร่วมในการทำหลักสูตรด้วย

เมื่อได้พิจารณาความเห็นของครูตาม เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน
 แล้วปรากฏผลดังต่อไปนี้

๑. ครูหญิงและครูชายมีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร แตกต่าง กัน อย่าง มี นัย
 สำคัญในเรื่องต่อไปนี้

ก. ครุส่วนใหญ่เห็นว่า เรืองวณหยศตามเทศกาล และวันสำคัญต่าง ๆ เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของเด็กมาก แต่พวกที่เห็นตรงกันข้ามนั้น มีแนวโน้มว่าเป็นครูชายมากกว่าครุหญิง

ข. ครุส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ระยะเวลาเรียนที่หลักสูตรกำหนดไว้เหมาะสมดีแล้ว และมีแนวโน้มว่าเป็นครุหญิงมากกว่าครูชาย

ค. ครุส่วนใหญ่เห็นว่า ภาษาที่ใช้ในแบบเรียนมีความง่ายเหมาะสมกับวัยของเด็กดีแล้ว แต่พวกที่เห็นว่าไม่เหมาะสมนั้นมีแนวโน้มว่าเป็นครูชายมากกว่าครุหญิง

ง. ครุส่วนใหญ่เห็นว่า การออกข้อสอบไล่วิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ นั้น ไม่คลุมเครือเรื่องทั้งหมดในหลักสูตร และมีแนวโน้มว่าเป็นครูชายมากกว่าครุหญิง

จ. ครูชายส่วนน้อย แต่ครุหญิงส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ ส่วนมากได้เรียนวิชาสังคมศึกษาครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

๒. ครุที่มีวุฒิครู กับครุไม่มีวุฒิครู มีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในต่าง ๆ คล้ายคลึงกันทั้งหมด

๓. ครุที่มีประสบการณ์มาก (๑๕ ปีขึ้นไป) ครุที่มีประสบการณ์ปานกลาง (๕-๑๔ ปี) และครุที่มีประสบการณ์น้อย (๐-๔ ปี) มีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรในต่าง ๆ คล้ายคลึงกันเกือบทุกเรื่อง ความเห็นที่แตกต่างกันอย่างน้อยสำคัญ มีในเรื่องต่อไปนี้

- ก. ส่วนน้อยของครุฑมีประสพการณ์น้อย และครุฑมีประสพการณ์ปานกลางกับครุฑมีประสพการณ์มาก จำนวนกว่าครึ่ง เคยได้เข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือกับครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาในโรงเรียนอื่น ๆ ในเรื่องการจัดสอนวิชาสังคมศึกษาให้สอดคล้องกับประมวลการ สอน
- ข. ในการสอนวิชาสังคมศึกษาชั้นประถมศึกษา ๑ ครูส่วนมากใช้กระเบาะทรายเป็นอุปกรณ์การสอน และมีแนวโน้มให้เห็นว่า ครุฑมีประสพการณ์ปานกลางใช้กระเบาะทรายมากที่สุด และครุฑมีประสพการณ์มากใช้กระเบาะทรายน้อยที่สุด
- ค. ครูส่วนมากเห็นว่าจำนวนรูปภาพประกอบในแบบเรียนมีพอเหมาะกับนอเรื่องคแล้ว ในพวกที่เห็นว่าจำนวนรูปภาพประกอบมีไม่พอเหมาะนั้น ส่วนมากเป็นครุฑมีประสพการณ์น้อย ครุฑมีประสพการณ์ปานกลางกับครุฑมีประสพการณ์มาก มีจำนวนรองลงมาตามลำดับ
-

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ
น.ส. อารี สายธร

ความมุ่งหมาย

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในเรื่องต่อไปนี้ ความมุ่งหมายของหลักสูตร ประมวลการสอน เนื้อหาวิชาต่างๆ ระยะเวลาเรียนวิชาต่างๆ การสอนของครูและการเรียนของเด็กในปีการศึกษา ๒๕๐๕ กลุ่มเนื้อหาในหลักสูตร ได้มากน้อยเพียงใด ชายเกณฑ์เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ สาเหตุที่ทำให้นักเรียนสอบไล่ตกและขาดสอบเป็นจำนวนมาก รวม ๗ เรื่อง เพื่อที่ว่าครูมีความเห็นในเรื่องดังกล่าวอย่างไรบ้าง และพิจารณาต่อไปว่า เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน ทำให้ความเห็นของครูแตกต่างกันประการใดหรือไม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๑๐๖ คน ซึ่งสุ่มจากครูโรงเรียนเทศบาล และประชาบาล ของโรงเรียนต่างๆ ในภาคศึกษา ๑ รวม ๒๔ โรงเรียนจากจำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น ๒๐๓ โรงเรียน

วิชาเนนการคนควา

ผู้เขียนได้สร้างแบบสอบถามความเห็นของครู เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถม
 มขท ๑ พุทธศักราช ๒๕๐๓ และได้ทดลองใช้กับครูโรงเรียนเทศบาลและประชาบาล
 ในจังหวัดพระนครและธนบุรี รวม ๗๑ โรงเรียน เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมา
 และพิจารณาคำตอบของครูเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก
 นำแบบสอบถามฉบับแก้ไขเรียบร้อยแล้วให้ครูโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบ เมื่อ
 ได้รับแบบสอบถามคืนมา (จำนวน ๘๘ ฉบับ) จากกลุ่มตัวอย่าง จึงได้คัดลอก
 เป็น ๓ พวก คือ พวกนิมาน นิสัย และไม่มีคำตอบ แปลงคำตอบทุกตอนใน
 แบบสอบถามออกเป็นเลขรหัส เพื่อการจัดกระทำข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ
 หาจำนวนความถี่ของความเห็นของครูทั้งหมด แล้วหาอัตราส่วนร้อยละของจำนวน
 ความถี่ของความเห็นแต่ละข้อนั้น แยกคำตอบออกตามเพศ วัยและประสิทธิภาพ
 ในการสอนของครู ว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงใด นำตัวเลขที่ได้มาคำนวณหาค่า
 ความแตกต่างของความเห็นโดยวิธี ไค-สแควร์

สรุปผลการคนควา

การศึกษาค้นควาความเห็น ของ ครู เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้น ประถม มขท ๑
 พุทธศักราช ๒๕๐๓ ได้ผลดังต่อไปนี้

๑. ครูส่วนมากมีความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถม มขท ๑ คล้าย
 คลงกันในเรื่องต่อไปนี้
 - ก. ครูเห็นว่า ครูควรมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ความมุ่งหมาย
 ของหลักสูตรเขียนไว้ไม่ชัดเจน จึงทำให้ครูเข้าใจความมุ่งหมาย
 ไม่แจ่มแจ้ง ผลการเรียนของเด็กจบชั้นประถม มขท ๑ ที่สามารถ
 เรียนไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตรซึ่งผู้เขียนถามไว้ในแบบสอบถาม

ตามรวม ๒๑ ข้อกระทงนั้น ครุเห็นว่าเด็กจำนวนมากกว่าครึ่ง
 ที่สามารถเรียนได้ตามความมุ่งหมายรวม ๑๒ กระทง คือ สามารถ
 ฟังและพูดภาษาไทยได้ดี นำความรู้ออกนอกห้องเรียนได้ มี
 สัมมาคารวะและมารยาทดี รู้จักทำประโยชน์ให้ผู้อื่น รู้จักปฏิบัติตน
 ให้มีสุขภาพดี รู้จักดูแลและนิยมเล่นกีฬา รู้จักคุณค่าของความมั่งคั่งงาม
 และศิลปะ มีนิสัยชอบและรักดนตรี รู้จักรักษาสัจธรรมสัมปatti มี
 ความรับผิดชอบต่องาน รู้จักฟังความคิดเห็นของคนอื่น อีก ๖ ข้อ
 กระทงซึ่งเด็กที่เรียนได้ตามความมุ่งหมายมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง คือ
 การรู้จักหาความรู้ด้วยตนเอง การแต่งความภาษาไทย การเข้า
 กบเพื่อนฝูง การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ความรู้รอบตัว
 เกษียวกับบ้านเมืองของตน ความฉลาดในการประกอบอาชีพ ส่วนที่
 เหลืออีก ๓ ข้อกระทง คือ ความสามารถในการอ่านและเขียน
 ภาษาไทย การรู้จักประหยัดทรัพย์และเวลานั้น ปรากฏว่า อัตรา
 ส่วนร้อยของจำนวนครุที่เห็นว่า เด็กที่เรียนได้ตามความมุ่งหมาย
 มีจำนวนมากกว่าครึ่งนั้น ใกล้เคียงกับอัตราส่วนร้อยของจำนวนครุ
 ที่เห็นว่าเด็กที่เรียนได้ตามความมุ่งหมายมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง

ข. ครุส่วนมากเห็นด้วยที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนวิชาต่าง ๆ เว้นแต่
 วิชาสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ของตน ชีวร้องและดนตรี และ
 ศิลปะปฏิบัติ ทั้ง ๔ วิชา วิทยาศาสตร์ของตนเป็นวิชาที่ครุไม่เห็น
 ด้วยมากกว่าวิชาอื่น ๆ รองลงมาคือวิชาสังคมศึกษา ในจำนวนครุ
 ที่ไม่เห็นด้วยนั้น มีน้อยรายที่เห็นเหตุผลประกอบคำตอบไว้ด้วย คือ
 ครุไม่เห็นด้วยในเนื้อหาบางเรื่อง ที่หลักสูตร กำหนดให้เด็กเรียน

ให้มากขึ้น และให้มากกว่าวิชาอื่น ๆ เพราะครูดว่า วิชาภาษาไทยเป็นภาษา
ของชาติ จึงควรจะได้เรียนรูภาษาของตนให้มากพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
ได้ และเพื่อเป็นรากฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย

๔) เนื้อหาวิชาต่าง ๆ เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้น
ต่อ ๆ ไป เมื่อพิจารณาตามอัตราส่วนร้อยละของความเห็นของ
ครูแล้ว พบว่า ครูได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสม
ของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นต่อ ๆ ไป
เรียงตามลำดับความเหมาะสมได้ดังนี้คือ ภาษาไทย พลา-
นามัย คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ของตน
และศิลปศึกษา

๕) การสอนของครูในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ครูสอนเนื้อหาวิชา
ต่าง ๆ ได้ไม่ครบตามหลักสูตร ในจำนวนนี้ ครูสอนวิชา
คณิตศาสตร์ได้มากกว่าวิชาอื่น ๆ และวิชาที่สอนได้น้อยที่สุด
คือวิชาศิลปศึกษา และวิชาเขียนไทย

เมื่อได้พิจารณาคำถามในข้อกระทงอื่น ๆ ประกอบด้วย ปรากฏว่าครูส่วน
มากเห็นว่า หลักสูตรกำหนดความมากน้อยของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ไว้เหมาะสมแล้ว
มีความง่ายเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก อัตราเวลาเรียนทบทวนวิชาเหมาะสม
แล้ว เนื้อหาวิชาต่าง ๆ มีความเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นต่อ ๆ
ไป แต่ครูก็ยังสอนได้ไม่ครบตามหลักสูตร ซึ่งครูให้เหตุผลประกอบคำตอบว่า
เพราะจำนวนครูไม่เพียงพอกับจำนวนโรงเรียน และครูบางโรงเรียนรอบประมวล
การสอนฉบับจริง ที่ครูใช้อยู่นั้นเป็นเพียงฉบับร่างชั่วคราว ครูจึงสอนได้ไม่
เต็มเม็ดเต็มหน่วย

๖) การเรียนของนักเรียนเมื่อจบการศึกษา ๒๕๐๕ ครูคาดหวังว่า
ความเด็กจำนวนน้อยที่สามารถเรียนได้ครบตามทฤษฎีสอน ความ
เห็นของครูในข้อนี้สอดคล้องกับความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีสอนของ
ครูในการศึกษา ๒๕๐๕ คือครูสอนทฤษฎีได้ไม่ครบตาม
หลักสูตร นักเรียนที่เรียนได้ไม่ครบเนื้อหาทฤษฎีสอน

๗. ครูส่วนมากไม่ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์หรือผู้เชี่ยวชาญ
ทางการศึกษาเพียงพอ ดังนั้นคำแนะนำช่วยเหลือของบุคคล
ดังกล่าวจึงตกอยู่กับครูจำนวนน้อย การที่เป็นเช่นนั้นเป็นเพราะการ
ช่วยเหลือแนะนำของศึกษานิเทศก์หรือผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาไม่
ทั่วถึงทุกโรงเรียน

๘. อายุก่อนที่เขาเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ ครูเห็นว่า ๗ ขวบเหมาะสม
ที่สุด และครูเสนอแนะว่า เมื่ออายุ ๖ ขวบนั้น ควรให้เด็กเข้า
เรียนชั้นเด็กเล็กเป็นการเตรียมตัวเสียก่อน การเรียนการสอนจึงจะ
ได้ผล

ความเห็นของครูเกี่ยวกับเกณฑ์อายุเด็กเขาเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ เมื่ออายุ
๗ ขวบบริบูรณ์ สอดคล้องกับอายุเกณฑ์ที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติประถมศึกษา แต่คง
ว่าครูเห็นด้วยอย่างขง แต่ตามทฤษฎีประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓
อันโลมิให้รับเด็กที่มอายุไม่ต่ำกว่า ๖ ขวบบริบูรณ์เขาเรียนไต่เนิน ครูไม่เห็นด้วย
และได้เสนอว่า เมื่ออายุ ๖ ขวบควรจะให้เรียนชั้นเด็กเล็กเสียก่อน

๙. สาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนสอบไล่ตกเป็นจำนวนมาก ครูส่วน
มากเห็นว่าสาเหตุสำคัญที่สุดในจำนวนสาเหตุต่าง ๆ รวม ๒๒ สาเหตุ
คือ จำนวนเด็กแต่ละชั้นมากเกินไป ที่สำคัญรองลงมา คือ พ่อแม่

ยากจน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ในการเรียนของลูก ครูไม่กระตือรือร้น และไม่เอาใจใส่ในการสอนเท่าที่ควร และเด็กขาดอุปกรณ์การเรียน หากพิจารณาสาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนสอปลายได้ตกเป็นจำนวนมาก เช่นเรื่อง ๗ ไปแล้ว จะพบว่าสาเหตุที่เกี่ยวพัน หลักสูตร เด็ก ครู การนิเทศการศึกษา บริหารการศึกษา โรงเรียน การคมนาคม และพ่อแม่ สรุปได้ว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนสอปลายได้ตกเป็นจำนวนมากนั้นเกี่ยวพันกันทุกสาเหตุ

หลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก ครูส่วนมากเห็นว่าเป็นสาเหตุสำคัญมาก ทั้งนี้อาจหมายถึงเนื้อหาวิชาที่ครูไม่เห็นด้วยในการทบทวนหลักสูตร กำหนดให้เด็กเรียน หรือวัยเด็กชั้นประถมศึกษา ๑ อาจไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในบางหัวข้อ

สาเหตุเกี่ยวกับเด็ก คือ เด็กขาดแคลนอุปกรณ์การเรียน เด็กยังไม่พร้อมที่จะเรียน เด็กมีสุขภาพไม่ดี ครูส่วนมากเห็นว่าเป็นสาเหตุที่สำคัญมาก

สาเหตุเกี่ยวกับครูซึ่งครูส่วนมากแสดงความคิดเห็นว่า เป็นสาเหตุสำคัญมากที่สุด ทำให้เด็กเรียนสอปลายได้ตกเป็นจำนวนมาก เรียงลำดับตามอัตราส่วนร้อยละของความคิดเห็นของครูได้ดังนี้ ครูขาดความรู้ ครูขาดความชำนาญในการสอน ครูไม่กระตือรือร้นและไม่เอาใจใส่ในการสอนเท่าที่ควร ครูไม่มีวิจรวัดผลตก และครูมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ สาเหตุสามประการแรกเกี่ยวกับสมรรถภาพในการสอนของครู ส่วนการวัดผลการเรียนของเด็กนั้นครูพบว่า วิธีการวัดผลที่ไม่ดียอมทำให้ไม่ทราบความจริงเกี่ยวกับความสามารถของเด็กได้แน่ชัด ครูแสดงความต้องการให้มีการอบรมเรื่อง การสร้างข้อทดสอบและการวัดผล เพื่อให้เหมาะสมกับความเป็นไปทางการศึกษาในปัจจุบันซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในค่านต่าง ๆ ไปมาก อนึ่งครูมีสุขภาพไม่ดีย่อมทำการสอนไม่ได้เต็มที่ มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนของเด็ก เพราะครูอาจลา

ช่วยย่อย ๆ โรงเรียนที่นครจำนวนน้อยและไม่เพียงพอกับจำนวนเด็กอยู่แล้ว ก็ไม่
อาจหาครูสอนแทนได้ เด็กก็จะถูกปล่อยปละละเลย หรือฝากเรียนกับห้องเรียนอื่น
ที่มีจำนวนนักเรียนมากอยู่แล้ว

การนิเทศการศึกษา มีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี เพราะ
ช่วยครูให้รู้จักวิธีสอนที่ถูกต้องและเหมาะสม รู้จักใช้และผลิตอุปกรณ์การสอน
และอื่น ๆ

ผู้บริหารการศึกษานาน เป็นผู้รับผิดชอบการศึกษาในท้องถิ่นของตน ให้ความ
สะดวกต่าง ๆ เช่น การอบรม เงินงบประมาณในการก่อสร้างและการจัดหาอุปกรณ์
ต่าง ๆ ให้โรงเรียน การเอาใจใส่ตรวจตราแนะนำช่วยเหลือครูในการสอน และ
สวัสดิการของครู เป็นต้น

โรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่ตั้งอาคารเรียน มีอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ นั้น มี
ความสำคัญในการสอนของครูและการเรียนของเด็กมาก เราหาโรงเรียนที่มี
อุปกรณ์ครบครันทุกอย่างได้ยาก แต่ควรพยายามปรับปรุง หาทางช่วยเหลือ
โรงเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือโรงเรียนอาจช่วยตัวเองได้ในเรื่องนี้ ซึ่งต้อง
คำนึงถึงการใช้จ่ายเงินครูและนักเรียนด้วย เพื่อมิให้กระทบกระเทือนต่อการสอนและ
การเรียน

การคมนาคมเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของ
ครู การคมนาคมไม่สะดวกหรือไกลเกินไป เป็นสาเหตุที่ทำให้ครูทอดทิ้ง ไม่มี
กำลังใจปฏิบัติงานตามหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อการสอนและการเรียนของเด็กมี
น้อย เพราะครูไปโรงเรียนไม่ทันตามเวลา เนื่องจากใช้เวลาเดินทางมาก ทำให้
ครูสอนไม่ทันและสอนได้ไม่ครบเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

สาเหตุเกี่ยวกับพ่อแม่ คือ พ่อแม่ยากจน และพ่อแม่ไม่เอาใจใส่การเรียน
 ของลูกนั้น เป็นสาเหตุสำคัญมากตามความเห็นของครูจำนวนมาก เพราะพ่อแม่
 ควรมีสวนร่วมในการศึกษาของลูกด้วย เพื่อจะได้ช่วยครูด้วยการแบ่งเบาภาระครู
 ซึ่งมีจำนวนนักเรียนเกินกำลังความสามารถของตนอยู่แล้ว แต่เนื่องจากพ่อแม่ยาก
 จน ต้องใช้เวลาประกอบอาชีพเพื่อหารายได้เลี้ยงครอบครัว จึงไม่สามารถจะเอา
 ใจใส่ต่อการเรียนของลูกได้

นอกจากสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ครูยังได้ระบุสาเหตุอื่น ๆ เพิ่มเติมมา
 ด้วย คือ เด็กทยายตตามผู้ปกครองมาเข้าเรียนในกลางปีการศึกษาทำให้การเรียน
 ของเด็กที่โรงเรียนเก่าและโรงเรียนใหม่ไม่ติดต่อกันอันเป็นเหตุให้เด็กเรียนไม่ทัน
 และผู้ปกครองก็ได้ให้ความเอาใจใส่ช่วยเหลือเด็กแต่ประการใด สาเหตุสำคัญ
 อีกข้อหนึ่งคือ ครูเห็นว่าผู้บริหารการศึกษาไม่ให้ความเอาใจใส่และความสนใจต่อ
 การศึกษาระดับประถมเท่าที่ควร เพราะมุ่งหนักไปในการศึกษาระดับที่สูงกว่า

๒. ครูส่วนมากมีความเห็นคล้ายคลึงกันในเรื่องดังกล่าวมาแล้ว แต่เมื่อได้
 พิจารณาความเห็นของครูตาม เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอนของครูแล้ว
 ปรากฏว่า ครูทั้ง ๓ ลักษณะแสดงความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ใน
 เรื่องต่อไปนี้

ก. ครูชายและครูหญิง มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน
 เรื่อง

๑) ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอน ครูจำนวนมาก
 เห็นว่า ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอนได้มาก
 แต่ครูที่เห็นว่าประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอนได้
 น้อยนั้น เป็นครูหญิงมากกว่าครูชาย

- ๒) ความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรกำหนดให้เด็กเรียนวิชาสังคมศึกษา
 ครมมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ ๕๓) เห็นว่าไม่ควรกำหนดให้
 เรียนสังคมศึกษาขางเรื่อง ในจำนวนนี้ เป็นครูหญิงมากกว่า
 ครูชาย
- ๓) ความมากน้อยของเนื้อหาวิชาภาษาไทย (การฟัง—การพูด) ที่
 กำหนดไว้ในหลักสูตร ส่วนมากเห็นว่ามีความมากน้อย
 พอเหมาะแล้ว แต่ครูที่เห็นว่ายังไม่เหมาะ ค่อนข้างมากไป
 นี้ เป็นครูชายมากกว่าครูหญิง
- ๔) ความมากน้อยของเนื้อหาวิชาพลศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
 ครส่วนใหญ่มองเห็นว่าพอเหมาะแล้ว แต่ครูที่มองเห็นว่า
 ตรงกันข้ามคือเห็นว่ายังไม่พอเหมาะ มากเกินไปสำหรับเด็ก
 มีแนวโน้มว่าเป็นครูชายมากกว่าครูหญิง
- ๕) สาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนสอบไล่ตกเป็นจำนวนมาก ครูชาย
 และครูหญิงมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในเรื่อง
 ต่อไปนี้
- ก) หลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก ครูที่ตอบข้อนี้
 มากกว่าครึ่ง เห็นว่าเป็นสาเหตุที่ไม่สำคัญนัก แต่พวกที่
 เห็นว่าสาเหตุสำคัญมาก เป็นครูหญิงมากกว่าครูชาย
- ข) หนังสือแบบเรียนไม่ดี ครส่วนมากเห็นว่าสาเหตุนี้มีความ
 สำคัญต่อการสอบไล่ตกของนักเรียนไม่มากนัก แต่ครูที่
 เห็นว่าเป็นสาเหตุที่สำคัญมากนั้น เป็นครูหญิงมากกว่า
 ครูชาย

ค) สุขภาพอนามัยของเด็กไม่ดี ครส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็น
ว่าเป็นสาเหตุสำคัญมาก แต่ครที่เห็นว่าสาเหตุนี้ไม่สำคัญ
นัก มีแนวโน้มว่าเป็นครูชายมากกว่าครูหญิง จะอย่างไร
ก็ตาม ครูต่างก็รับรองว่าการฝึกฝนวิชาสหศึกษาและ
พลศึกษา มีความสำคัญยิ่ง เพราะจะทำให้เด็กมีสุขภาพ
สมบูรณ์

ข. ครูมีวุฒิครู และ ครูไม่มีวุฒิครู มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญในเรื่องต่อไปนี้

๑) ความมุ่งหมายเฉพาะวิชาที่ระบุไว้ในหลักสูตรสอดคล้องกับ
ความมุ่งหมายทั่วไป ครูมีวุฒิครู จำนวนมากเห็นว่าความ
มุ่งหมายเฉพาะวิชาสอดคล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปเป็น
ส่วนมาก แต่ครูไม่มีวุฒิครูเห็นว่าความมุ่งหมายเฉพาะวิชา
สอดคล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปเป็นส่วนน้อย

๒) จำนวนเด็กที่จบชั้นประถมศึกษา ๑ ไปแล้ว มีความสามารถเรียน
ได้ครบตามความมุ่งหมายทั่วไปที่ระบุไว้ในหลักสูตรหรือไม่
ในหัวข้อมีนิสัยรักและชอบดนตรี ครูจำนวนมากแสดงความคิดเห็น
เห็นว่า จำนวนเด็กที่สามารถเรียนได้ตามความมุ่งหมายใน
หัวข้อนี้มีมากกว่าครึ่ง ส่วนครที่แสดงความคิดเห็นตรงกันข้าม
เป็นครูที่ไม่มีวุฒิครูเป็นส่วนมาก

๓) ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาภาษาไทย (การอ่าน) ครูจำนวน
มากเห็นว่าเหมาะสมกับความสามารถของเด็กได้แล้ว แต่ครที่

มีความเห็นว่าค่อนข้างยากสำหรับเด็กนั้น มีความโน้มเอียงที่
เห็นได้ว่าเป็นครม่วฒฺครมากกว่าครไม่ม่วฒฺคร

๔) ความมากน้อยของเนื้อหาวิชาภาษาไทย (การฟัง—การพูด)
ครส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่ครทเห็นว่าความมาก
น้อยของวิชานยังไม่พอเหมาะนั้น เป็นครม่วฒฺครมากกว่า

๕) ความมากน้อยของเนื้อหาวิชาภาษาไทย (การอ่าน) ครจำนวน
มากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่ครทมีความเห็นว่าค่อนข้างมาก
ไปสำหรับเด็ก เป็นครม่วฒฺครเป็นส่วนมาก

๖) ครม่วฒฺครและไม่ม่วฒฺคร มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนสอปลัดตกเป็นจำนวน
มาก ดังนี้

ก) เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรมากไป ครทตอบข้อนี้ส่วน
มากเห็นว่าสาเหตุที่ไม่สำคัญมาก แต่ครทเห็นว่า
สาเหตุนี้สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเรียนสอปลัดตกเป็น
จำนวนมาก เป็นครม่วฒฺครมากกว่าครไม่ม่วฒฺคร

ข) ครไม่ม่วฒฺครผลทค ครจำนวนมากเห็นว่าสาเหตุที่
สำคัญมาก แต่ครทเห็นว่าไม่สำคัญมากนัก มีแนวโน้ม
ว่าเป็นครม่วฒฺครมากกว่า

ค. ครมีประสบการณ์ทางการสอนในระยะเวลาต่าง ๆ กัน คือ ๐—๔
ปี, ๕—๑๔ ปี, และ ๑๕ ปีขึ้นไป มีความเห็นแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญในเรื่องต่อไปนี้

- ๑) จำนวนเด็กที่สามารถเรียนได้ตามความมุ่งหมายทั่วไป ในหัวข้อความสามารถในการใช้ภาษาไทย (การเขียน) ครูทั้งสามพบว่าเป็นจำนวนมากเห็นว่า จำนวนเด็กที่มีความสามารถในการเขียนไทยมีน้อยกว่าครึ่ง แต่ครูเห็นว่าจำนวนเด็กที่สามารถเขียนไทยได้มีมากกว่าครึ่งนั้น มีแนวโน้มที่จะเห็นว่า เป็นครุฑมีประสิทธิภาพในการสอนระหว่าง ๕-๑๔ ปี มากที่สุด
- ๒) ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาภาษาไทย (การอ่าน) ครูส่วนใหญ่มีความเห็นใกล้เคียงกันว่าเหมาะสมกับความสามารถของเด็กแล้ว แต่ครุฑมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาอ่านไทยยังไม่เหมาะสม ค่อนข้างยากสำหรับเด็กวัยนั้น เป็นครุฑประสิทธิภาพในการสอนระหว่าง ๐-๔ มากที่สุด
- ๓) อัตราเวลาเรียนวิชาภาษาไทย ครูทั้งสองเห็นแตกต่างกันเป็นสองพวก คือ ครุฑส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมแล้ว เป็นครุฑประสิทธิภาพระหว่าง ๕-๑๔ ปี และ ๑๕ ปีขึ้นไป ส่วนครุฑเห็นว่ายังไม่เหมาะสม ควรเพิ่มให้มากขึ้น เป็นครุฑประสิทธิภาพในการสอนระหว่าง ๐-๔ ปี มากที่สุด จะอย่างไรก็ตามเมื่อได้พิจารณาเหตุผลประกอบคำตอบแล้วปรากฏว่า ครูทั้งสามพบมีความต้องการให้เพิ่มอัตราเวลาเรียน แต่ต่างกันที่ว่า ครูพวกแรกต้องการเพิ่มให้มากเพราะสอนไม่ทัน ส่วนอีกสองพวกนั้นต้องการให้เพิ่มบ้างเล็กน้อย เพื่อฝึกฝนเด็กให้มีความแม่นยำและรวดเร็วในการใช้ภาษาไทย

และเพื่อจะได้เป็นพื้นฐานทศในการเรียนชั้นต่อ ๆ ไป รวมทั้งการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันด้วย

๓. คำถามท้ายแบบสอบถามจำนวนสองข้อกระทง เพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ และความต้องการของครูเพื่อความเจริญก้าวหน้าในอาชีพของตนนั้น พอสรุปได้ดังนี้

ก. ข้อเสนอแนะของครูเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร ครูเสนอแนะว่าควรให้เด็กเรียนภาษาไทย และ เลขคณิตมากกว่าวิชาอื่น ๆ กล่าวคือ เพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น และลดอัตราเวลาเรียนวิชาอื่น ๆ ตลอดจนเนื้อหาให้น้อยลง ทั้งนี้เพื่อครูจะได้ฝึกอบรม สั่งสอนเด็กให้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยในบ้านต่าง ๆ ได้จริงจัง ๆ และต้องการให้เด็กเก่งเลขด้วย อนึ่ง ครูยังต้องการมีส่วนร่วมกับศึกษานิเทศก์ ในการจัดทำหลักสูตรด้วย เพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมกับท้องถิ่นของตน และครูจะได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบ ได้ติดตามผลงานของตน

ข้อเสนอแนะอีกข้อหนึ่งคือ ครูต้องการให้ลดจำนวนนักเรียนลง ซึ่งเป็นปัญหาที่หนักใจของครูทุกคน เพราะครูเอาใจใส่ได้ไม่ทั่วถึง การเรียนการสอนจึงไม่บังเกิดผลดีเท่าที่ควร

ข. ความต้องการของครูเพื่อความเจริญก้าวหน้าในอาชีพของตน คือ ครูจำนวนมากมีความต้องการที่จะเลื่อนวิทยฐานะของตนให้สูงขึ้นด้วยการศึกษาต่อ การปรับเงินเดือนตามคุณวุฒิควรจะได้กระทำให้รวดเร็ว เพื่อผลประโยชน์และเป็นกำลังใจในการปฏิบัติงานของครู

การพิจารณาความคิดความชอบ เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ครูส่วนใหญ่เห็นว่า ครูควรจะได้รับการพิจารณาเงินเดือนทุกปี โดยให้เหตุผลว่า ฐานะความเป็นอยู่ของครูส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่ไม่สู้ดีนัก และไม่มีรายได้พิเศษ ความต้องการของครูส่วนใหญ่อีกข้อหนึ่ง คือ การอบรมเรื่อง การสร้างข้อเท็จจริง และการวัดผล การใช้หลักสูตร การทำและการใช้ข้อปฏิบัติ การสอน ตลอดจนการศึกษากิจการรวมทั้ง ๆ

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ครูยังต้องการสอนโรงเรียนที่มากกว่าขนาดมส. หรืออยู่ใกล้บ้าน

ผู้เขียนได้สรุปผลการค้นคว้ามาแล้ว และขอสรุปผลรวบยอดให้เห็นชัดอีกครั้งหนึ่งว่า หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ที่ครูกำลังใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ มีลักษณะเป็นอย่างไร มีข้อดี และข้อบกพร่อง ในด้านใดบ้าง ดังต่อไปนี้

๑. ครูจำนวนมากมีความเห็นว่า หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ มีความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ คือแล้ว คือ
 - ก. เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ทั้งหมดควรถ้า เมื่อครูได้พิจารณาตามความมากมาย ความยากง่าย อัตราเวลาเรียนที่สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาเหล่านั้น ตลอดจนความเหมาะสมที่จะเป็นรากฐานในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในชั้นต่อไป ครูเห็นว่ามีความเหมาะสมแล้วทุกหัวข้อ
 - ข. ประมวลการสอน เขียนไว้ละเอียดชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตร ทั้งยังช่วยในการเตรียมการสอนของครูได้ดี โดยไม่ต้องดัดแปลง
 - ค. ผลการเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษา ๑ นี้ มีความสามารถเรียนได้ตามความมุ่งหมายทั่วไปที่ระบุไว้ในหลักสูตรมีจำนวนมากกว่าครึ่ง

ในหัวข้อต่าง ๆ รวม ๑๒ หัวข้อ จากจำนวนทั้งหมด ๒๑ หัวข้อ

๒. ครุจำนวนมากแสดงความคิดเห็นไว้ว่า หลักสูตรยังมีข้อบกพร่องในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก. ความมุ่งหมายของหลักสูตรเขียนไว้ไม่ชัดเจน ครูไม่สามารถเข้าใจความมุ่งหมายได้อย่างแจ่มแจ้ง
- ข. ครุจำนวนมากไม่เห็นด้วยที่หลักสูตรกำหนดให้เด็กเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตน และวิชาสังคมศึกษา เฉพาะเนื้อหาบางเรื่อง ครูอธิบายทำให้เหตุผลประกอบคำตอบว่า เนื้อหาบางตอนไม่เหมาะสมกับเด็ก คือยากเกินไป แต่มีใครระบุว่าเนื้อหาอันคือเนื้อหาเรื่องใดบ้าง และมีครูเพียงรายเดียวที่ตอบว่า ไม่ควรให้เด็กเรียนวิชาสังคมศึกษา ควรตัดหมวดวิชานี้ออกเสีย และให้เด็กเรียนวิชาภาษาไทยและเลขคณิตแทน แต่มีใครให้เหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงไม่สมควรให้เด็กเรียนวิชานี้ นอกจากนั้นแล้วครูยังไม่เห็นด้วยที่หลักสูตรกำหนดให้เด็กเรียนวิชาศิลปศึกษา คือ ขัชรองและดนตรี ศิลปปฏิบัติ ส่วนการเขียนรูปและระบายสีนั้น มีครูเพียงไม่กี่รายที่ไม่เห็นด้วย โดยอ้างว่าทำให้สิ้นเปลืองและสกปรก
- ค. ประมวลการสอน แม้จะมีส่วนที่อยู่มาก แต่ครูก็เห็นว่าประมวลการสอนที่ครูใช้เป็นแนวทางในการสอนในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างของภาคศึกษา ๑ นั้น ยังไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น
- ง. การสอนของครู และการเรียนของเด็กเมื่อจบการศึกษา ๒๕๐๕ ปรากฏว่า ครูสอนได้ไม่ครบเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ใน

หลักสูตรทกวิชา และจำนวนเด็กที่สามารถเรียนได้ตามที่ครูสอน
 ๘๔.๐ จำนวนน้อยกว่าครึ่ง ทกวิชา
 ส่วนขอขบพรองทเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเรียนสอขได้ ตกเป็นจำนวนมาก
 ๘๕.๒ จำนวนเด็กแต่ละชั้นมากเกินไป

ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่พูดภาษาไทย
กลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูใน
จังหวัดปัตตานี

ของ
น.ส. รตนา ศิริพานิช

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟัง และผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่พูดภาษาไทยกลาง และที่พูดภาษามลายู
 ๒. เพื่อศึกษาความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ระหว่างนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางและนักเรียนที่พูดภาษามลายู
 ๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างในความเข้าใจในการฟัง ระหว่างนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางและนักเรียนที่พูดภาษามลายู
 ๔. เพื่อศึกษาความแตกต่างในความเข้าใจในการฟัง อันเนื่องมาจาก เพศ อายุ การตกชั้น และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
- กลุ่มตัวอย่าง

ตัวแทนในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนอยู่ใน
ปีการศึกษา ๒๕๐๖ จำนวน ๓๕๐ คน แบ่งเป็น

ก. นักเรียนทพคภาษาไทยกลาง จำนวน ๒๑๗ คน จากโรงเรียน

๑. วัดใต้ อำเภอพระโขนง พระนคร

๒. วัดไทร อำเภอยานนาวา พระนคร

ข. นักเรียนทพคภาษามลายู จำนวน ๑๓๓ คน จากโรงเรียน

๑. บ้านกรอเซะ อำเภอเมือง ปัตตานี

๒. มายอ "สถิตย์ภมา" อำเภอมายอ ปัตตานี

๓. บ้านมะนังคาลำ อำเภอสายบุรี ปัตตานี

วิธีดำเนินการค้นคว้า

ผู้ค้นคว้าได้สร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง อาศัยหนังสืออ่านประกอบภาษาไทย และหนังสือเรียนภาษาไทยของชั้นประถมศึกษา ๑ ประกอบในการออกข้อทดสอบ โดยใช้ข้อความและถ้อยคำที่เห็นว่ามีความยากง่ายปาน ๆ กันมาเรียบเรียงขึ้นใหม่ ส่วนวิธีการในการสร้างแบบทดสอบ อาศัยแบบทดสอบความเข้าใจในการฟังของบราวน์และคาร์ลเสนเป็นหลัก ได้ทดลองใช้แบบทดสอบที่สร้างขนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๒ ของโรงเรียน ๒ โรงเรียน ในจังหวัดพระนครและธนบุรี รวม ๔๔๒ คน ซึ่งส่วนมากเป็นเด็กชานเมืองอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นไทยแท้ และมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับปานกลาง

ได้วิเคราะห์ข้อทดสอบที่ทดลองใช้ และเลือกข้อที่เหมาะสมไว้ โดยพิจารณาให้ได้แบบทดสอบจริง มีคุณลักษณะดังนี้

๑. ให้แบบทดสอบมีความยาวพอที่
๒. ให้ช่วงของความยากระหว่างข้อเท่า ๆ กัน
๓. เรียงลำดับข้อทดสอบจากง่ายไปหายาก
๔. เป็นข้อทดสอบที่บุคคลสมมติในการจำแนกเด็กเก่งและเด็กอ่อนได้
๕. ให้แบบทดสอบจริงมีค่าของความเชื่อมั่น (reliability) สูง

ได้แยกทดสอบจริงซึ่งมีข้อทดสอบทั้งหมด ๔๐ ข้อ แบ่งเป็น ๔ ภาค คือ
 ภาค ๑. วัดความสามารถทางการทำตามคำสั่ง ภาค ๒. วัดความสามารถในการ
 จัดจำรายละเอียด ภาค ๓. วัดความสามารถในการฟังศัพท์เข้าใจ ภาค ๔.
 วัดความสามารถในการฟังนิทานหรือข้อความต่าง ๆ แยกทดสอบนัยของความ
 เชื่อมกัน เท่ากัน .๘๓

แยกทดสอบที่ใช้ในการค้นคว้าครั้น แบ่งออกเป็น ๒ ชนิด คือ

๑. แยกทดสอบความเข้าใจในการฟัง ซึ่งผู้ค้นคว้าสร้างจนตามวิธีการ
 ดังกล่าวมาแล้ว
๒. แยกทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ แบ่งเป็น
 - ก. แยกทดสอบเลขคณิตชั้นประถมปีที่ ๒ (ของนางอร เพชรผศ)
 - ข. แยกทดสอบเขียนไทยชั้นประถมปีที่ ๒ (ของนางสาวสม-
 ประสงค์ สถาปัตานนท์)
 - ค. แยกทดสอบอ่านไทยชั้นประถมปีที่ ๒ (ของนางสาวเพ็ญ เทวดี)

แยกทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการทั้ง ๓ อย่างนี้ เป็นแยกทดสอบซึ่งสร้างขึ้น
 เพื่อใช้ในการวิจัยหลักสูตรของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำหรับนักเรียน
 ชั้นประถมปีที่ ๒ ทวีประเทศ

การรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบหมู่ นักเรียนใน
 กลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องทำแยกทดสอบทั้งใบด้านความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์
 ทางวิชาการ คือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย นอกจากนี้ มีแยกกรอกข้อมูล
 ส่วนบุคคลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยให้ครูประจำชั้นกรอกให้เมอไปทดสอบ
 นักเรียนในโรงเรียนนั้น ผู้ทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียนทบทวนพูด
 ภาษาไทยกลาง คือผู้ค้นคว้าและคณะนิสิตของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้า
 เรื่องเด็ก ส่วนในโรงเรียนทบทวนพูดภาษามลายู ก็ศึกษานักศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สองท่านและศึกษานิตะกัประจำภาคศึกษา ๒ อีกสองท่านเป็นผู้ทดสอบและเก็บรวบรวม
ข้อมูล
การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. จำแนกนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างออกตามภาษาพูด เพศ การตกชาชนและ
ไม่เคยตกชาชน

จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกตามเพศ และอายุ (อายุน้อย ๗-๙ ปี, อายุ
มาก ๑๐-๑๒ ปีขึ้นไป)

จำแนกนักเรียนออกตามอาชีพบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
๒. หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่างๆ
และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการด้วยกัน

๓. หาคความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิต ทางเขียนไทย และทาง
อ่านไทย ของนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางและที่พูดภาษามลายู โดยใช้ t-test
ในการวิเคราะห์ผล

๔. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบคอมเพล็กซ์ แฟคทอเรียล ดีไซน์
(Analysis of Variance, Complex Factorial Design $2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 4$) ในความ
เข้าใจในการฟัง เพื่อดูว่าตัวประกอบต่อไปนี้ คือ เพศ ภาษาพูด การเคยตกชา
ชนหรือไม่เคยตกชาชน อายุ(น้อย, มาก) และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้
ปกครอง ตัวประกอบไหนที่ทำให้เกิดความแปรปรวนในคะแนนที่ได้ และกรียา
กระทำต่อกัน (Interactions) ระหว่างตัวประกอบทั้ง ๕ นี้ จะมีผลต่อคะแนนความ
เข้าใจในการฟังของนักเรียนกลุ่มน้อยอย่างไร

๕. เปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (เลขคณิต
เขียนไทย และอ่านไทย) ของเด็กที่พูดภาษาไทยกลาง และที่พูดภาษามลายู โดย
หาค่า Multiple Correlation

สรุปผลการค้นคว้า

๑. จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า ความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ คือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย

๒. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง มีความสามารถทางวิชาการ คือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย สูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายู

๓. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง มีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูอย่างเด่นชัด

๔. นักเรียนทั้งเพศชายและหญิง มีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

๕. นักเรียนที่ไม่เคยตกวิชาอื่น มีความเข้าใจในการฟังดีกว่านักเรียนที่เคยตกวิชาอื่น

๖. นักเรียนที่มีอายุน้อย มีความเข้าใจในการฟังดีกว่านักเรียนที่มีอายุมาก

๗. เด็กชายที่มีอายุมากฟังเก่งกว่าเด็กชายที่มีอายุน้อย ส่วนเด็กหญิงที่มีอายุน้อยฟังเก่งกว่าเด็กหญิงที่มีอายุมาก ในกลุ่มเด็กชาย น้อยทั้งชายและหญิงมีความสามารถทางการฟังไม่แตกต่างกัน แต่ในกลุ่มเด็กอายุมากเด็กชายฟังเก่งกว่าเด็กหญิง

๘. ในกลุ่มเด็กหญิง เด็กหญิงที่ไม่เคยตกวิชาอื่นฟังเก่งกว่าเด็กหญิงที่เคยตกวิชาอื่น ส่วนในกลุ่มเด็กชาย เด็กชายที่ตกวิชาอื่นฟังเก่งกว่าเด็กชายที่ไม่เคยตกวิชาอื่น

ผลของการค้นคว้าในข้อนี้ของของกับผลในข้อ ๗. กล่าวคือ ในกลุ่มเด็กชาย เด็กชายอายุมากและเคยตกวิชาอื่นมีความเข้าใจในการฟังดีกว่าเด็กชายอายุน้อยและไม่เคยตกวิชาอื่น ส่วนในกลุ่มเด็กหญิงกลับตรงกันข้าม

๙. เด็กชายที่ขบถตามารดาอาชีพกรรมกร—คมนาคนชนสัง ข้าราชการ ชาวนา และค้าขาย มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตามลำคัย ส่วนในกลุ่ม เด็กหญิงกลบตรงกันขาม กลาวคอ เด็กหญิงทมขบถตามารดาอาชีพค้าขาย ชาวนา ข้าราชการ และกรรมกร—คมนาคนชนสัง มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตาม ลำคัย

๑๐. ในกลุ่มเด็กที่พูดภาษาไทยกลาง เด็กที่ไม่เคยตกช้ช้นมีความเข้าใจในการฟังคักว่าเด็กที่เคยตกช้ช้น ส่วนในกลุ่มเด็กที่พูดภาษามลายู เด็กที่เคยตกช้ช้นมีความเข้าใจในการฟังคักว่าเด็กที่ไม่เคยตกช้ช้น

๑๑. ในกลุ่มเด็กที่พูดภาษาไทยกลาง เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพชาวนา ค้าขาย ข้าราชการ และกรรมกร—คมนาคนชนสัง มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตาม ลำคัย ส่วนในกลุ่มเด็กที่พูดภาษามลายู เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพชาวนา ข้าราชการ กรรมกร—คมนาคนชนสัง และค้าขาย มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตาม ลำคัย

๑๒. ในกลุ่มเด็กที่ไม่เคยตกช้ช้น เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพกรรมกร—คมนาคนชนสัง ชาวนา ข้าราชการ และค้าขาย มีความสามารถทางการฟังลคหล่นกันตามลำคัย ส่วนในกลุ่มเด็กที่เคยตกช้ช้น เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพชาวนา ข้าราชการ ค้าขาย และกรรมกร—คมนาคนชนสัง มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตามลำคัย

๑๓. ในกลุ่มเด็กชายอายุน้อย (๗ — ๘ ปี) เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพชาวนา ค้าขาย กรรมกร—คมนาคนชนสัง และข้าราชการ มีความเข้าใจในการฟังลคหล่นกันตามลำคัย ส่วนในกลุ่มเด็กอายุมาก (๘ — ๑๒ ปี) เด็กที่ขบถตามารดาอาชีพ

กรรมการ—คมนาคนชงสง ซาวนา ซำรารชการ และค้ำขาย มคีความซำใจในการ
 ฟงลคหลนกันตามล่ำทข

๑๔. เปรียบเทียบความซำใจในการฟงและผลสมฤทธำทางวิชาการ (เลขคณิต
 ซำยนไทย และอำนไทย) ของนักเรียนทพคภาษาไทยกลางและมลายู ปรากฏว่ำ

ก. นักเรียนทพคภาษาไทยกลาง มคีความซำใจในการฟงสมพนธกข
 เลขคณิตมากกว่าความสามารถทางภาษา คอ ซำยนไทย และอำนไทย

ข. นักเรียนทพคภาษามลายู มคีความซำใจในการฟงสมพนธกขผล
 สมฤทธำทางการเรยนเลขคณิต ซำยนไทย และอำนไทย ปำน ๆ กัน

การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน
การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียน
ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนประถม
ศึกษา ๖ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา

ของ
นายอินทร์ ศรีคุณ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

ความมุ่งหมายในการค้นคว้าครั้งนี้

๑. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แล้ว

๒. เพื่อศึกษาว่า องค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำ จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางการแต่งความมากน้อยเพียงใด

๓. เพื่อศึกษาว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จะมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ แตกต่างกันไปตามเพศ อายุ และอาชีพของบิดามารดาหรือไม่เพียงใด

กลุ่มตัวอย่าง

ใช้เด็กเรียนชั้นกลางเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และทกลางเรียนซ้ำประถม-
ปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๐๖ ของโรงเรียนประถมศึกษา ๖ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา

รวม ๒๔๖ คน เป็นชาย ๑๕๕ คน หญิง ๙๑ คน รับผิดชอบตั้งแต่ ๘ ปี ถึง ๑๘ ปี ๘ เดือน ชายเฉลี่ย ๑๑ ปี ๖ เดือน เด็กเหล่านับตามารคามอาชีพเป็นข้าราชการ ๘๘ คน ค้าขาย ๖๖ คน และชาวนา ๙๒ คน

วัตถุประสงค์ในการค้นคว้า

ในการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของนักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรประถมศึกษา ๔ ครบชั้น ผู้เขียนได้สร้างแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง ทาง การเขียนสะกดคำ และทางการแต่งความ กับสร้างแบบสอบถามส่วนบุคคลสำหรับให้ครูประจำชั้นกรอกรายการเกี่ยวกับตัวเด็กที่รับการทดสอบ แล้วทดลองใช้แบบทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ (ต้นปีการศึกษา ๒๕๐๖) ของโรงเรียนประถมศึกษา ๒ โรงเรียน ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๕๗๑ คน พร้อมกันนี้ได้ทดลองใช้แบบสอบถามส่วนบุคคลด้วย

เมื่อวิเคราะห์หาความยาก และดัชนีของอำนาจในการแยกความสามารถของเด็กของข้อสอบแต่ละข้อแล้ว จึงพิจารณาเลือกข้อสอบที่เหมาะสมไว้เป็นแบบทดสอบฉบับจริง ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องบางประการของแบบสอบถามส่วนบุคคลจากนี้ใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามส่วนบุคคลซึ่งเรียบร้อยแล้วกับกลุ่มตัวอย่างจริงสำหรับการทดสอบความสามารถทางการอ่านนั้น ผู้เขียนใช้แบบทดสอบวิชาอ่านไทย ของนักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๔ ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

การทดสอบ ทดสอบเป็นชั้น ชั้นละครึ่ง แต่ละครึ่งผู้เขียนทดสอบความสามารถทางการอ่านก่อน (ประมาณ ๔๕ นาที) แล้วจึงทดสอบความสามารถทางการฟัง (ประมาณ ๔๐ นาที) การเขียนสะกดคำ (๒๐ นาที) และการแต่งความ (๓๐ นาที) ภายหลังจากการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลหมดแล้ว จึงได้ตรวจแบบทดสอบและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการทางสถิติที่ผู้เขียนนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

๑. หากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์ของ Pearson's Product-Moment Coefficient of Correlation

- ก) หาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ ๔ แบบ ของเด็กทั้งหมด ๒๔๖ คน
- ข) หาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ ๔ แบบ ของนักเรียนชาย ๑๕๕ คน
- ค) หาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ ๔ แบบ ของนักเรียนหญิง ๙๑ คน

๒. หากค่าความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทำให้เด็กมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำ ว่ามีส่วนส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางการแต่งความเพียงใด โดยวิธี Multiple Correlation

๓. วิเคราะห์ความแตกต่างในความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ แยกประเภทตามอาชีพของบิดามารดา ๓ ประเภท (ข้าราชการ ค้าขาย และชาวนา) ตามกลุ่มอายุ ๒ กลุ่ม (๘-๑๑/๑๑ ปี และ ๑๒-๑๔/๑๑ ปี) และตามเพศ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ Complex Factorial Design ($2 \times 2 \times 3$) และยุติปัญหาด้วย t-test

สรุปผลการค้นคว้า

๑. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านต่าง ๆ ของกลุ่มนักเรียนชาย กลุ่มนักเรียนหญิง และของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ดังต่อไปนี้

ระหว่างความสามารถทางการฟัง

กับการอ่าน ชาย .๗๒๗, หญิง .๖๗๗, ทั้งหมด .๗๑๖

การฟังกับการเขียนสะกดคำ ชาย .๕๘๕, หญิง .๕๕๐, ทั้งหมด .๕๘๖

การฟังกับการแต่งความ ชาย .๕๗๑, หญิง .๔๗๘, ทั้งหมด .๕๓๐

ระหว่างความสามารถทางการอ่าน

กับการเขียนสะกดคำ ชาย .๕๗๓, หญิง .๕๘๔, ทั้งหมด .๕๘๑

การอ่านกับการแต่งความ ชาย .๕๕๓, หญิง .๗๒๗, ทั้งหมด .๕๒๒

ระหว่างความสามารถทางการเขียน

สะกดคำกับการแต่งความ ชาย .๕๓๖, หญิง .๕๕๗, ทั้งหมด .๕๕๖

๒. องค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำ ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางการแต่งความในอัตราส่วนที่ไม่เท่ากัน คือ ๑:๑.๒:๑ ตามลำดับสำหรับนักเรียนชาย และ ๑:๑.๒:๒ สำหรับนักเรียนหญิง

องค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำรวมกัน ช่วยส่งเสริมให้เด็กนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถทางการแต่งความ ๕๕.๘๓% และ ๕๕.๘๖% ตามลำดับ

๓. เด็กนักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำ และการแต่งความสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความสามารถทางการฟัง และการอ่าน นักเรียนหญิงและชายมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

๔. นักเรียนกลุ่มอายุน้อย (๘-๑๑/๑๑ ปี) มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนกลุ่มอายุมาก (๑๒-๑๘/๑๑ ปี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เด็กทั้งสองกลุ่มอายุมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการแต่งความไม่แตกต่างกัน

๕. เด็กนักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพข้าราชการและค้าขาย มีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนทั้ง ๒ ประเภทนั้นมีความสามารถทางการอ่าน การฟัง และการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพชาวนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับความสามารถทางการแต่งความ นักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพข้าราชการ มีความสามารถทางการแต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพชาวนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพค้าขาย แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพค้าขายมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถทางการแต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพชาวนา แต่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. เด็กนักเรียนหญิงไม่ว่ามีอายุในระดับใด มีความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความไม่แตกต่างจากนักเรียนชายที่มีอายุในระดับเดียวกัน

๗. เด็กนักเรียนหญิงไม่ว่ามีอาชีพประเภทใด (ข้าราชการ ค้าขาย หรือชาวนา) มีความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ ไม่แตกต่างจากนักเรียนชายที่ขบถสามารถตามอาชีพเดียวกัน

๘. เด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๘-๑๑/๑๑ ปี ไม่ว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพประเภทใด (ข้าราชการ ค้าขาย หรือชาวนา) มีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๑๒-๑๕/๑๑ ปี ที่ขบถสามารถตามอาชีพเดียวกัน

๙. นักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๑๒-๑๕/๑๑ ปี ที่ขบถสามารถตามอาชีพชาวนา มีความสามารถทางการแต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขบถสามารถตามอาชีพค้าขาย

และข้าราชการ และนักเรียนที่ขามารตามอาชีพค้าขาย มีความสามารถทางการ
 แต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขามารตามอาชีพข้าราชการ.

สำหรับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง ๘—๑๑/๑๑ ปี นั้น พวกที่ขามารตาม
 อาชีพข้าราชการ มีความสามารถแต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขามารตามอาชีพ
 ค้าขายและชาวนา และพวกที่ขามารตามอาชีพค้าขาย มีความสามารถทางการ
 แต่งความสูงกว่านักเรียนที่ขามารตามอาชีพชาวนา

๑๐. ในกลุ่มของนักเรียนที่ขามารตามอาชีพข้าราชการ นักเรียนที่มีอายุ
 ระหว่าง ๘—๑๑/๑๑ ปี มีความสามารถทางการแต่งความสูงกว่านักเรียนที่มีอายุ
 ระหว่าง ๑๒—๑๘/๑๑ ปี

๑๑. ในกลุ่มของนักเรียนที่ขามารตามอาชีพค้าขายและชาวนา นักเรียนที่มี
 อายุระหว่าง ๑๒—๑๘/๑๑ ปี มีความสามารถทางการแต่งความสูงกว่านักเรียน
 ที่มีอายุระหว่าง ๘—๑๑/๑๑ ปี

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์
ของเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
ในโรงเรียนประถมศึกษาบางโรงเรียน
ของภาคศึกษา ๑

ของ
นายวัน เดชพิชัย

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ผู้ค้นคว้ามีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้ คือ

ก. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์โดยทั่วไปในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ของเด็กชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๕ ด้านความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล การนำเอาความรู้ไปใช้ได้
และทั้ง ๔ ด้านรวมกัน

ข. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
ด้านความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล และการนำเอาความรู้ไปใช้ได้ แต่ละ
ด้านมีความสัมพันธ์กันเอง และสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์รวมทั้ง ๔ ด้าน อย่างไร

ค. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ระหว่าง
เด็กชายและเด็กหญิง เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพต่างกัน และเด็กที่มีอายุ
ต่างกัน จะมีความแตกต่างกันหรือไม่ในด้านความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล
การนำเอาความรู้ไปใช้ได้ และทั้ง ๔ ด้านดังกล่าวรวมกัน

ง. เพื่อดูว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาภูมิศาสตร์ สำหรับชั้นประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ มีความง่ายเหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ เพียงไร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนทวิชนชั้นประถมศึกษา ๔ บัณฑิตศึกษา ๒๕๐๕ และกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา ๕ บัณฑิตศึกษา ๒๕๐๖ ของโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล ๑๐ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ จำนวน ๕๑๔ คน เป็นชาย ๒๙๘ คน หญิง ๒๑๖ คน

วิธีดำเนินการค้นคว้า

ผู้ค้นคว้าได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ๔ โดยใช้เนื้อหาในแบบเรียนภูมิศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ๔ หนังสืออ่านประกอบของกระทรวงศึกษาธิการ และที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนได้เป็นหลักในการสร้างแบบทดสอบ ใหม่เนื้อหาตามหลักสูตรสังคมศึกษา สำหรับชั้นประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้ข้อทดสอบทั้งหมด ๑๒๐ ข้อ เป็นแบบให้เลือกคำตอบ แบ่งออกเป็น ๔ ภาค คือ วัดผลสัมฤทธิ์ด้านความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล และด้านการนำความรู้ไปใช้ได้ ตามลำดับภาคละ ๓๐ ข้อ และได้สร้างคำสั่งชี้แจงในการใช้แบบทดสอบ และแบบกรอกข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

ทดลองใช้แบบทดสอบดังกล่าวกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ ของโรงเรียนประชาบาล ๒ โรงเรียน ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๕๖๖ คน พร้อมกันนี้ได้ทดลองใช้คำสั่งชี้แจง และแบบกรอกข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนด้วย

วิเคราะห์ข้อสอบหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจการจำแนกแก็กแก็งและ
 แก็กซ้อนของข้อทดสอบแต่ละภาค แล้วเลือกข้อที่เหมาะสมไว้รวม ๘๒ ข้อ ข้อ
 ทดสอบที่เลือกไว้จากภาค ๑-๔ มีจำนวน ๒๐, ๒๓, ๑๘ และ ๒๑ ข้อ ตาม
 ลำดับ เรียงข้อทดสอบแต่ละภาคจากง่ายไปหายาก ใช้เป็นแบบทดสอบฉบับจริง
 พิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องบางประการของคำสั่งชี้แจงในการใช้แบบทดสอบ และแบบ
 กรอกข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน จากนั้นนำแบบทดสอบฉบับจริง คำสั่งชี้แจง และ
 แบบกรอกข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนที่เรียบร้อยแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การทดสอบได้กระทำในระหว่างภาคเรียนที่สองและภาคเรียนที่สาม ของปีการ
 ศึกษา ๒๕๐๖ โดยทดสอบได้ครั้งละ ๑ ชั้น ผู้ทดสอบและรวบรวมข้อมูล คณิตศาสตร์
 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องแก็ก และศึกษานเทคกิกของกรมสามัญ
 ศึกษาที่ประจำอยู่ ณ ททำการภาคศึกษา ๑ อิก ๒ คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ก. ตามความมุ่งหมายข้อ ก. ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจง(Distribution)
 คะแนนทดสอบวิชาคณิตศาสตร์แต่ละภาค และของทั้ง ๔ ภาครวมกัน คำนวณหาค
 คะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแบบทดสอบแต่ละภาค และของทั้ง
 ๔ ภาครวมกัน

ข. ตามความมุ่งหมายข้อ ข. หาค่าสัมพันธแบบธรรมดา(Simple Correlation)
 ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในคานต่าง ๆ และคำนวณหาหาหนักผลสัมฤทธิ์แต่ละคานสัมพันธ์
 กับผลสัมฤทธิ์ทั้งหมด โดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Multiple Correlation

ค. ตามความมุ่งหมายข้อ ค. ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์
 ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

ง. ตามความมุ่งหมายข้อ ง. หาความยาก (Index of Difficulties) ของ
 ทุก ๆ เนื้อหาในหลักสูตรวิชาภูมิศาสตร์ สำหรับชั้นประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓
 สรุปผลการค้นคว้า

ก. เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์โดยทั่ว ๆ ไป ผู้ค้นคว้าพบว่า

๑. เด็กในกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ด้าน
 ความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล การนำเอาความรู้ไปใช้ได้ และทั้ง ๔ ด้าน
 รวมกัน ไม่แตกต่างกันมากนัก และระดับของผลสัมฤทธิ์ไม่สูงหรือต่ำเกินไป (ถ้า
 เปรียบเทียบกับคะแนนเต็มของแบบทดสอบ) แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔
 ในโรงเรียนประถมศึกษาขยายโรงเรียนของภาคศึกษา ๑ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
 ภูมิศาสตร์ครบตามความมุ่งหมายของหลักสูตรทั้ง ๔ ด้าน แต่ระดับของผลสัมฤทธิ์
 ยังไม่ค่อยสูง

๒. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ของเด็กนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 ด้านความจำ ความเข้าใจ เหตุผล และการนำเอาความรู้ไปใช้ได้ สัมพันธ์กันเอง
 สูงปาน ๆ กัน คือ ค่าสหสัมพันธ์อยู่ในพิสัย .๔ - .๕

๓. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ด้านความจำ ความเข้าใจ
 เหตุผล และการนำเอาความรู้ไปใช้ได้ของเด็กนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างต่างส่งเสริม
 ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทั้งหมดทุกด้าน แต่ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจส่งเสริมให้เกิดผล
 สัมฤทธิ์ทั้งหมดสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านความจำ การนำเอาความรู้ไปใช้ได้และเหตุผล
 ตามลำดับ

๔. เนื้อหาวิชาภูมิศาสตร์ในหลักสูตรหมวดวิชาสังคมศึกษา สำหรับชั้น
 ประถม ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ ค่อนข้างยาก
 สำหรับเด็กนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนในชนบท

เมื่อเปรียบเทียบค่าความยากง่ายของแบบทดสอบที่ได้จากการทดลอง กับที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจริงปรากฏว่า ค่าความยากของแบบทดสอบแต่ละภาค และของทั้ง ๔ ภาครวมกัน ลดลง ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบยากขึ้น เฉพาะแบบทดสอบภาค ๒ ซึ่งวัดความเข้าใจ ปรากฏว่าค่าความยากลดลงเพียงเล็กน้อย เพราะแบบทดสอบภาคนี้เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่ได้จากการวางแผนภูมิ แผนที่ รูปภาพ และกราฟ เป็นต้น เด็กทั้งในเมืองและชนบทอาจเข้าใจได้ ถ้ามีความรู้พื้นฐานพอสมควร

๕. มีแนวโน้มว่าเนื้อหาวิชาภูมิศาสตร์เกี่ยวกับ ประเทศไทย ง่ายกว่าเนื้อหาเกี่ยวกับแผนที่ ทฤษฎีการรวมชาติ โลก และประเทศใกล้เคียง ตามลำดับ

๖. เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ต่างกัน ๗ ได้ผลดังนี้

๑. ด้านความจำ พบว่า เด็กชายมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ด้านนี้สูงกว่าเด็กหญิง แต่ไม่มีความแตกต่างกันในเด็กที่มีอายุต่างกัน และในเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพต่างกัน กิริยากระทำต่อกัน (Interactions) ระหว่าง เพศ กับ อายุ เพศ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และอายุ กับอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ทั้งสองด้านแตกต่างกัน

๒. ด้านความเข้าใจและความมีเหตุผล พบว่า ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง เด็กที่มีอายุต่างกัน และเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ด้านความเข้าใจและความมีเหตุผลไม่แตกต่างกัน กิริยากระทำต่อกันระหว่าง เพศ กับ อายุ เพศ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และอายุ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ทั้งสองด้านแตกต่างกัน

๓. คำนำความนำเอาความรู้ไปใช้ได้ พบว่า เด็กชายมีผลสัมฤทธิ์ในการ
เรียนวิชาภูมิศาสตร์ค่านับสูงกว่าเด็กหญิง และเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพ
บริการมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ค่านับสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มี
อาชีพปฏิบัติงานวิชาชีพ ธุรกิจ งานฝีมือ และเกษตรกรรม ตามลำดับ ภิรยา
กระทำต่อกัน ระหว่าง เพศ กับ อายุ เพศ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือ
ผู้ปกครองและอายุ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ค่านับแตกต่างกัน

๔. คำนำความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล และการนำเอาความ
รู้ไปใช้ได้ เมื่อรวมกันทั้ง ๔ คำ พบว่า เด็กชายมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
ภูมิศาสตร์รวมทุกค่านับสูงกว่าเด็กหญิง เพราะในคำนำความจำกต คำนำความนำความรู้
ไปใช้ได้กต เด็กชายมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วน
ในคำนำความเข้าใจ และคำนำความมีเหตุผล ก็มีแนวโน้มแสดงว่าเด็กชายมีผล
สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กหญิง ครั้นพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทั้งหมดโดยรวมทั้ง ๔ คำนำเข้า
ด้วยกัน จึงได้ผลว่า เด็กชายมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กหญิงดังกล่าวแล้ว ซึ่งเป็นผล
ของการค้นคว้าทดสอบทดลองกับการศึกษาของสตีเวน เมอร์ติ แห่งมหาวิทยาลัยไมซอร์
ประเทศอินเดีย

เด็กที่มีอายุต่างกัน และ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพต่างกัน มีผล
สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์คล้าย ๆ กันทั้ง ๔ คำนำ

ภิรยากระทำต่อกัน ระหว่าง เพศ กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์รวมทั้ง ๔ คำนำแตกต่างกัน คือ
เด็กชายที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพเกษตรกรรม งานฝีมือ และบริการ มีผลสัมฤทธิ์
สูงกว่าเด็กหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพเดียวกัน แต่เด็กชายที่มาจากครอบครัว

๗๐

ทมอาชีพปฏิบัติงานวิชาชีพ และธุรกิจ มีผลสัมฤทธิ์ค้อยกว่าเด็กหญิงมาจากครอบครัว
ทมอาชีพเดียวกัน

กิริยากระทำต่อกันระหว่าง ชาย กับ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์รวมทั้ง ๔ ด้านแตกต่างกัน คือ
เด็กชายมากที่มาจากครอบครัวทมอาชีพธุรกิจ และงานฝีมือ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า
เด็กชายน้อยที่มาจากครอบครัวทมอาชีพเดียวกัน แต่เด็กชายมากที่มาจากครอบครัว
ทมอาชีพเกษตรกรรม ปฏิบัติงานวิชาชีพ และบริการ มีผลสัมฤทธิ์ค้อยกว่าเด็กชาย
น้อยที่มาจากครอบครัวทมอาชีพเดียวกัน

ส่วนกิริยากระทำต่อกันระหว่าง เพศ กับ อายุ ของเด็ก ไม่ทำให้เด็กมี
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์รวมทั้ง ๔ ด้านแตกต่างกัน

การศึกษาเรื่องคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี บางประการ ของเด็กที่จบชั้นประถมปีที่ ๔

ของ
นายชาติ ลทธิ

ความมุ่งหมาย

การค้นคว้าเรื่องน เพื่อจะศึกษาว่า หลกสัตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ได้เตรียมเด็กที่เรียนครบหลกสัตรใหม่คุณธรรมพร้อมที่จะเป็นพลเมืองดี ได้มากน้อยเพียงไร โดยมีจุดประสงค์ย่อยดังต่อไปนี้

๑. ค้นคว้าว่า เด็กมีคุณธรรมในด้านต่าง ๆ ที่เขื่อนองคัประกอบของความ เป็นพลเมืองดีมากน้อยเพียงไร

๒. เปรียบเทียบคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดีของเด็กที่เรียนจบชั้นประถม บัท ๔ กับความคิดเห็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิมุ่งหวังจะให้เด็กปฏิบัติ เพื่อที่จะสอดคล้อง กันเพียงไร

๓. เปรียบเทียบคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดีของเด็กที่เรียนจบประถมบั ท ๔ กับความคิดเห็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิมุ่งหวังจะให้เด็กปฏิบัติ เพื่อที่จะสอดคล้องกันเพียงไร

๔. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครู กับผู้ทรงคุณวุฒิ เกี่ยวกับความ มุ่งหวังที่จะให้เด็กปฏิบัติในการเป็นพลเมืองดี

๕. เปรียบเทียบคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดีระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง ที่เรียนจบประถมบั ท ๔ ว่าจะแตกต่างกันเพียงไร

กลุ่มตัวอย่าง

๑. กลุ่มตัวอย่างนักเรียน ใช้นักเรียนที่จบประถมศึกษา ๔ ของปีการศึกษา ๒๕๐๕ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา ๕ ปีการศึกษา ๒๕๐๖ จากโรงเรียนประจำบาลและเทศบาลในจังหวัดพระนครรวม ๖ โรงเรียน จำนวน ๒๘๑ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างครู เป็นครูที่สอนประจำชั้นประถมศึกษา ๔ จำนวน ๖๕ คน จากโรงเรียนประจำบาลและเทศบาล ๒๔ โรงเรียน โรงเรียนเหล่านี้ออกจากโรงเรียนในภาคศึกษา ๑ โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง

๓. กลุ่มตัวอย่างผู้ทรงคุณวุฒิ เลือจากผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์ กว้างขวาง มีชื่อเสียง ทำงานเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเด็กและการสังคม และเป็นผู้ตระหนักดีในเรื่องหน้าที่พลเมืองของไทย จำนวน ๕๐ คน

วัตถุประสงค์การค้นคว้า

โดยอาศัยการพิจารณาความมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น ผู้ค้นคว้ามุ่งหาทัศนคติคุณธรรมด้านต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของความดีเป็นพลเมืองดี ๑๐ ด้าน คือ คุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ คุณธรรมที่มีต่อตนเอง คุณธรรมที่มีต่อศาสนา คุณธรรมด้านการเรียน คุณธรรมที่มีต่อชุมชน คุณธรรมที่มีต่อครอบครัว คุณธรรมที่มีต่อเพื่อน คุณธรรมด้านมนุษยธรรม คุณธรรมด้านอำนาจหน้าที่ และคุณธรรมที่มีต่อประเทศชาติ

ผู้ค้นคว้าได้สร้างแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยเรื่องราวและสถานการณ์สมมติ ๔๕ เรื่อง แต่ละเรื่องมีทางออกในการแก้ปัญหา ๒ แบบ แต่ละแบบมีคุณธรรม ๑ อย่างแฝงไว้สำหรับให้ผู้ตอบพิจารณาถึงความเห็นว่า การแก้ปัญหาด้วยการกระทำในทางออกนั้น ๆ สมควรหรือไม่สมควรเพียงไร แล้วได้ดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่าง

ทั้ง ๓ กลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น ในการทดสอบเด็ก สอบถามความคิดเห็นจากครู และสอบถามความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ

หลังจากที่ได้ทดสอบเด็กและแจกแบบสอบถามให้ครูและผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมทั้งติดตามคำตอบกลับคืนมาแล้ว นำคำตอบทั้งหมดมาหาความถี่ของความเห็นแต่ละระดับของทุก ๆ ข้อ แล้วพิจารณาความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนของผู้เห็นความสำคัญของคุณธรรมแต่ละข้อในสถานการณ์แต่ละเรื่อง เพื่อทราบว่า คุณธรรมหนึ่งจะสำคัญกว่าอีกคุณธรรมหนึ่งหรือไม่ แล้วหาค่าความสำคัญของคุณธรรมแต่ละด้านมาจัดอันดับและตำแหน่งลงบนมาตราส่วน เปรียบเทียบกันในระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสาม

สรุปผลการค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ปรากฏผลว่า

๑. เด็กในกลุ่มตัวอย่าง มีคุณธรรมแห่งความเขินพลมองที่สอดคล้องกับความความคิดเห็นที่ครูและผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มตัวอย่างมุ่งหวังให้เด็กปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ ในจำนวนสถานการณ์ ๔๕ เรื่องที่ให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำที่เหมาะสม เด็กก็ยอมรับความเห็นสอดคล้องกันร้อยละ ๗๕.๕๖ ของจำนวนสถานการณ์ทั้งหมด เด็กก็ยอมรับที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันร้อยละ ๗๓.๓๓ ของจำนวนสถานการณ์ทั้งหมด

๒. จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูกับผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเป็นพลมองของเด็ก ปรากฏว่าครูในกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกับความความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเป็นส่วนใหญ่ ในจำนวนสถานการณ์ ๔๕ เรื่องที่ให้ครูและผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำที่เหมาะสมของเด็กนั้น

ทงครและผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นสอดคล้องกันถึงร้อยละ ๘๓.๓๔ ของจำนวน
สถานการณทั้งหมด

แสดงว่า ครอบขรมคุณธรรมแก่เด็กโดยยคแนวการขรมตามหลักสตรนน
ไคขรมสอคคองกับความคคเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ หรืออาจกล่าวไคว่าสอคคอง
กับความคองการของสังคมเกอยทั้งหมด

๓. เด็ก ครู และผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นสอคคองกัน
ในเรื่องความสำคัญของคุณธรรมคานต่าง ๆ ดังนี้

ก. คุณธรรมคานความซอศศคย มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมเหลาน
คอ คุณธรรมทมตอตนเอง ตอคาศนา คานการเรยน ตอครอบครว ตอผอน คาน
มนษยธรรม และคุณธรรมทมตอประเทศชาติ

ข. คุณธรรมทมตอตนเอง มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมคานการเรยน

ค. คุณธรรมทมตอคาศนา มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมตอ
ครอบครว และตอประเทศชาติ แต่มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรม
คานการเรยน

ง. คุณธรรมคานการเรยน มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมตอ
ครอบครว ตอผอน คานมนษยธรรม และคานอานาจนาค แต่มี
ความสำคัญเสมอกับคุณธรรมทมตอคาศนา

จ. คุณธรรมทมตอชมนชน มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมตอตนเอง
ตอคาศนา ตอครอบครว และคานอานาจนาค

ฉ. คุณธรรมทมตอครอบครว มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมตอ
ตนเอง

๖. คุณธรรมทมิต่อผู้อื่น มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมท่านมนุษย์ธรรม และคุณธรรมทมิต่อตนเอง

๗. คุณธรรมท่านมนุษย์ธรรม มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมิต่อตนเอง ต่อศาสนา ต่อครอบครัว และคุณธรรมท่านอานาจนาท

๘. คุณธรรมท่านอานาจนาท มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมทมิต่อตนเอง ต่อศาสนา ต่อครอบครัว และ ต่อผู้อื่น

๙. คุณธรรมทมิต่อประเทศชาติ มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมต่อตนเอง และต่อผู้อื่น

๑๐. เท็ก ครู และผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่อง ความสำคัญของคุณธรรมท่านต่างๆ ดังนี้

ก. เท็กเห็นว่า คุณธรรมทมิต่อศาสนา มีความสำคัญกว่าคุณธรรมทมิต่อตนเองและคุณธรรมท่านอานาจนาท แต่มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมทมิต่อผู้อื่น ครูเห็นว่า คุณธรรมทมิต่อศาสนามีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมทมิต่อตนเอง แต่มีความสำคัญน้อยกว่าคุณธรรมท่านอานาจนาทและคุณธรรมทมิต่อผู้อื่น ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าคุณธรรมทมิต่อศาสนาสำคัญน้อยกว่าคุณธรรมท่านอานาจนาท คุณธรรมทมิต่อผู้อื่น และคุณธรรมทมิต่อตนเอง

ข. เท็กเห็นว่า คุณธรรมทมิต่อชุมชน มีความสำคัญน้อยกว่าคุณธรรมท่านการเวชน คุณธรรมทมิต่อผู้อื่นและด้านความซื่อสัตย์ มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมทมิต่อประเทศชาติ แต่มีความสำคัญมาก

กว่าคุณธรรมด้านมนุษยธรรม ครุเห็นว่า คุณธรรมที่มตอชมน
 มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมที่มตอชมน และต่อประเทศชาติ แต่
 มีความสำคัญเท่า กับคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์และการเรียน
 ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า คุณธรรมที่มตอชมนมีความสำคัญมากกว่า
 คุณธรรมที่มตอชมน ต่อประเทศชาติ ด้านความซื่อสัตย์ และ
 คุณธรรมด้านการเรียน

ค. เห็นว่า คุณธรรมที่มตอชมนมีความสำคัญน้อยกว่า
 คุณธรรมที่มตอชมน และมีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมด้าน
 มนุษยธรรม แต่มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมด้านการเรียน ครุเห็น
 ว่าคุณธรรมที่มตอชมนมีความสำคัญน้อยกว่าคุณธรรมที่มตอ
 ชมน แต่มีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมด้านการเรียน และ
 คุณธรรมด้านมนุษยธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นว่าคุณธรรมที่มตอ
 ชมนมีความสำคัญมากกว่าคุณธรรมด้านการเรียน และด้าน
 มนุษยธรรม แต่มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมที่มตอชมน

ง. เห็นว่า คุณธรรมด้านอำนาจหน้าที่ มีความสำคัญมากกว่า
 คุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ ครุและผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า คุณธรรม
 ด้านอำนาจหน้าที่มีความสำคัญเสมอกับคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์

จ. เห็นว่า คุณธรรมที่มตอชมนมีความสำคัญน้อยกว่าคุณธรรม
 ที่มตอชมน ครุและผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าคุณธรรมที่มตอชมน
 สำคัญกว่าคุณธรรมที่มตอชมน

๕. ในการเรียงลำดับค่าความสำคัญของคุณธรรมนั้น กลุ่มตัวอย่างทั้งสามได้เรียงลำดับคุณธรรมจากค่าความสำคัญน้อยที่สุดไปหาค่าความสำคัญมากที่สุดดังนี้

ก. เด็ก คุณธรรมที่มีต่อตนเอง, คุณธรรมที่มีต่อครอบครัว, คุณธรรมที่มีต่อประเทศชาติ, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อผู้อื่น, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อศาสนา, คุณธรรมที่มีต่อชุมชน, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อการเรียน, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อความซื่อสัตย์

ข. ครู คุณธรรมที่มีต่อตนเอง, คุณธรรมที่มีต่อครอบครัว, คุณธรรมที่มีต่อศาสนา, คุณธรรมที่มีต่อผู้อื่น, คุณธรรมที่มีต่อประเทศชาติ, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อศาสนา, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อชุมชน, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อความซื่อสัตย์

ค. ผู้ทรงคุณวุฒิ คุณธรรมที่มีต่อตนเอง, คุณธรรมที่มีต่อครอบครัว, คุณธรรมที่มีต่อศาสนา, คุณธรรมที่มีต่อผู้อื่น, คุณธรรมที่มีต่อประเทศชาติ, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อการเรียน, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อศาสนา, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อชุมชน, คุณธรรมที่ตนเองมีต่อความซื่อสัตย์

๖. ในการจัดตำแหน่งค่าคุณธรรมด้านต่าง ๆ ลงบนเส้นตรงมาตราส่วนเดียวกันนั้นปรากฏว่า คุณธรรมที่เด็กจัดไว้ห่างไกลไปจากครูและผู้ทรงคุณวุฒิมาก คือ เด็กจัดความสำคัญของคุณธรรมที่มีต่อชุมชน และคุณธรรมที่ตนเองมีต่อผู้อื่นไว้ในระดับต่ำกว่าผู้ทรงคุณวุฒิและครูจัดไว้ แต่เด็กจัดความสำคัญของคุณธรรม

๑๘

ค่านการเรียน คุณธรรมทศตศาสนาและคุณธรรมทศตผู้อื่นไว้ในระดับสูงกว่าที่
ทรงคุณวุฒิและครูจักไว้

ส่วนคุณธรรมท่านอื่น ๆ นั้น เด็ก ครู และผู้ทรงคุณวุฒิ จักความสำคัญ
ไว้ในระดับที่เทียบมากนหรือเหลื่อมลากนเพียงเล็กน้อย

๗. เด็กชายและเด็กหญิงมีคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี สอดคล้องกันทุก
ประการ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเลขคณิตของนักเรียน ที่จบชั้นประถมศึกษา ๕ ในภาคศึกษา ๑

ของ

นางบุรี กุลพิจิตร

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

๑. เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเลขคณิตของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษา ๕
ประถมศึกษา ๒๕๐๕ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา ๕ ประถมศึกษา ๒๕๐๖
ตามหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๐๓

๒. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำโจทย์ความถี่รวบ
ยอดทางจำนวนเลขและความสามารถในการทำโจทย์ปัญหา

๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเลขคณิตระหว่าง
เด็กชายและเด็กหญิง เด็กกลุ่มอายุสูงและกลุ่มอายุต่ำ และระหว่างเด็กที่ขยัน
มาสอบแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ ของโรงเรียนประชาบาลและ
เทศบาลรวม ๑๒ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ จำนวน ๖๐๗ คน ชาย ๓๕๑ คน
หญิง ๒๕๖ คน

วิธดำเนินการค้นหาและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนได้สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาเลขคณิตชั้นประถมศึกษา คำสั่ง
ชี้แจงเกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบ และแบบสอบถามส่วนบุคคล สำหรับแบบทดสอบ
นี้มี ๑๐๑ ข้อ แบ่งออกเป็นสองตอน ตอนที่ ๑. วัดความสามารถในการทำ
โจทย์ความคิรวขอกทางจำนวนเลข ตอนที่ ๒. วัดความสามารถในการทำโจทย์
ปัญหา ส่วนแบบสอบถามส่วนบุคคลเป็นแบบกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับ อายุ เพศ
และอาชีพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้เขียนได้ทดลองใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิตชั้นประถมศึกษา
ชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ของโรงเรียนประชาบาล ๒ โรง ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา รวม ๕๗๑ คน พร้อมกันนี้ได้ทดลองใช้คำสั่งชี้แจงและแบบสอบถามส่วน
บุคคลด้วย เมื่อได้วิเคราะห์ข้อทดสอบหาระดับความยากและค่าอำนาจในการ
จำแนกเด็กกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำแล้ว ได้พิจารณาคัดเลือกข้อที่เหมาะสม
ไว้รวม ๕๗ ข้อ เป็นตอนที่ ๑. ๒๗ ข้อ และตอนที่ ๒. ๓๐ ข้อ จัดลำดับข้อ
ทดสอบในแต่ละตอนตามลำดับจากข้อที่ง่ายที่สุดไปหาข้อที่ยากที่สุด ใช้เป็นแบบทดสอบ
ฉบับจริง นำแบบทดสอบฉบับจริงพร้อมทั้งคำสั่งชี้แจงและแบบสอบถามส่วนบุคคล
ได้แก้ไขข้อบกพร่องแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ผู้เขียนและนิตยของสถาบัน
ระหว่างชาติสำหรับการค้นหาและวิเคราะห์ข้อมูล โดยศึกษาเทคนิคภาคการศึกษา ๑ ศึกษาค้น
เป็นผู้ดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้วิธีการทางสถิติ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยและความ
เบี่ยงเบนมาตรฐาน หากความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำโจทย์ความคิ
รวขอกทางจำนวนเลขและความสามารถในการทำโจทย์ปัญหา วิเคราะห์ความ

แปรปรวนของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ และอาชีพของบิดามารดา
แตกต่างกัน

สรุปผลการค้นคว้า

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเลขคณิตของนักเรียนทฤษฎีชั้นประถมศึกษา ๔ บัการ
ศึกษา ๒๕๐๕ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา ๕ บัการศึกษาศึกษา ๒๕๐๖ ของ
ภาคศึกษา ๑ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

๑. คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบตอนที่ ๑. (โจทย์เกี่ยวกับความคิดรวบยอด
ทางจำนวนเลข) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ ๑๕.๐๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ ๔.๓๖ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กชายเท่ากับ ๑๕.๓๓ ความ
เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๔.๑๘ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงเท่ากับ
๑๔.๖๗ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๕๕

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบตอนที่ ๑. ได้ต่ำกว่า
คะแนนเฉลี่ยที่นายทศวรรษได้ คะแนนเฉลี่ยที่นายเท่ากับ ๑๗.๕๕ พิจารณาค่า
เหล่านี้แล้วจะเห็นว่า ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างในการทำโจทย์เกี่ยวกับความคิด
รวบยอดทางจำนวนเลขอยู่เพียงระดับปานกลาง

๒. คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในแบบทดสอบตอนที่ ๒. (โจทย์
ปัญหา) เท่ากับ ๘.๕๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๖.๘๕ คะแนนเฉลี่ย
ของกลุ่มตัวอย่างเด็กชายเท่ากับ ๘.๗๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๗.๘๘
คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงเท่ากับ ๘.๔๘ และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ ๗.๔๕

คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบตอนที่ ๒. ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทำได้ต่ำกว่าคะแนน
เฉลี่ยที่นายทศวรรษได้ คะแนนเฉลี่ยที่นายเท่ากับ ๑๔.๒๑ การกระจายของ
คะแนนมีความเยื้องไปทางขวา คะแนนของเด็กส่วนมากตกอยู่ทางซ้ายซึ่งเป็นค่า

คะแนนต่ำ พิจารณาค่าเหล่านี้จะเห็นว่า ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างในการทำ
โทษบัญญัติอยู่ในระดับต่ำมาก

๓. พิจารณาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำได้ในแบบทดสอบตอนที่ ๑.
และตอนที่ ๒. รวมกัน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ ๒๔.๕๘
ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๘.๘๘ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กชาย
เท่ากับ ๒๕.๑๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๘.๗๓ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
ตัวอย่างเด็กหญิงเท่ากับ ๒๓.๘๒ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๘.๕๒

คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทำได้จากแบบทดสอบทั้งสองตอนรวมกัน ต่ำกว่า
คะแนนเฉลี่ยทำนายของแบบทดสอบสองตอนรวมกัน คะแนนเฉลี่ยทำนายเท่ากับ
๓๑.๘๒ การกระจายของคะแนนไม่เป็นโค้งปกติ มีความเียงไปทางขวา คะแนน
ของเด็กส่วนมากรวมกลุ่มอยู่ทางซ้าย พิจารณาจากค่าเหล่านี้แล้วจะเห็นว่า ความ
สามารถในการทำแบบทดสอบวิชาเลขคณิตทั้งสองตอนรวมกันของเด็กในกลุ่มตัวอย่าง
อยู่ในระดับต่ำ

๔. สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำโทษกับความคิดรวบยอดทาง
จำนวนเลข และความสามารถในการทำโทษบัญญัติของกลุ่มตัวอย่าง ๖๐๗ คน

- r ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เท่ากับ .๗๑
- r ของกลุ่มตัวอย่างเด็กชาย เท่ากับ .๗๐
- r ของกลุ่มตัวอย่างเด็กหญิง เท่ากับ .๖๘

สัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์เหล่านี้ มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑

สัมประสิทธิ์แห่งการกำหนดความแปรปรวนร่วม (Coefficient of Determination, r^2) ของค่า r แต่ละค่าเท่ากับ .๕๐๔๑, .๔๙ และ .๔๗ ตามลำดับ แสดง
ว่าแบบทดสอบตอนที่ ๑. (โทษความคิดรวบยอดทางจำนวนเลข) และแบบทดสอบ

ตอนที่ ๒. (โจทย์ปัญหา) มียักษ์ประกอบด้วยอยู่ประมาณ ๕๐ เพอร์เซ็นต์ ส่วนที่เหลืออีกประมาณ ๕๐ เพอร์เซ็นต์อาจจะเนืองมาจากองค์ประกอบอื่นหรือสาเหตุอื่นซึ่งไม่อยู่ในการค้นคว้าครั้งนี้

๕. เส้นการถดถอยและสมการการถดถอย (Regression Lines and Regression Equations) ของตัวแปร ๒ ชนิด (คะแนนจากแบบทดสอบตอนที่ ๑. และคะแนนจากแบบทดสอบตอนที่ ๒.) เส้นการถดถอย ๒ เส้น ของตัวแปร ๒ ชนิดเขียนได้จากสมการการถดถอยซึ่งอาศัยการคำนวณได้ดังนี้

$$1 \quad y = .45x + 10.8 \quad \text{และ}$$

$$2 \quad x = 1.13y - 6.5$$

ผลที่ได้จากสมการการถดถอยนี้ สามารถนำไปใช้ทำนายค่าของตัวแปรชนิดใดชนิดหนึ่งได้ ถ้าทราบคะแนนของตัวแปรอีกชนิดหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง ๖๐๗ คน

๖. การทดสอบความเป็นเส้นตรงของการถดถอย (Testing linearity of regression) โดยวิธีการทางสถิติ F-Test พบว่าค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๑ ซึ่งแสดงว่าเส้นการถดถอยสองเส้นนี้ไม่เป็นเส้นตรง และดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำโจทย์ความคิรวยออกทางจำนวนเลข และความสามารถในการทำโจทย์ปัญหา จึงไม่เป็นค่าคงที่เสมอไป เมื่อพิจารณาจากแผนภาพการกระจายแล้ว เห็นได้ว่าเส้นการถดถอยสองเส้นนี้เป็นเส้นโค้งนูน เนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้

ก. เด็กจำนวนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิรวยออกทางจำนวนเลขในระดับสูง จะสามารถทำโจทย์ปัญหาได้ก็ด้วย และเด็กที่ทำโจทย์ความคิรวยออกทางจำนวนเลขไม่ได้ ก็มักจะทำโจทย์ปัญหาไม่ได้ด้วย

ข. เด็กจำนวนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดรวบยอดทาง จำนวน เลข อยู่ในระดับสูง แต่ไม่สามารถทำ โจทย์ ปัญหา ได้ ในระดับสูง ก็มี อยู่ด้วย

ค. ไม่ปรากฏว่ามีเด็กในกลุ่มตัวอย่าง ที่ทำ โจทย์ ความ คิด รวบ ยอดทาง จำนวน เลข ไม่ได้แล้วจะสามารถทำ โจทย์ ปัญหา ได้ ในระดับสูง

จากการ พิจารณา คะแนนเฉลี่ย ที่เด็กทำได้จากแบบทดสอบ ตอนที่ ๑. เท่ากับ ๑๕.๐๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยทำนาย ๑๗.๕๕ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย ทำนายและคะแนนเฉลี่ยจริงเท่ากับ ๒.๕๐ จะเห็นว่าเด็กในกลุ่มตัวอย่างสามารถทำ โจทย์ ความ คิด รวบ ยอดทาง จำนวน เลข ตามที่หลักสูตรระบุไว้ในระดับปานกลาง ส่วนใน เรื่อง โจทย์ ปัญหา ค่าคะแนนเฉลี่ยที่เด็กทำได้จากแบบทดสอบ ตอนที่ ๒. เท่ากับ ๙.๕๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยทำนาย ๑๔.๒๑ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทำนายและ คะแนนเฉลี่ยที่เด็กทำได้จริง เท่ากับ ๔.๖๖ จากค่าความแตกต่างนี้จะเห็นว่า ความสามารถในการทำ โจทย์ ปัญหา ของเด็กอยู่ในระดับต่ำ

สรุปได้ว่า เด็กในกลุ่มตัวอย่างมีความคิดรวบยอดทางจำนวนเลขดีพอสมควร แต่ความสามารถในการทำ โจทย์ ปัญหา ยังอยู่ในระดับต่ำ เด็กไม่สามารถทำ โจทย์ ปัญหา ที่สร้างขนตามหลักสูตรประถมศึกษา ๔ ทฤษฎีไว้ได้ทั้งหมด

๗. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากแบบทดสอบเลขคณิต ของ กลุ่มตัวอย่าง ๖๐๗ คน ซึ่งมีความแตกต่างกันทางอายุ เพศ และอาชีพของ บิดามารดาพบว่า

- ก. เด็กชายสามารถทำคะแนนในแบบทดสอบตอนที่ ๑. ซึ่งเป็นโจทย์เกี่ยวกับความถี่รวบยอดทางจำนวนเลข ได้ดีกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
- ข. เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถปานๆ กันในการทำแบบทดสอบตอนที่ ๒. ซึ่งเป็นโจทย์ปัญหา
- ค. เด็กอายุสูง (๑๑ ปี ๘ เดือน—๑๕ ปี ๘ เดือน) และเด็กอายุต่ำ (๘ ปี ๔ เดือน—๑๑ ปี ๘ เดือน) มีความสามารถในการทำแบบทดสอบวิชาเลขคณิตทั้งตอนที่ ๑. และตอนที่ ๒. ได้ปานๆ กัน
- ง. เด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีความสามารถเท่าๆ กันในการทำแบบทดสอบตอนที่ ๑. (โจทย์ความถี่รวบยอดทางจำนวนเลข)
- จ. เด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพแตกต่างกัน ทำคะแนนในแบบทดสอบตอนที่ ๒. (โจทย์ปัญหา) ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ปรากฏว่า เด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพธุรกิจการค้า ทำคะแนนในแบบทดสอบโจทย์ปัญหาได้สูงที่สุด และเด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพเกษตร (ชาวนา ชาวสวน ชาวประมง) ทำคะแนนได้น้อยที่สุด
- ฉ. เด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพแตกต่างกัน ทำคะแนนได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในแบบทดสอบวิชาเลขคณิตทั้งสองตอนรวมกัน เด็กที่มีความสามารถประกอบอาชีพธุรกิจการค้า ทำ

คะแนนในแบบทดสอบสองตอนได้สูงที่สุด และเด็กที่บิดามารดา
ประกอบอาชีพเกษตรกร ทำคะแนนได้น้อยที่สุด

ปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่าง อายุกับเพศ และปฏิสัมพันธ์
กันระหว่างเพศกับอาชีพของพ่อแม่ ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อความสามารถของเด็ก
ในการทำแบบทดสอบตอนที่ ๑. แบบทดสอบตอนที่ ๒. และแบบทดสอบทั้งสองตอน
รวมกัน

๗. ปฏิสัมพันธ์กัน ระหว่าง อายุ กับ อาชีพของพ่อแม่ มีผลกระทบ-
กระเทือนต่อความสามารถของเด็กในการทำแบบทดสอบตอนที่ ๑. และ
ตอนที่ ๒. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือพบว่า
ในกลุ่มเด็กอายุสูงด้วยกัน เด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพเป็นกรรมกร
และช่างผลิต ทำโจทย์เกี่ยวกับความถี่ของข้อต่างจำนวนเลขได้ค
ต่ำที่สุด และเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรและอาชีพรับราชการ
ทำคะแนนได้น้อยที่สุด ส่วนในกลุ่มเด็กอายุต่ำที่บิดามารดาประกอบ
อาชีพช่างผลิตและกรรมกร ทำคะแนนในแบบทดสอบทั้งสองตอนได้
ต่ำที่สุด และเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการ ทำคะแนนในแบบ
ทดสอบทั้งสองตอนได้น้อยที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กในกลุ่มที่บิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกร
เด็กอายุต่ำทำคะแนนได้ต่ำกว่าเด็กอายุสูงในแบบทดสอบตอนที่ ๑. และสองตอนรวมกัน

ในกลุ่มเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพธุรกิจการค้า เด็กอายุสูงทำ
คะแนนได้ต่ำกว่าเด็กอายุต่ำในแบบทดสอบตอนที่ ๑. และสองตอนรวมกัน

ในกลุ่มเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการ เด็กอายุต่ำทำ
คะแนนได้ต่ำกว่าเด็กอายุสูงในแบบทดสอบตอนที่ ๑. และสองตอนรวมกัน

จากผลนี้จะเห็นว่า ความแตกต่างทางอายุอย่างเฉียว ไม่มีผลกระทบต่อความสามารถของเต็กในการทำแบบทดสอบวิชาเลขคณิตเลย แต่เมื่อมีการศึกษาปฏิกิริยากระทำต่อกัน (Interaction) ระหว่างอายุกับอาชีพของบิดามารดา ผลปรากฏว่าเต็กอายุสูงและเต็กอายุต่ำ ทบตามารคามอาชีพแตกต่างกัน มีความสามารถในการทำแบบทดสอบได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๕

ความคิดเห็นของครูชั้นประถมปีที่ ๕ ในภาคศึกษา ๑
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมปีที่ ๕
พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ

น.ส. เพราพรรณ จันทบูรณ์ญา

ความมุ่งหมาย

ในการค้นคว้าผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจความคิดเห็นของครูชั้น
ประถมปีที่ ๕ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมปีที่ ๕ ในเรื่องต่อไปนี้
ความมุ่งหมาย เนื้อเรื่อง ประมวลการสอนแบบเรียน อุปกรณ์ วัสดุสอน อัตรา
เวลาเรียน การวัดผล และผลการเรียนของเด็ก เพื่อดูว่าครูมีความคิดเห็นเรื่อง
ดังกล่าวอย่างใดบ้าง แล้วจึงพิจารณาต่อไปว่า เพศ วุฒิ และประสบการณ์ใน
การสอนทำให้ความคิดเห็นของครูแตกต่างกันประการใดหรือไม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าคือ ครูที่สอนคณิตศาสตร์ในชั้นประถมปีที่ ๕
จำนวน ๖๘ คน จาก ๒๔ โรงเรียน ซึ่งสุ่มมาจากโรงเรียนเทศบาล และ
ประชาบาล จำนวน ๒๐๓ โรงเรียน ในภาคศึกษา ๑

วิชาเนนการคั่นควาและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษา ๔ และได้นำไปทดลองใช้กับครูโรงเรียนเทศบาล ประชาบาล ใน
จังหวัดพระนครและธนบุรี รวม ๗๑ โรงเรียน เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนมา และ
พิจารณาคำตอบของครูเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ แล้วนำ
แบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปให้ครูซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบ ใ้ครูแบบสอบถาม
คืนมาจำนวน ๖๗ ฉบับ

จัดคำตอบออกเป็นสามพวก คือ พวกนิมาน พวกนิเสธ และพวกไม่ตอบ
ถ้ายทอดคำตอบออกเป็นเลขรหัสเพื่อการ จัดกระทำ กับข้อมูล ด้วยเครื่องจักรกล สถิติ
หาจำนวนความถี่ของความคิดเห็น ของครู ทั้งหมดแล้ว หาอัตราส่วน ร้อยของ จำนวน
ความถี่ ต่อไปจึงแยกคำตอบของครูตามเพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน
นำตัวเลขที่ได้มาคำนวณหาความแตกต่างของความคิดเห็นโดยวิธี ไค-สแควร์

สรุปผลการคั่นควา

จากการศึกษาคั่นควาความคิดเห็น ของครู เกี่ยวกับ หลักสูตร วิชาคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษา ๔ ปรากฏว่าครูส่วนมากมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องต่อไปนี้

๑. ครูส่วนใหญ่เห็นว่าความมุ่งหมายที่ระบุไว้ใน หลักสูตร เขียนไว้ไม่ชัดเจน
และไม่เหมาะสมกับเด็ก

ครูเห็นว่าความยากง่าย ความมากมายของเนื้อเรื่องแต่ละเรื่องที่กำหนดไว้ใน
ในหลักสูตรเหมาะสมกับเด็กแล้ว เนื้อเรื่องต่างๆ ส่วนมากเป็นประโยชน์ต่อชีวิต
ประจำวัน นอกจากเรื่องการแลกเปลี่ยนตราต่างประเทศ ซึ่งครูเห็นว่า เป็นประโยชน์
ต่อชีวิตประจำวันน้อย

เนื้อเรื่องทว ๆ ไปมีส่วนช่วยให้การเรียนของเด็กบรรลุถึงจุดหมายของวิชา
คณิตศาสตร์และจุดหมายของการศึกษาทั่วไปไม่มากนัก และยังไม่เหมาะสมกับ
ความต้องการของท้องถิ่น แต่อย่างไรก็ตามมีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าเนื้อเรื่อง
เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงต่อไป

๒. ครูเห็นว่าประมวลการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ ความ
มุ่งหมายของวิชาคณิตศาสตร์ ในประมวลการสอน สอดคล้องกับความมุ่งหมายของ
หลักสูตร ประมวลการสอนช่วยแนะวิธีสอนที่ดีให้แก่ครู ครูจึงใช้ประมวลการสอน
ช่วยในการเตรียมการสอน ทง ๆ ที่ครูไม่ค่อยเข้าใจ ความมุ่งหมายของ ประมวล
การสอนคณิก และเห็นว่าเนื้อเรื่องเขียนไว้ไม่ละเอียดชัดเจน นอกจากนั้นครูยังได้
ดัดแปลงเนื้อเรื่องในประมวลการสอนให้เหมาะสมกับเด็กเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

๓. ครูเห็นว่าแบบเรียนเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนมาก ส่วนประกอบ
ของแบบเรียนในด้านความง่ายของเนื้อเรื่อง ขนาดตัวหนังสือ คำอธิบาย
ตัวอย่างแบบฝึกหัด รวมทั้งการจกลำดับเนื้อเรื่องต่าง ๆ มีความเหมาะสมกับเด็ก
แต่แบบเรียนก็มีข้อบกพร่องที่สำคัญคือเนื้อเรื่องในแบบเรียน ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร
ทุกประการและมีรูปภาพประกอบเนื้อเรื่องน้อยไป

ครูหลายคนได้ให้ความเห็นว่าบทเรียนบางบทมีคำอธิบายมากเกินไป บาง
บทก็ยากเกินไปมีตัวอย่างน้อย โจทย์แบบฝึกหัดบางข้อฝึกโจทย์ต่อเนื่องกัน อนึ่งครู
ผู้สอนควรเป็นผู้เลือกแบบเรียน เพราะครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีความรู้และ ประสบการณ์
เกี่ยวกับแบบเรียนดีกว่าผู้อื่น

ครูจำนวนมากเห็นว่านักเรียนมีแบบเรียนไม่ครบ เพราะฐานะยากจนและ
โรงเรียนมีแบบเรียนให้ครูเป็นคู่มือประกอบการสอนไม่เพียงพอ

๔. ในเรื่องอุปกรณ์การสอนนั้น ครูเห็นว่าหาได้ง่าย อุปกรณ์เหล่านี้ได้แก่
มาตราต่าง ๆ แผนภูมิ นาฬิกาจำลอง บัตรวงกลมคุณธรรมและบัตรประกอบการสอน
นอกจากนี้ครูหลายคนยังได้เสนอแนะอุปกรณ์ที่น่าสนใจหลายอย่าง เป็นต้นว่า
เครื่องชั่งตวงวัด เงินตราต่างประเทศ บัตรซื้อขายและใบเสร็จรับเงินอย่างง่าย ๆ
และตัวอย่างกราฟสถิติต่าง ๆ

๕. ครูจำนวนมากเห็นว่าอัตราเวลาเรียนวิชาคณิตศาสตร์กำหนดไว้น้อย
เกินไปควรเพิ่มอัตราเวลาเรียนให้มากขึ้น เพื่อจะให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจและ
มีทักษะในวิชาคณิตศาสตร์ตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

๖. เกี่ยวกับการสอนนั้น ครูส่วนมากขาดการประชุมสัมมนาเพื่อปรึกษา
หารือกับบรรดาครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนอื่น ๆ เกี่ยวกับการจัดการสอน
ให้สอดคล้องกับประมวลการสอน ครูที่เคยเข้าอบรมหรือร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน
นักมักเป็นครูที่ดี

ครูหลายคนได้เสนอแนะวิธีสอนหลายอย่าง เช่น ให้สอนโดยอาศัยการ
อธิบายประกอบตัวอย่างอย่างละเอียด เพิ่มแบบฝึกหัดให้เด็กทำมากขึ้นเพื่อฝึกฝน
ทักษะให้เด็กมีกิจกรรมร่วมกับครูเป็นต้น นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะวิธีสอนที่ช่วย
ให้เด็กได้เรียนวิชาคณิตศาสตร์ตามความสามารถของตนหลายอย่าง เช่น แบ่งเด็ก
เป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถและให้งานที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละกลุ่ม เป็นต้น

๗. ครูทำการวัดผลเด็กโดยใช้วิธีการสอบข้อเขียนเป็นส่วนใหญ่ ตามปรกติ
ครูใหญ่ และครูประจำชั้นเป็นผู้ออกข้อสอบประจำภาค สำหรับการสอบไล่ปลายชั้น
คณะกรรมการกลุ่ม หรือ ครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนช่วยกันออกข้อสอบใน
การวัดผลปลายข้อสอบมักคลุมเนื้อเรื่องเพียงบางส่วนเท่านั้น วัดผลที่ครูหลาย

คนเห็นว่าได้ผลตกคอบ การสอบข้อเขียนโดยวิธีอรรถนัยและปรนัย จากผลงานที่ให้เด็กทำ และการออกข้อสอบให้คลุมเนื้อเรื่องในหลักสูตร เป็นต้น วิธีวัดผลทศครูไม่เห็นด้วย ได้แก่ การสอบปากเปล่า การสังเกต และการออกข้อสอบเพื่อทดสอบความจำ เป็นต้น

๘. ครูส่วนใหญ่เห็นว่าเด็กเรียน ได้ครบตามหลักสูตร วิชาคณิตศาสตร์ได้ กำหนดไว้ ทั้ง ๆ ที่เห็นว่าอัตราเวลาเรียนกำหนดให้น้อยไป ครูหลายคนให้เหตุผลประกอบว่าต้องเร่งสอนให้ครบตามเนื้อเรื่องที่ระบุไว้ในหลักสูตร ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของเด็กที่เรียนจบในบัณฑิตศึกษา ๒๕๐๕ นั้น ครูจำนวนมากเห็นสอดคล้องกันว่าจำนวนเด็กทศความรู้อื่นเรื่องต่าง ๆ เป็นอย่างคมประมาณครึ่งหนึ่ง เรื่องทศครูเห็นว่าเด็กมีความรู้ต้นน้มนเพียง ๒ เรื่อง คือ บัญชีรายจ่ายและใบเสร็จรับเงิน กับเลขคณิตในใจ

ครูส่วนมากมีความเห็นคล้ายคลึงกันในเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แต่เมื่อพิจารณาตามเพศ วุฒิ และประสบการณ์ของครูแล้ว ปรากฏว่าครุทศวุฒิและครุทศไม่มีวุฒิมีความเห็นเหมือนกันทุกเรื่อง สำหรับครุชายครุหญิงและครุทศที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความเห็นต่างกันในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. ครูชายและครุหญิงมีความเห็นแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ ในเรื่อง ต่อไปนี้

ก. ครูชาย และครุหญิง ส่วนมากเห็นว่าเรื่อง บัญชีรายจ่ายและใบเสร็จรับเงิน มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมาก ในจำนวนครุทศมีความเห็นดังกล่าวนี้เช่น ครุหญิงมากกว่าครุชาย

ข. ครูส่วนมากเห็นว่าเรื่องอ่านและเขียนจำนวนเลขตั้ง หลักล้าน มีความยากง่ายเหมาะสมคแล้ว แต่จำนวนครุชายที่เห็นว่าเรื่องน้มนความยากง่ายไม่เหมาะสมกับความสามารถของเด็กมีมากกว่าครุหญิง

ค. ครูชายเห็นว่าภาพประกอบในแบบเรียนมีน้อยเกินไป แต่ครูหญิง
เห็นว่าภาพเหมาะสมกับเนื้อเรื่องแล้ว

๒. ครูทีมประสพการณ์ในการสอนในระยะเวลาต่างกัน คือ ๐-๔ ปี
๕-๑๔ ปี และ ๑๕-๒๙ ปี มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่อง
ต่อไปนี้

ก. ครูทีมประสพการณ์ในการสอน ๐-๔ ปี และ ๕-๑๔ ปี เห็น
ว่าเรื่องขวกลบคูณหารกระจายและทอนมาตราเมตริกมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน
น้อย แต่ครูทีมประสพการณ์ในการสอนระหว่าง ๑๕-๒๙ ปี เห็นว่าเรื่องนี้
ประโยชน์มาก

ข. ครูทีมประสพการณ์ในการสอน ๑๕-๒๙ ปี เห็นประโยชน์ของ
เรื่องขวกลบคูณหารกระจายและทอนมาตราซึ่งตวงวัดในชีวิตประจำวันมากกว่าครู
สอน ๕-๑๔ ปี ครูที่สอน ๕-๑๔ ปี เห็นประโยชน์ของเรื่องนี้มากกว่าครู
สอน ๐-๔ ปี

ค. ครูที่สอนมาในระยะเวลา ๐-๔ ปี มีความเข้าใจความมุ่งหมาย
ของวิชาคณิตศาสตร์ ในประมวลการสอนได้ดีกว่าครูที่สอน ๕-๑๔ ปี และ ๑๕
-๒๙ ปี

ง. เกี่ยวกับผลการเรียนของเด็กในเรื่องอ่านและเขียนจำนวนเลข ถึงหลัก
ล้าน ครูทีมประสพการณ์ในการสอนทั้งสามพวกต่างก็มีความคิดเห็นแตกต่างกันไป
กล่าวคือ ครูทีมประสพการณ์ในการสอน ๐-๔ ปี เห็นว่าเด็กมีความรู้เรื่องนี้
เป็นส่วนมาก แต่ครูทีมประสพการณ์ในการสอนระหว่าง ๕-๑๔ ปี เห็นว่าเด็ก
มีระมาณครึ่งหนึ่งมีความรู้ในเรื่องนี้ และครูที่สอนมา ๑๕-๒๙ ปี ประมาณ

ครูหนึ่งเห็นว่าเด็กส่วนมากมีความรู้เรื่องนิต ออกครูหนึ่งเห็นว่าเด็กประมาณครึ่ง
หนึ่งมีความรู้ในเรื่องเทววิทยานั่นไม่คนก

จากผลการค้นคว้าเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมปีที่ ๔ พุทธ-
ศักราช ๒๕๐๓ พอสรีปชชิตและช้อยกพร้อมกันในต่าง ๆ ได้ ดังนี้

ช้อยก

ก. ครูส่วนมากเห็นว่าเนื้อเรื่องต่าง ๆ เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการ
เรียนชั้นสูง มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน มีความยากง่าย ความมากน้อยเหมาะสม
กับเด็ก

ข. เกี่ยวกับประมวลการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมปีที่ ๔ นั้น
ครูส่วนมากเห็นว่าประมวลการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ ความ
มุ่งหมายของประมวลการสอนสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร และประมวล
การสอนยังได้แนะนำวิธีสอนที่ดีแก่ครู

ค. แบบเรียนส่วนใหญ่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก แบบเรียน
มีตัวอย่างคำอธิบายแบบฝึกหัด การฝึกปฏิบัติเนื้อเรื่องเหมาะสมกับเด็ก

ช้อยกพร้อม

ก. ครูเห็นว่าความมุ่งหมายและเนื้อเรื่องที่ระบุไว้ในหลักสูตรเขียนไว้ไม่
ละเอียดชัดเจน ความมุ่งหมายไม่เหมาะสมกับเด็ก เนื้อเรื่องในหลักสูตรมีส่วน
ช่วยให้การเรียนของเด็กบรรลุถึงจุดหมายของวิชาคณิตศาสตร์และการศึกษาทั่วไป
ได้ไม่มากนัก ตลอดจนเนื้อหาที่ยังไม่เหมาะสมกับท้องถิ่นด้วย

ข. ครูไม่ค่อยเข้าใจความมุ่งหมายของประมวลการสอนชัดเจน และ
เห็นว่าเนื้อเรื่องในประมวลการสอนเขียนไว้ไม่ละเอียดชัดเจนนัก

ค. ครูเห็นว่าเนื้อเรื่องในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับหลักสูตรทุกประการ และยังมีรูปภาพประกอบเนื้อเรื่องในแบบเรียนน้อยเกินไป นอกจากนี้โรงเรียนยังมีแบบเรียนให้ครูเป็นคู่มือในการสอนไม่เพียงพอ และเด็กขาดแบบเรียนเป็นจำนวนมาก

ง. ครูจำนวนมากเห็นว่าอัตราเวลาเรียนวิชาคณิตศาสตร์กำหนดไว้น้อยเกินไป ต้องการเพิ่มอัตราเวลาเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้มากขึ้น

จ. ครูขาดการประชุมสัมมนาในเรื่องการจัดการสอนให้สอดคล้องกับประมวลการสอนโรงเรียนมัธยมศึกษา เช่น แบบเรียนให้ครูไม่เพียงพอ

ฉ. ครูออกข้อสอบไม่คลุมเนื้อเรื่องในหลักสูตร

ช. เด็กส่วนมากมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ยังไม่ทัน เด็กสามารถเข้าใจได้เพียง ๒ เรื่อง ในจำนวน ๑๒ เรื่อง จึงเป็นเหตุให้เด็กเรียนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้.

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ในภาคศึกษา ๑

ของ

น.ส. จีระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์

ความมุ่งหมาย

การค้นคว้าเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาว่า เด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของภาคศึกษา ๑ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มากน้อยเพียงไร ครอบคลุมเนื้อหาท่วงไว้ในหลักสูตรหรือไม่

๒. เพื่อศึกษาว่า จะมีความสัมพันธ์อย่างไรบ้าง ระหว่างความสามารถทั้ง ๔ ด้านในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ กล่าวคือในด้าน ความจำ ความเข้าใจ ความมีเหตุผล และการนำไปใช้ และความสามารถดังกล่าว จะมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชามากน้อยเพียงไร

๓. เพื่อศึกษาว่า ความแตกต่างทาง เพศ อายุ สถานที่อยู่อาศัย อาชีพ ของบิดามารดา จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ภาคศึกษา ๑ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

๔. เพื่อศึกษาว่า เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ๔ ทวางไว้ในหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ มีเรื่องใดบางที่ยากหรือยากเกินไปสำหรับเด็กชั้นนี้ และเนื้อหาในแต่ละเรื่อง เหมาะสมกับความสามารถของเด็กหรือไม่

กลุ่มตัวอย่าง

เด็กชั้นประถมศึกษา ๕ ของโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล ชุมชนเรียนตั้งแต่ประถมศึกษา ๑ จนถึงประถมศึกษา ๕ หรือสูงกว่า ในภาคศึกษา ๑ ของประเทศไทย รวมทั้งหมด ๑๒ โรงเรียน เป็นโรงเรียนในเมือง ๕ โรงเรียนชนบท ๗ โรงเรียน รวมนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ๖๐๓ คน ในจำนวนนี้เป็นชาย ๓๔๘ คน หญิง ๒๕๕ คน อายุสูง (ระหว่าง ๑๑ ปี ๘ เดือน ถึง ๑๕ ปี ๘ เดือน) ๒๘๗ คน อายุต่ำ (ระหว่าง ๘ ปี ๕ เดือน ถึง ๑๑ ปี ๘ เดือน) ๓๐๖ คน อยู่ในเมือง ๓๓๘ คน ชนบท ๒๖๕ คน บิดามารดามีอาชีพทางเกษตร ๑๖๐ คน อาชีพที่ใช้วิชาชีพ ๖๓ คน อาชีพธุรกิจ ๑๖๐ คน อาชีพช่างผลิต ๑๔๔ คน อาชีพบริการและอื่น ๆ ๗๖ คน

วิธีการดำเนินการค้นคว้า

๑. การสร้างแบบทดสอบ คำสั่งเชิงแจ้ง และแบบสอบถามส่วนบุคคล

ก. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษา ๔ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาตามหลักสูตร ประมวลการสอน และหนังสือวิทยาศาสตร์ชั้นประถมศึกษา ๔ อีก ๕ เล่ม ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ใหม่ที่สุด ในเวลานั้น เขียนข้อทดสอบโดยอาศัยหลักเกณฑ์จากหนังสือการวัดผล ๖ เล่ม ตัวอย่างแบบทดสอบมาตรฐานในวิชาวิทยาศาสตร์อีก ๔ เล่ม ได้

ข้อทดสอบ ๑๘๐ ข้อ แบ่งเป็น ๔ ตอน ๆ ละ ๔๕ ข้อ ตอนที่ ๑
วัดความสามารถเกี่ยวกับความจำ ตอนที่ ๒ วัดความสามารถ
เกี่ยวกับความเข้าใจ ตอนที่ ๓ วัดความสามารถเกี่ยวกับความม
เหตุผล ตอนที่ ๔ วัดความสามารถเกี่ยวกับกรนำไปใช้

ข. สร้างคำสั่งชี้แจง เนื่องจากข้ออาศัยผู้ทดสอบหลายคนจึงต้อง
เขียนคำสั่งชี้แจง อธิบายการใช้แบบทดสอบอย่างละเอียด

ค. สร้างแบบสอบถามส่วนบุคคล เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลบางอย่างเกี่ยว
กับเด็ก เช่นในเรื่อง อายุ อาชีพของบิดามารดา ถิ่นที่อยู่อาศัย

๒. การทดลองของสอบ นำแบบทดสอบ คำสั่งชี้แจง และแบบสอบถามส่วน
บุคคล ไปทดลองใช้ในโรงเรียนเทศบาล และ ประชาบาล รวม ๒ โรงเรียน มี
นักเรียนที่เรียนในชั้นประถมปีที่ ๕ อยู่ ๕๕๐ คน จากนี้ได้วิเคราะห์ข้อทดสอบ
ตามวิธีการที่เรียกว่าเทคนิค ๒๗% และตัดทอนข้อที่ไม่ออก เหลือข้อทดสอบ
ในแบบทดสอบฉบับจริงตอนละ ๒๘ ข้อ มีความเชื่อถือได้ (Reliability) ใน
แต่ละตอนดังนี้คือ ตอนที่ ๑ = ๐.๗๗ ตอนที่ ๒ = ๐.๘๑ ตอนที่ ๓ =
๐.๗๘ ตอนที่ ๔ = ๐.๘๒ และรวมทั้งฉบับ = ๐.๘๓ สำหรับความเที่ยง
ตรง (Validity) ของแบบทดสอบได้อาศัยผู้เชี่ยวชาญในการสร้างแบบทดสอบ ของ
สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก เป็นพิจารณาตัดสินให้ นอกจากนี้
ยังได้ปรับปรุงแก้ไขคำสั่งชี้แจง และแบบสอบถามส่วนบุคคล เพื่อนำไปใช้ในการ
ทดสอบจริง

๓. การทดสอบจริง ในการทดสอบจริง ได้ได้รับความช่วยเหลือจากศึกษา
นิเทศก์ของกรมสามัญศึกษา และคณะนิสิตของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการ

ค้นคว้าเรื่องเด็ก โดยศึกษานักเด็กเป็นผู้ทดสอบเด็กชนบท ผู้ค้นคว้าและคณะนิสิต
ทดสอบเด็กในเมือง การดำเนินการทดสอบปฏิบัติตามคำสั่งขแรงอย่างเคร่งครัด

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ใช้วิธีการทางสถิติ
ในการหาค่ามัธยิมเลขคณิต (Mean) ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) การวิเคราะห์
ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ของข้อมูล และค่าความยากง่ายของ
ข้อทดสอบ (Proportions of Correct Responses in the Total)

สรุปผลการค้นคว้า

จากการค้นคว้าเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของเด็กที่จบ
ชั้นประถมศึกษา ๔ ในภาคศึกษา ๑ พบว่า

๑. เด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา ๔ ของภาคศึกษา ๑ จะมีผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เฉลยแล้วประมาณครึ่งหนึ่งของเนื้อหาที่วางไว้ในหลักสูตร
ประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ และมีผลสัมฤทธิ์เนื่อง
จากความสามารถในด้านความจำ และการนำไปใช้ มากกว่าทางความเข้าใจ
และ ความมีเหตุผล เพียงเล็กน้อย

๒. สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านความจำ การนำไปใช้ ความ
เข้าใจ และความมีเหตุผลในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มีค่าไม่สูงนัก แต่ก็พอจะ
เชื่อถือได้ว่าความสัมพันธ์กันจริง ความสามารถในการใช้เหตุผลมีความสำคัญต่อ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานามากที่สุด รองลงมาตามลำดับได้แก่ การนำไปใช้
และความสามารถในการจำ ทั้งสามอย่างนี้มีความสำคัญใกล้เคียงกัน ส่วนความ
สามารถในการเข้าใจมีความสำคัญน้อยที่สุด ประมาณครึ่งหนึ่งของความสามารถ
ในการใช้เหตุผลเท่านั้น

๓. เด็กในเมืองมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สูงกว่าเด็กชนบท
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ยกเว้นทักษะความสามารถในด้านความมีเหตุผล)

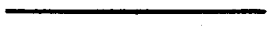
๔. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ ระหว่าง เด็กชาย และ เด็ก
หญิง เด็กอายุสูงและเด็กอายุต่ำ เด็กที่ขบถสามารถทำอาชีพต่าง ๆ กัน แต่ก็มี
แนวโน้มที่เด็กชายจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่าเด็กหญิง

๕. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติอันเนื่องมาจากปฏิกิริยากระทำ
ต่อกัน (Interaction) ระหว่างแหล่งกำเนิดความแปรผันคู่ใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น
ระหว่างเพศ กับอายุ หรือระหว่างเพศกับ สถานที่อยู่อาศัย ฯลฯ

๖. เด็กทำคะแนนได้ก็เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เด็กเคยพบเห็น มีประสบการณ์มาก่อน
อยู่ใกล้ตัวเด็ก เป็นรูปธรรม สัตว์ พืช (ยกเว้นทักษะเหตุผล) สิ่งที่ต้องใช้
ความจำ และสิ่งที่มีรูปภาพประกอบ

๗. เด็กทำคะแนนไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ อยู่ห่างไกล เป็นนามธรรม เป็นหลัก
การทางวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งซับซ้อน ซึ่งต้องใช้ความสามารถในด้านความมี
เหตุผล และ ความเข้าใจ (ยกเว้นเรื่องสัตว์ และ พืช)

๘. เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ที่วางไว้ในหลักสูตรประ โยค ประถมศึกษาตอน
ต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ มีความยากง่ายไม่เท่ากัน แต่ทว่าเรื่องเฉลี่ยแล้วมี
ความยากง่ายปานกลาง พอเหมาะกับความสามารถของเด็กที่จะเรียนในชั้นนี้

ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษา ๕ ในภาคศึกษา ๑
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์เบื้องต้นชั้นประถม
ปีที่ ๕ พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ
นางจิตรา สังขสะอาด

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าครุงาน มีความมุ่งหมายจะสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์เบื้องต้น ชั้นประถมศึกษา ๕ ตลอดจน ประมวลการสอน
วิธีสอน อุปกรณ์การสอน แบบเรียน วัสดุผล ผลการเรียนของนักเรียน ข้อเสนอ
แนะในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร และสำรวจความแตกต่างระหว่างความคิดเห็น
ของครูที่มี เพศ, วุฒิ, และประสบการณ์ในการสอนต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าครุงาน คือ ครูที่สอนชั้นประถมศึกษา ๕ จำนวน
๖๘ คน (ได้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมา ๖๘ คน) ซึ่งสุ่มมาจากครูโรงเรียน
ประชาบาล และเทศบาล ในภาคศึกษา ๑ รวม ๒๔ โรงเรียน

วิธีดำเนินการค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนสร้างแบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็นของครูฉบับทดลอง ขึ้นก่อน
แล้วใช้กับครูโรงเรียนเทศบาล และประชาบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี จำนวน

๗๑ โรงเรียน ภายหลังได้นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วนั้นมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและนำไปใช้ในการรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ต่อไป

ในการวิเคราะห์นั้นได้จัดแบ่งข้อมูลออกเป็น ๓ พวก คือพวกนิมาน พวกนิเสถ และพวกไม่ตอย แล้วถ่ายทอดข้อมูลออกเป็นเลขรหัสเพื่อการจัดการกับข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ แปลงจำนวนความถี่ของความคิดเห็นของครุทั้งหมดยุติเป็นอัตราส่วนร้อย และเปรียบเทียบความคิดเห็นของครุตามเพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอนว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยวิธีไค-สแควร์

สรุปผลการค้นคว้า

ผู้เขียนได้ศึกษาความคิดเห็นของครุเกี่ยวกับหลักสูตร ประมวลการสอน วิช สอน อุปกรณ์การสอน แบบเรียน การวัดผล และผลการเรียนของนักเรียน ในวิชาวิทยาศาสตร์ของตน ชั้นประถมศึกษา ๔ ปรากฏผลดังต่อไปนี้ คือ

๑. เกี่ยวกับหลักสูตร ครุส่วนมากมีความเห็นว่า
 - ก. ความมุ่งหมายไม่สู้จะชัดเจน และไม่ค่อยจะเหมาะสมกับวัยของเด็ก
 - ข. อัตราเวลาเรียนเหมาะสมดี
 - ค. ครุไม่ค่อยเข้าใจเนื้อเรื่องในหลักสูตร และเห็นว่ามีส่วนช่วยให้การเรียนบรรลุผลตามความมุ่งหมายของวิชาวิทยาศาสตร์ของตนและการศึกษาทั่วไปน้อย ทั้งยังไม่ค่อยเหมาะสมกับความต้องการของชุมชน

เนื้อหาวิชาในเรื่อง สิ่งมีชีวิต สิ่งที่ไม่มีชีวิต การเปลี่ยนแปลงของลมฟ้าอากาศ ปรากฏการณ์ธรรมชาติ แรงธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของสัตว์ มีความเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และมีความมากน้อยพอเหมาะดีแล้ว ครุส่วนมากคิดว่าเนื้อหาวิชาในเรื่อง สิ่งมีชีวิต สิ่งที่ไม่มีชีวิต การเปลี่ยนแปลงของลมฟ้าอากาศ ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมาก ส่วนครุ

ทศควาเรองแรงธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงของ สสารเป็น
ประโยชน์มากนัก มีจำนวนมากกว่าครึ่ง

นอกจากนั้นครมากกว่าครึ่งกล่าวว่า เนื้อเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์
ของตนเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ มาก

๒. เกี่ยวกับประมวลการสอน ครส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ความมุ่งหมาย
และเนื้อเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์ของตนทกล่าวไว้ในประมวลการสอนนั้น สอดคล้องกับ
หลักสูตรดี แต่ครูไม่ค่อยเข้าใจความมุ่งหมาย และเห็นว่าเนื้อเรื่องไม่ชัดเจน
ประมวลการสอนช่วยครูในการเตรียมการสอนได้มาก และครูต้องคิดเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย
นอยเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก นอกจากนี้ ครส่วนใหญ่กล่าวว่าไม่
เคยร่วมประชุมกับครูในโรงเรียนอันเกี่ยวกับการจัดการสอนให้สอดคล้องกับประมวล
การสอน

๓. เกี่ยวกับวิธีสอน ครส่วนใหญ่มีความเห็นว่า วิธีสอนวิธีใดจะทำให้เด็กเกิด
การเรียนรู้ได้มากที่สุด เมื่อเรียงค่าตอบตามลำดับวิธีสอนที่มีจำนวนครตอบมากที่สุดไป
หาน้อยที่สุดได้ดังนี้ คือ สอนโดยทดลองให้เห็นจริง สอนโดยมีอุปกรณ์การสอน
ประกอบ สอนจากของจริง สอนโดยให้นักเรียนได้ร่วมกระทำกิจกรรม ให้เด็กตั้ง
ปัญหาและร่วมกันอภิปราย ให้แก่ปัญหาในชีวิตประจำวันโดยใช้วิธีการทางวิทยา-
ศาสตร์ ให้เด็กจดบทเรียนแล้วครูอธิบายให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง วิธีดังกล่าวนี้ ครส่วนใหญ่
มากกล่าวว่า เป็นวิธีที่แนะไว้ในประมวลการสอน แม้ว่าครส่วนใหญ่จะบรรยายถึงวิธี
สอนที่จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ก็ตาม แต่จากขอมูลเกี่ยวกับผลการเรียนของเด็ก
ปรากฏว่านักเรียนประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่มีความรู้อย่างดี ในวิชาวิทยาศาสตร์
ของตน

เกยวาทวิชาการที่จะช่วยให้นักเรียนซึ่งมีความแตกต่างกัน เรียนได้ตามความ
 สามารถของตนนั้น เรียงคำตอบตามลำดับวิชาการที่มีจำนวนคำตอบมากที่สุดไปหาน้อย
 ที่สุดได้ดังนี้ คือ แบ่งออกเป็นกลุ่มตามความสามารถของเด็กและสนับสนุนให้
 ทำงานตามความสนใจหรือความสามารถของเขา พยายามหาสิ่งที่เด็กสนใจมาแทรก
 ในบทเรียนและให้ทุกคนมีความพร้อมที่จะเรียนเสียก่อน ครูอธิบายและทำการ
 ทดลอง โดยให้เด็กมีส่วนร่วมด้วย ถามความคิดเห็นของนักเรียนตามความ
 สามารถของบุคคล สอนโดยถือเด็กสติปัญญาอ่อนส่วนมากเป็นมาตรฐาน ถือเอา
 เด็กสติปัญญาปานกลางเป็นมาตรฐาน สอนนักเรียนโดยทั่วไปก่อนและอธิบายให้
 เฉพาะพวกที่ไม่เข้าใจใหม่ จัดให้เด็กอ่อนนั่งกับเด็กฉลาด

๕. เกยวาทอุปกรณ์การสอน ครูจำนวนมากมีความเห็นว่าพอจะหาอุปกรณ์
 มาประกอบการสอนได้ อุปกรณ์การสอนที่ครูส่วนมากใช้มักเป็นประเภทที่มีราคาถูก
 และหาง่าย ส่วนอุปกรณ์การสอนที่ครูไม่ค่อยใช้เป็นประเภทที่หาได้ยากและมีราคา
 แพง ดังจะได้อธิบายต่อไปนี้ คือ

ครูส่วนมากใช้ หนังสือ รูปภาพ และอุปกรณ์การเขียนภาพ หุ่นจำลอง
 เครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น ขวดน้ำ ฯลฯ เครื่องยาต่าง ๆ เช่น สารส้ม ฯลฯ เทอร์โมมิ-
 เตอร์ ภาชนะเพาะเมล็ดพืช และกระถางปลูกต้นไม้ ตัวอย่างของสิ่งที่มีชีวิต สิ่ง
 ที่ไม่มีชีวิต พืชและวัตถุที่ถูกทำลายโดยสัตว์ หินและดินชนิดต่าง ๆ ตุ๊กตาสัตว์
 ส่วนครัวและเครื่องมือทำสวน ข่ายนิเทศและข่ายแสดงกิจกรรมต่าง ๆ

ครูมากกว่าครึ่งใช้หนังสือพิมพ์รายงานอากาศ ตัวอย่างผลต่าง ๆ แร่
 ชนิดต่าง ๆ

ครูครึ่งหนึ่งใช้ ตัวอย่างน้ำมันต่าง ๆ แผ่นขี้ยาไฟฟ้าและบัตรคำ วิทยุโรงเรียน
ครูมากกว่าครึ่งไม่ใช่ ภาพบันทึกอุณหภูมิต่าง ๆ แวนขยาย และเลนส์ชนิด
ต่าง ๆ

ครูส่วนมากไม่ใช่ เครื่องฉายภาพนิ่ง และแผ่นภาพนิ่ง

๕. เกี่ยวกับแบบเรียน การเลือกแบบเรียนนั้น ส่วนมากคณะครูทอนเป็นผู้
เลือก ครูประมาณ ๖๐ เปอร์เซนต์ กล่าวว่านักเรียนไม่มีแบบเรียนครบทุกคน
โรงเรียนไม่มีแบบเรียนให้ครูเป็นคู่มือสอนเพียงพอ ทั้งที่แบบเรียนช่วยนักเรียน
และครูในการเรียนการสอนมาก

แบบเรียนที่ใช้นั้นครูส่วนมากมีความเห็นว่า เนื้อเรื่องสอดคล้องกับหลักสูตร
พอสมควร ขนาดของตัวหนังสือ ภาษาที่ใช้ คำอธิบาย ตัวอย่างเหมาะสมกับเด็ก
ครูจำนวนมากกว่าครึ่งกล่าวว่า แบบฝึกหัด จำนวนรูปภาพ การจัดระเบียบ
เนื้อเรื่องเหมาะสมกับเด็ก

๖. เกี่ยวกับการประเมินการเรียนของนักเรียน ในระหว่างชั้นจะมีการวัด
ผลย่อยครั้งซึ่งผู้ออกข้อสอบประจำภาคส่วนใหญ่เป็นครูในโรงเรียน ส่วนการออก
ข้อสอบปลายปีนั้น ครึ่งหนึ่ง ครูในโรงเรียนเป็นผู้ออกเอง อีกครึ่งหนึ่งครูทอนเป็นผู้
ออก ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าข้อสอบไว้วิชาวิทยาศาสตร์ของตน เมื่อรับการ
ศึกษา ๒๕๐๕ ไม่คลุมเนื้อหาหลักสูตรทั้งหมด และกล่าวว่าผู้ออกข้อสอบที่เหมาะสม
ที่สุด คือ คณะครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ของตน

การประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูส่วนมากใช้วิธีสอบข้อเขียนรวมกับ
วิธีอื่น ๆ นอกจากนั้นครูยังมีความเห็นว่า วิธีวัดผลที่ไต่ผลคือ การสอบข้อเขียน

และการทรวงานภาคปฏิบัติ ส่วนวิวิคผลทไมไคผลค คอ การสอนปากเปล้าและ การสังเกต

๗. เกยวคยผลการเรียนของเค็ก

ก. ผลการเรียนโดยทวไป ครจำนวนมากมคความเห็นว ในัยการ คักษา ๒๕๐๕ ครสอนวชวทยาศาสตร์เบองตนไคครบตามหลักสตร และนกรเรียนนกรเรียนครบตามหลักสตรทวย แตนนกรเรียนมคความรู พอทจะนำไปใไซในชีวิตประจำนวนไคนอย

ข. ผลการเรียนตามความมุงหมายของหลักสตร ครมคความเห็นวเค็ก ประมาณครงหนงเทานนไครบผลการเรียนตามความมุงหมายของ วชวทยาศาสตร์เบองตน ทกำหนดไวในหลักสตร

ค. ผลการเรียนตามเนอเรื่องในหลักสตร ครส่วนมากคควำนกรเรียน ประมาณครงหนงเทานน ทมคความรูอย่างคในเนอเรื่องตอไปน คอ การเปลียนแปลงของลมฟ้าอากาศ ปรากฏการณ์ธรรมชชาติ แรง ธรรมชชาติ การเปลียนแปลงของสสาร และครมากกว่าครงมคความ เห็นว นกรเรียนทมคความรูอย่างคในเนอเรื่อง สึงทมชวต และ สึงทไมมชวตกมจำนวนประมาณครงหนงเช่นกัน

๘. ข้อเสนอนแะในการแกไขหลักสตร ครส่วนมากไมค้อยตอขคคำถามข้อ นและครหลายคนตอขว หลักสตรเหมาระสมคแล้ว ครบางคนไคให้คาคอขทน่า สنجคกงน คววจคเนอเรื่องในหลักสตรให้เชากบทองถน ควรมเนอเรื่องให้เลอก เรียน ควรบรจเนอเรื่องเกยวคยการเกษตรให้มากชนกวำน ควรบรจเนอเรื่อง เกยวคยชวตประจำนวนให้มากชน

๙. เปรียบเทียบความแตกค่างระหว่งความคิดเห็นของคร ควำมคคคเห็น ของครชนประถมบท ๔ เกยวคยหลักสตรวชวทยาศาสตร์เบองตนน คลายคลง

กันเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็มีความคิดเห็นต่อคำถามข้างเรื่องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังจะกล่าวต่อไป

ก. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชาย กับ ครูหญิง

- (๑) เนื้อเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ ครูหญิงส่วนมากมีความเห็นว่าเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นประถมศึกษา ๕ แต่ครูชายส่วนมากมีความเห็นว่าไม่เหมาะสม และจากข้อมูลอนครูหญิงมีแนวโน้มที่จะเข้าใจเนื้อเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์ของตนที่เขียนไว้ในหลักสูตรชัดเจนดีกว่าครูชาย
- (๒) เนื้อเรื่อง "แรงธรรมชาติ" เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ครูหญิงส่วนมากคิดว่าเรื่อง "แรงธรรมชาติ" มีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมาก แต่ครูชายส่วนมากคิดว่า เป็นประโยชน์พอควร
- (๓) ควรเพิ่มหรือลดเวลาเรียนวิทยาศาสตร์ของตน ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอัตราเวลาเรียนวิทยาศาสตร์ของตนเหมาะสมแล้ว แต่ครูทมีความเห็นว่าควรเพิ่มเวลาเรียนอีก ส่วนมากเป็นครูชายมากกว่าครูหญิง
- (๔) ครูใช้แว่นขยาย และเลนส์ชนิดต่าง ๆ เป็นอุปกรณ์ในการสอน ครูจำนวนมากกว่าครูที่ไม่ใช้แว่นขยาย และเลนส์เป็นอุปกรณ์ในการสอน แต่ครูที่นิยมใช้ส่วนมากเป็นครูชายมากกว่าครูหญิง และจากข้อมูลอื่น ๆ อัตราส่วนของครูชายที่ใช้

อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มีแนวโน้มที่จะสูงกว่าครูหญิงอาจ
แสดงว่าครูชายใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มากกว่าครูหญิง

(๕) ความชัดเจนของเนื้อเรื่องที่ระบุไว้ในประมวลการสอน ครู
ส่วนมากเห็นว่าไม่ชัดเจน และครุทศศึกษาเนื้อเรื่องใน
ประมวลการสอนชัดเจนดีมาก เป็นครูหญิงมากกว่าครูชาย

(๖) แขนงเรียนเป็นประโยชน์ต่อครูในการสอน ครูส่วนใหญ่มี
ความเห็นว่ายแขนงเรียนเป็นประโยชน์ต่อครูในการสอนวิชา-
วิทยาศาสตร์ของตนมาก แต่ครุทศเห็นว่าแขนงเรียนน้อย
เป็นครูชายมากกว่าครูหญิง หรืออาจพูดอีกนัยหนึ่งว่า ครูหญิง
เห็นประโยชน์ของแขนงเรียนมากกว่าครูชาย และจากข้อมูล
อื่น ครูหญิงมีแนวโน้มที่จะเห็นว่าแขนงเรียนช่วยนักเรียนใน
การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ได้มากกว่าแตกต่างกับครูชาย

ข. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครุทศมีวุฒิครูและไม่มีวุฒิครู
ครุทศมีวุฒิครูและครุทศไม่มีวุฒิครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องการ
ใช้เครื่องยาต่าง ๆ เช่น สารส้ม ฯลฯ เป็นอุปกรณ์ในการสอน
ครูส่วนมากใช้เครื่องยาต่าง ๆ เป็นอุปกรณ์ในการสอน แต่ครุทศไม่
ใช้มักเป็นครุทศไม่มีวุฒิครูมากกว่าครุทศมีวุฒิครู

ค. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครุทศมีประสบการณ์ในการ
สอนต่างกัน ครุทศมีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็น
แตกต่างกันเพียงเรื่องเดียว คือความเข้าใจเนื้อเรื่องในหลักสูตร
ครูส่วนมากไม่สนใจเข้าใจเนื้อเรื่องในหลักสูตรดี แต่ครุทศมีความเข้าใจ
เนื้อเรื่องในหลักสูตรดีมากเป็นครุทศมีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่

๑๕ ถึง ๒๕ ปี ส่วนครุฑมีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ ๐ ถึง ๔ ปี และ ๕ ถึง ๑๕ ปี ไม่สนใจจะเข้าใจในเรื่องนี้

จากผลของการวิจัยครั้งนี้ อาจสรุปได้ว่า ครูในกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ของตน ชั้นประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ทั้งส่วนดีและส่วนบกพร่อง ดังนี้

ส่วนดี

๑. เกี่ยวกับหลักสูตร
 - ก. อัตราเวลาเรียนเหมาะสมดีแล้ว
 - ข. เนื้อเรื่องต่าง ๆ มีความเหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และมี
ความมากน้อยพอเหมาะ
๒. เกี่ยวกับประมวลการสอน
 - ก. ความมุ่งหมายและเนื้อเรื่องในประมวลการสอนสอดคล้องกับ
หลักสูตรดี
 - ข. ประมวลการสอนช่วยครูในการเตรียมการสอนมาก
๓. เกี่ยวกับวิธีสอน ครูส่วนมากเข้าใจดีว่า จะสอนด้วยวิธีใดจึงจะทำให้เด็ก
เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุดตามทีประมวลการสอนได้แนะนำไว้
๔. เกี่ยวกับแบบเรียน
 - ก. ช่วยนักเรียนและครูในการเรียนการสอนมาก
 - ข. ขนาดของตัวหนังสือ ภาษาที่ใช้ คำอธิบาย และตัวอย่างในแบบเรียน
เหมาะสมกับเด็ก
๕. เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักเรียน

ก. ในระหว่างปีครุฑผลย่อยครั้ง และปฏิบัติตามระเบียบกระทรวง
ศึกษาธิการว่าด้วยการวัดผลการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น พ.ศ.
๒๕๐๔

ข. การประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครรส่วนใหญ่ใช้วิธีสอบข้อเขียน
รวมกับวิธีวัดผลอื่น ๆ เช่น การตรวจงานภาคปฏิบัติ การสังเกต
การสัมภาษณ์

๖. เกยวกับผลการเรียนของนักเรียน ครรส่วนใหญ่สอนวิชาวิทยาศาสตร์
ของตนได้ครบตามหลักสูตร และนักเรียนนักเรียนได้ครบตามหลักสูตรเช่นเดียวกัน
ส่วนที่บกพร่อง

๑. เกยวกับหลักสูตร

ก. ความมุ่งหมายไม่ชัดเจน และไม่ค่อยเหมาะสมกับวัยของเด็ก

ข. ครูอ่านเนื้อเรื่องแล้วไม่ค่อยจะเข้าใจ และคิดว่าเนื้อเรื่องมีส่วนช่วย
ให้การเรียนบรรลุผลตามความมุ่งหมายของวิชาวิทยาศาสตร์ของตน
และของการศึกษาทั่วไปน้อย ทั้งยังไม่ค่อยเหมาะสมกับความต้องการ
ของชุมชนด้วย

๒. เกยวกับประมวลการสอน

ก. ครูไม่ค่อยเข้าใจความมุ่งหมาย และกล่าวว่าเนื้อเรื่องในประมวล
การสอนไม่ชัดเจน

ข. ครูไม่เคยร่วมประชุมกับครูในโรงเรียนอื่นเกี่ยวกับวิธีการสอนให้
สอดคล้องกับประมวลการสอน

๓. เกยวกับแบบเรียน

ก. เนื้อเรื่องในแบบเรียนไม่สอดคล้องกับหลักสูตรทุกประการ

ข. นักเรียนไม่มีแบบเรียนครบทุกคน และโรงเรียนไม่มีแบบเรียนให้
ครูใช้เป็นคู่มือสอนเพียงพอ

๔. เกยวณการวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักเรียน ข้อสอบไล่เมื่อ

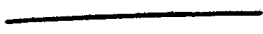
ปีการศึกษา ๒๕๐๕ ออกไม่คลุมเนื้อเรื่องในหลักสูตรทั้งหมด

๕. เกยวณผลการเรียนของนักเรียน

ก. นักเรียนมีความรู้พอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้น้อย

ข. นักเรียนประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่ได้รับผลการเรียนตามความมุ่งหมาย
ของวิชาวิทยาศาสตร์ของตน

ค. นักเรียนที่มีความรู้ในด้านอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มี
จำนวนประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้น

ความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ

น.ส. เพ็ญสุข หวังแก้ว

ความมุ่งหมาย

ในการศึกษาครั้งนี้ความเรียงนี้เขียนขึ้นมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ว่าครมีความคิดเห็นอย่างไรในเรื่อง ความมุ่งหมายของหลักสูตร ประมวลการสอน เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ระยะเวลาเรียนวิชาต่าง ๆ การเรียนการสอน และสาเหตุที่ทำให้นักเรียนสอบตกมาก

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ ครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๖๗ คน ที่สุ่มตัวอย่างมาจากครูโรงเรียนเทศบาลและประชาบาลในภาคศึกษา ๑ รวม ๒๔ โรงเรียน

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนได้สร้างแบบสอบถามความเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แล้วทดลองใช้กับครูในโรงเรียนเทศบาลและประชาบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี ทั้งหมด ๗๑ โรงเรียน เมื่อพิจารณาคำตอบของครูในแบบสอบถามนั้น และแก้ไขให้

เหมาะสมเป็นแบบสอบถามฉบับจริงได้แล้วจึงนำไปให้ครูในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบ
เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนมาและตรวจแล้ว ถ่ายทอดข้อมูลออกเป็นเลขรหัสเพื่อ
การจัดกระทำกับข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ นับค่าตอบแยกเป็นพวก นิมาน นิเสธ
และหาความถี่ของความเห็นของครูทั้งหมด แล้วจึงแยกหาความถี่ของความคิดเห็น
ของครูตาม เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน คำนวณวิเคราะห์ผลทาง
สถิติโดยวิธี ไค-สแควร์

สรุปผลการค้นคว้า

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๔ มีดังนี้

๑. ครูไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้จัดทำหลักสูตร ครูใช้ประมวลการสอนแทน
หลักสูตรได้โดยไม่ต้องดูหลักสูตร และเห็นว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรยังไม่ส
ชัดเจน ครูเข้าใจหลักสูตรได้พอประมาณ แต่ความมุ่งหมายเฉพาะวิชาสอดคล้อง
กับความมุ่งหมายทั่วไปเป็นส่วนมาก

๒. ครูเห็นว่านักเรียนจำนวนมากกว่าครึ่ง สามารถเรียนได้ตามความ
มุ่งหมายของหลักสูตร ความคิดเห็นของครูขึ้นอยู่กับพิจารณาประกอบกับความคิดเห็น
เกี่ยวกับนักเรียนทางด้านวิชาการต่อไป

๓. ครูที่เคยร่วมออกความเห็นในการจัดประมวลการสอนมีน้อย ครู
ส่วนมากคิดว่าควรจะได้มีส่วนร่วมในการจัดประมวลการสอน สำหรับประมวล
การสอนที่ครูกำลังใช้อยู่ ครูเห็นว่าชัดเจนพอสมควรสอดคล้องกับหลักสูตร ครู
ได้คิดแปลงประมวลการสอนข้างเล็กน้อย แต่เห็นว่ายังไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น

๔. เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๖ หมวดวิชา คือภาษาไทย สังคม-
ศึกษา วิทยาศาสตร์ของตน คณิตศาสตร์ พลานามัย และศิลปะศึกษา ครูมี
ความคิดเห็นดังนี้

- ก. วิชาภาษาไทย ครูเห็นว่าเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้มีส่วนช่วยให้
 การเรียนในชั้นบรรลุผลตามความมุ่งหมายพอสมควร ครูเห็น
 ด้วที่กำหนดให้เรียนการฟัง พูด อ่าน และเขียน วิชา
 เหมาะสมกับความสามารถของเด็กตามวัยไม่มากหรือน้อยเกินไป
 เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนในชั้นต่อไป สำหรับอัตรา
 เวลาเรียนภาษาไทยครูเห็นว่าน้อยไป มีครูที่สอนไม่ทันครบตาม
 หลักสูตร และนักเรียนเรียนไม่ทันตามหลักสูตร
- ข. วิชาสังคมศึกษา ครูเห็นว่าเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้มีส่วนช่วย
 ให้การเรียนในชั้นบรรลุผลตามความมุ่งหมายและเห็นด้ว
 ด้วที่กำหนดให้เรียนวิชา หลักสูตรที่กำหนดไว้เหมาะสมกับ
 ความสามารถตามวัยของเด็ก เนื้อหาวิชาเหมาะสมที่จะเป็น
 พื้นฐานในการเรียนในชั้นต่อไป อัตราเวลาเรียนเหมาะสม
 แล้ว มีครูประมาณ ๓ ใน ๕ ส่วน ที่ว่าสอนไม่ทันครบ
 หลักสูตร นักเรียนเรียนไม่ทันหลักสูตร
- ค. วิชาวิทยาศาสตร์ของตน ครมมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาที่กำหนด
 ไว้มีส่วนช่วยให้การเรียนในชั้นบรรลุผลตามความมุ่งหมายพอ
 สมควร ครูเห็นด้วในการกำหนดให้เรียนวิชา และเห็นว่า
 เหมาะสมกับความสามารถตามวัยของเด็ก อัตราเวลาเรียน
 เห็นว่าเหมาะสมแล้ว สำหรับการสอนนั้นมครู ๒ ใน ๕ ส่วน
 ที่สอนไม่ทันครบหลักสูตร และคาดคะเนว่านักเรียนเรียนไม่ได้
 ครบตามหลักสูตร ครูเห็นว่าวิชาเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐาน
 ในการเรียนในชั้นต่อไป

- ง. วิชาคณิตศาสตร์ ครูเห็นด้วยที่หลักสูตรกำหนดให้เรียน
 เหมาะสมกับความสามารถตามวัยของเด็ก แต่อัตราเวลาเรียน
 น้อยไป ครูประมาณครั่งหนึ่งเห็นว่าควรเพิ่มอัตราเวลาเรียน
 เพราะสอนไม่ทันครบตามหลักสูตร สำหรับเนื้อหาวิชาที่เหมาะสม
 สมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไป
- จ. วิชาพลาณามัย ครูเห็นพ้องด้วยในการที่หลักสูตรกำหนดให้เรียน
 และเห็นว่าเนื้อหาเหมาะสมตามวัยของเด็ก เหมาะสมที่จะเป็น
 พื้นฐานในการเรียนในชั้นต่อไป อัตราเวลาเรียนเหมาะสม
 แล้ว ครูประมาณร้อยละ ๓๐ สอนไม่ได้ครบตามหลักสูตร
- ฉ. วิชาศิลปศึกษา ครูมีความเห็นเช่นเดียวกับวิชาพลศึกษาทั้งข้อที่
 และข้อสี่และเห็นว่าวิชาไม่เหมาะสม สมที่ที่จะเป็นพื้นฐานใน
 การเรียนในชั้นต่อไป วิชาอื่นเช่นเดียวกับพลศึกษา กล่าวคือ
 ครูไม่สามารถสอนได้ครบตามหลักสูตร
๕. การประชุมในขบวนการศึกษา ๒๕๐๕ ครูส่วนมากเคยประชุมประมาณ
 เดือนละครั้ง มีครูร้อยละ ๓๗ เคยได้รับคำแนะนำจากศึกษานิเทศก์หรือผู้เชี่ยวชาญ
 ในการใช้หลักสูตร มีครูได้รับผลจากการแนะนำน้อย การนิเทศยังไม่ทั่วถึง
 แสดงว่าความช่วยเหลือที่ครูได้รับยังไม่พอเพียง
๖. สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนสอบไล่ตกเป็นจำนวนมากคือ จำนวน
 นักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ มากเกินไป ครูขาดความเอาใจใส่ในการสอน โรงเรียนขาด
 อุปกรณ์การสอน และผู้ปกครองละเลยไม่เอาใจใส่ในการเรียนของเด็ก เหล่านี้เป็น
 สาเหตุสำคัญที่สุด สาเหตุจากหลักสูตรมีความสำคัญเป็นรองสาเหตุอื่น ๆ ทั้งหมด

สำหรับสาเหตุอื่นเนื่องมาจากจำนวนนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ มากเกินไปนั้น
เป็นอุปสรรคของการดำเนินการสอนเป็นอย่างมาก ครูไม่มีโอกาสดูแลนักเรียนและ
ส่งเสริมความสามารถตามเอกภาพของนักเรียนใดทีละคน นักเรียนเรียนไม่ได้
เต็มที่ ทำให้การเรียนไม่ได้ผลเท่าที่ควร

สาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือครูขาดความเข้าใจใส่ในการสอน ขอนเป็น
ที่น่าสังเกตเพราะครูเป็นผู้ตอบว่าครูเองขาดความเข้าใจใส่ ครอบงำในความบกพร่อง
ของครูทำให้เด็กเรียนต้องสับสนมาก โดยอ้างสาเหตุต่อไปนี้ คือ ครูขาดความรู้
ความชำนาญในการสอน ไม่มีวิธีผลัดทด มีสุขภาพไม่สมบูรณ์ มาตรฐานการ
ครองชีพต่ำ การนิเทศการสอนไม่ดี

สาเหตุสำคัญที่เกี่ยวกับทางบ้านของนักเรียนที่ครูเห็นสำคัญก็คือ พ่อแม่
ยากจนใช้เด็กประกอบอาชีพ การคมนาคมไม่สะดวกซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการไปโรงเรียน
ของเด็ก

สาเหตุจากหลักสูตร ซึ่งเป็นความมุ่งหมายสำคัญในการทำการค้นคว้า
เรื่องนั้น ครูเห็นว่ามีความสำคัญเป็นอันดับรองจากสาเหตุอื่น ๆ สำหรับสาเหตุ
จากหลักสูตร ครูเห็นว่ามีความสำคัญมากน้อยตามลำดับดังนี้ หนังสือแบบเรียน
ไม่ดี หลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก เนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป
เนื้อหาวิชาในหลักสูตรยากไป ซึ่งเมื่อพิจารณาตามความเห็นของครูต่อรายการวิชา
ต่าง ๆ ครูส่วนมากว่า พอใช้ได้แล้ว ดังนั้นจะเห็นว่าสาเหตุที่ตองแก้ไขเป็น
ส่วนน้อย

๗. ความแตกต่างของความเห็นของครู อาจกล่าวได้ว่าไม่มีข้อแตกต่าง
กันเลยในระหว่างครูที่มี เพศ วุฒิ และจำนวนปีที่ทำการสอนต่างกัน

ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา ๑

เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป ชั้นประถมศึกษา ๕

พุทธศักราช ๒๕๐๓

ของ

นายประกิจ รัตนสุวรรณ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษา ๕ ในเรื่องต่อไปนี้ คือ ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตร ประมวลการสอน ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาทั้งในด้านความยากง่ายและความมากน้อย ความเหมาะสมของอัตราเวลาเรียนของแต่ละวิชา การประเมินผลการสอนของครูและการเรียนของเด็กในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ว่าสอนและเรียนได้ครบหลักสูตรหรือไม่ การจัดการประชุม การสัมมนา และการนิเทศการศึกษาเพื่อให้การใช้หลักสูตรได้ผลสัมฤทธิ์ความมุ่งหมาย สาเหตุที่ทำให้เด็กชั้นประถมศึกษาชอบตกล้มมาก ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรและความต้องการความช่วยเหลือจากต่าง ๆ ในอันที่จะทำให้งานบริหารการศึกษาในอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารการศึกษาแต่ละคนได้ผลเจริญก้าวหน้าไปมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ผู้บริหารการศึกษา ภาค
 ศึกษา ๑ แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ซึ่งมีจำนวนดังนี้คือ ศึกษาธิการจังหวัด และ
 ศึกษาธิการอำเภอ ๕๓ คนศึกษานิเทศก์ ๓๔ คน และครูใหญ่ ๒๔ คน รวม
 ทั้งสิ้น ๑๑๑ คน สำหรับศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ และศึกษานิเทศก์
 ใช้จำนวนเท่าเทียมทั้งหมดในภาคศึกษา ๑ ส่วนครูใหญ่ใช้วิธีเลือกจากครูใหญ่ทั้งชาย
 หญิงของโรงเรียนประจำชายและเทศบาลทั้งการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ๑ ถึง
 ประถมปีที่ ๕ เป็นอย่างน้อยในเขตภาคศึกษา ๑ โดยเลือก ๒๔ โรงเรียน จาก
 จำนวน ๒๐๓ โรงเรียนด้วยวิธีสุ่มตัวอย่าง โดยอาศัยตารางของฟิชเชอร์กับเขตส
 วิชาดำเนินการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล

ผู้ค้นคว้าได้สร้างข้อสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับ
 หลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษา ๔ โดยยึดเอาสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
 ประโยคประถมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๐๓ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตร
 ฉบับนี้เป็นหลักในการตั้งคำถาม ข้อสอบถามทั้งหมดมี ๔๕ ข้อ เกี่ยวกับรายละเอียด
 ส่วนบุคคลของผู้บริหารเอง ๑๕ ข้อ และเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป
 ชั้นประถมศึกษา ๔ อีก ๓๐ ข้อ สำหรับข้อสอบถามเกี่ยวกับหลักสูตร ส่วนมากมีข้อ
 มาตรฐานส่วนประมาณค่าความเห็นเป็น ๕ ช่องบ้าง ๓ ช่องบ้างเรียงจากลักษณะที่เป็น
 เชนนิมานมากที่สุดจนถึงเชนนีเสฐมากที่สุด บางข้อมีข้อ มาตรฐานให้เลือก
 ประมาณค่าความเห็นเพียง ๒ ช่อง คือเชนนีมานกบนีเสฐเท่านั้น บางข้อกำหนด
 คำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกออกความคิดเห็นตามข้อมาตรฐานนั้น ๆ แต่เพียงข้อเดียว
 บางข้อไม่กำหนดคำตอบไว้ เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

ได้ทดลองใช้ข้อสอบถามทั้งหมดกับครูใหญ่โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียน
เทศบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรีรวม ๘๐ โรงเรียน เมื่อได้แบบสอบถามคนและ
พิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องบางประการของข้อสอบถามแล้ว จึงใช้เป็นแบบสอบถาม
กับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

ผู้ค้นคว้าได้นำแบบสอบถามส่งถึงบุคคลในกลุ่มตัวอย่าง โดยตรงด้วยตนเอง
โดยมีหนังสือนำจากอธิบดีกรมสามัญศึกษาถึงผู้บริหารการศึกษาแต่ละคน และได้
รับข้อสอบถามคืนด้วยตนเองเช่นเดียวกัน จากนั้นได้ถ่ายทอดข้อมูลทั้งหมดออกเป็น
เลขรหัส เพื่อการจัดกระทำข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูล
ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. คำนวณหาอัตราส่วนร้อยละของจำนวนความถี่ของคำตอบในแต่ละข้อถาม
ของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดและพิจารณาเป็นส่วนรวมว่า ผู้บริหารการศึกษาส่วน
ใหญ่มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับหลักสูตร
๒. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาที่เกี่ยวกับหลักสูตร โดย
ใช้วิธีคำนวณหาค่า ไค-สแควร์ จำแนกตามประเภทของผู้บริหารการศึกษา ประสิทธิภาพ
การดำเนินงานเป็นจำนวนปี และฐานะตามความมั่งคั่งของเงินเดือนของผู้
บริหารการศึกษา ว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
เพียงใด นำผลเสนอในตารางเฉพาะเรื่องที่มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
นอกจากนี้ได้รวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่ผู้บริหารการศึกษาได้
เขียนตอบมาในแบบสอบถามโดยจัดแยกไว้เป็นเรื่อง ๆ เพื่อนำมาใช้พิจารณาประกอบ
ผลการค้นคว้าในภายหลังอีกด้วย

สรุปผลการค้นคว้า

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้น
ประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ได้ผลโดยสังเขปเป็นเรื่อง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การจัดทำหลักสูตร ผู้บริหารการศึกษาเพียงร้อยละ ๕๔.๘ เท่านั้น
ที่ทราบว่า ใครเป็นผู้จัดทำหลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๔ พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งกำลังใช้
อยู่ในปัจจุบัน ผู้บริหารการศึกษาแทบทุกคนเห็นว่า ตนควรจะได้มีส่วนร่วมออก
ความคิดเห็นในการจัดทำหลักสูตรนี้ด้วย ในฐานะที่ตนมีประสบการณ์เกี่ยวกับ
การเรียน การสอน และสภาพของท้องถิ่นที่กำลังบริหารงานการศึกษาอยู่มากพอ
สมควร กยศของมหาวิทยาลัยขอในการใช้หลักสูตรโดยตรง การได้มีส่วนร่วมใน
การจัดทำจะช่วยให้ผู้บริหารการศึกษาเข้าใจเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักสูตรอย่าง
ละเอียดแจ่มแจ้งอีกด้วย

๒. ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตร ผู้บริหารการศึกษาส่วนใหญ่มีความ
เห็นว่า ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรยังไม่ค่อยชัดเจน กล่าวไว้กว้างเกินไป
ในบรรดาผู้บริหารการศึกษาทั้งหมด ส่วนมากที่บอกว่าเข้าใจความมุ่งหมายทั่วไปของ
หลักสูตรอย่างแจ่มแจ้งนั้น เป็นศึกษานิเทศก์ รองลงไปคือ ศึกษานิกร และครูใหญ่
ผู้บริหารการศึกษาที่ทำความเข้าใจความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรอย่างแจ่ม-
แจ้งดี ได้แก่ผู้บริหารการศึกษาตั้งแต่ชั้นโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำงาน
ไม่เกิน ๑๕ ปี ส่วนผู้บริหารการศึกษาที่ไม่ค่อยเข้าใจความมุ่งหมายของหลักสูตร
แจ่มแจ้งคนก ได้แก่ผู้บริหารการศึกษาตั้งแต่ชั้นตรีลงมา และมีประสบการณ์ใน
การทำงานตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป

ถึงแม้ผู้บริหารการศึกษาส่วนใหญ่จะไม่ค่อยเข้าใจความมุ่งหมายของหลักสูตร
แจ่มแจ้งคนก แต่ก็ปรากฏว่าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากเห็นว่า แต่ละวิชาที่หลักสูตร

กำหนดให้เด็กเรียนในชั้นประถมศึกษา ๔ มีความมุ่งหมายเฉพาะสอดคล้องกับความ
มุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรหมคททวิชา

๓. การคาดคะเนของผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับความมากน้อยของจำนวนเด็ก
ซึ่งเรียนจบหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ที่
สามารถเรียนได้ตามความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตร

ตามที่หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้นมีจุดมุ่งหมายให้เด็กที่เรียนจบแล้ว
มีคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ ๔ ประการ คือ มีความเจริญแห่งตน มีมนุษยสัมพันธ์
มีความสามารถในการครองชีพ และมีความรับผิดชอบตามหน้าที่พลเมืองนั้น ปรากฏ
ผลว่าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากมีความเห็นว่า เด็กส่วนมากที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา ๔
เมื่อจบการศึกษา ๒๕๐๕ ยังมีคุณลักษณะต่าง ๆ ไม่ครบตามความมุ่งหมายที่ระบุ
ไว้ในหลักสูตร โดยเฉพาะคุณลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการครองชีพ ความ
เจริญแห่งตน และความรับผิดชอบตามหน้าที่พลเมือง ซึ่งมีในเด็กเพียงส่วนน้อย
ส่วนลักษณะบางประการ เช่น เป็นผู้มีความรับผิดชอบ สภาพอ่อนน้อม ยกย่องการประกอบ
อาชีพโดยสุจริตเหล่านี้ มีในเด็กชั้นประถมศึกษา ๔ เกือบทุกคน

๔. ประมวลการสอน ผู้บริหารการศึกษาภาคศึกษา ๑ ประมาณครึ่งหนึ่ง
เคยเข้าร่วมประชุมในการจัดทำประมวลการสอน และได้แสดงความคิดเห็นของตน
มากพอสมควร ในบรรดาผู้บริหารการศึกษาจำนวนนี้ ปรากฏว่า เป็นศึกษานิเทศก์
มากที่สุด รองลงมาเป็นศึกษาธิการ และครูใหญ่ ผู้บริหารการศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วม
ประชุมแทบทุกท่านแสดงความประสงค์ว่า ตนควรจะได้มีส่วนร่วมในการจัดทำ
ประมวลการสอนด้วย โดยให้เหตุผลว่า จะทำให้สามารถเข้าใจรายละเอียดใน
ประมวลการสอนอย่างแจ่มแจ้ง และจะได้ประมวลการสอนที่เหมาะสมกับสภาพ
ท้องถิ่นมากที่สุด

ประมวลการสอนที่โรงเรียนต่าง ๆ ในภาคศึกษา ๑ กำลังใช้อยู่ ส่วนมาก เป็นประมวลการสอนที่โรงเรียนในโครงการปรับปรุงการศึกษากรุงเทพฯ-ธนบุรี ร่วมกันจัดทำขึ้น แต่ในบางจังหวัด บางอำเภอจัดทำประมวลการสอนขึ้นเอง ด้วยความร่วมมือระหว่างศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอศึกษานิเทศก์ ครูใหญ่ และครูประจำวิชาต่าง ๆ แต่ก็เป็นส่วนน้อย สำหรับโรงเรียนเทศบาลบางแห่งมีผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาของเทศบาลเป็นผู้จัดทำขึ้น โดยได้รับความร่วมมือจากศึกษานิเทศก์

ผู้บริหารการศึกษาเป็นจำนวนมากเห็นว่า ประมวลการสอนชั้นประถมศึกษา ๔ ที่ครูในบังคับบัญชากำลังใช้อยู่มีความชัดเจนดีแล้วเป็นส่วนมาก ในจำนวนผู้ที่เห็นว่า ประมวลการสอนมีความชัดเจนดีนั้น เป็นศึกษานิเทศก์มากกว่าศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนครูใหญ่กับศึกษาธิการที่เห็นว่าประมวลการสอนชัดเจนดีแล้ว มีจำนวนพอ ๆ กัน

นอกจากนี้ ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นว่ เนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในประมวลการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ แต่มีผู้บริหารการศึกษาถึงร้อยละ ๕๕ ที่เห็นว่า ประมวลการสอนที่ครูกำลังใช้กันอยู่นั้นไม่ค่อยเหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ในท้องถิ่นของตนนัก

๕. การสอนของครู ผู้บริหารการศึกษาเกือบทุกคนเห็นว่า ประมวลการสอนจะช่วยครูในการเตรียมการสอนได้มากที่สุด และเห็นว่าต้องมีการคิดเปลี่ยนแปลงเนื้อหาวิชาแต่เพียงส่วนน้อยในทงหมวดวิชา เพื่อให้เหมาะสมกับเด็กและสภาพความเป็นอยู่ของท้องถิ่นเสียก่อน มีผู้บริหารการศึกษาเป็นส่วนน้อยที่เห็นว่าครูในบังคับบัญชาใช้ประมวลการสอนโดยไม่ได้อัดคิดเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ เลย

ผู้บริหารการศึกษาได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่ครูในบางโรงเรียนไม่ได้ใช้ประมวลการสอนในการเตรียมการสอนว่า เป็นเพราะครูขาดความสนใจในเรื่องการเรียน การสอน ไม่เข้าใจความสำคัญองประมวลการสอน ไม่มีหนังสือประมวล

การสอนใช้เพียงพอ บางโรงเรียนก็ไม่มีเลย นอกจากนี้ เป็นครูที่ไม่ค่อยมีความ
กระตือรือร้น สอนไปวันหนึ่ง ๆ ตามตารางสอน แต่ครูบางคนก็ใช้หนังสือแบบเรียน
ต่าง ๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้ในโรงเรียน หนังสือคู่มือครูวิชาต่าง ๆ
วารสารต่าง ๆ ตลอดจนสมุดจดวิชาของนักเรียนรุ่นก่อน ๆ ก็มี

เกี่ยวกับวิธีสอน ผู้บริหารการศึกษาให้ความเห็นว่า ครูส่วนมากได้ใช้วิธีสอน
ตามที่ใดเสนอแนะไว้ในประมวลการสอน และได้ให้ข้อคิดเพิ่มเติมว่าถ้าจะให้ประมวล
การสอนมีประโยชน์ต่อครูในเรื่องการสอนมากยิ่งขึ้น ควรจะตีพิมพ์การอบรมเพื่อชี้แจง
แก่บรรดาครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับประมวลการสอนให้เข้าใจถึงความสำคัญ และ
ประโยชน์ ตลอดจนวิธีใช้ประมวลการสอนโดยแจ่มแจ้งทั่วกัน จัดหาหนังสือประมวล
การสอนแจกจ่ายให้เพียงพอแก่จำนวนครู มีการสัมมนาเป็นครั้งคราวเพื่อปรับปรุง
แก้ไขประมวลการสอนให้ดีขึ้น และให้ผู้บริหารการศึกษาเข้มงวดกวดขันเรื่องการ
ทำสมุดเตรียมการสอนและรายงานการสอนอยู่เสมอ ๆ เพื่อเป็นการทำให้ครูต้องใช้
ประมวลการสอนโดยปริยาย

๖. เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีแนวโน้มพอจะเห็นได้ว่า
ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ว่ามีส่วนช่วยให้การเรียน
ของเด็กบรรลุผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรที่ตั้งไว้ได้ไม่มากนัก ในบรรดาผู้บริหาร
การศึกษาทุกประเภท ผู้ที่เห็นว่าเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้น
ประถมศึกษา ๔ มีส่วนช่วยให้การเรียนของเด็กบรรลุผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร
นั้น เป็นศึกษานิตยสารมากกว่าครูใหญ่อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้บริหารการศึกษาที่มีความเห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่หลักสูตรกำหนดให้เรียน
วิชาต่าง ๆ เรียงตามลำดับจำนวนความถี่ได้ดังนี้ คือ หมวดวิชาภาษาไทย คณิต-
ศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์เบื้องต้น และศิลปศึกษา สำหรับหมวด
วิชาวิทยาศาสตร์เบื้องต้นมีผู้บริหารการศึกษาร้อยละ ๔๑.๔ ที่ไม่ค่อยเห็นด้วยนัก

ในการทบทวนหลักสูตรกำหนดให้เรียน และหมวดศิลปศึกษามีผู้บริหารการศึกษาประมาณ
ครึ่งหนึ่งของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดที่ไม่ค่อยเห็นด้วยนัก โดยเฉพาะแขนงวิชาศิลป
ปฏิบัติผู้บริหารการศึกษาที่ไม่เห็นด้วยนักถึงร้อยละ ๕๘.๖ ในจำนวนผู้บริหาร
การศึกษาที่ไม่ค่อยเห็นด้วยนักในการทบทวนหลักสูตรกำหนดให้เรียนวิชาต่าง ๆ ในหมวด
ศิลปศึกษานั้น ต่างเห็นว่าวิชาชัชรองและดนตรี วิชาศิลปปฏิบัติ มีเนื้อหาวิชายาก
เกินไปเป็นจำนวนร้อยละ ๒๕ และ ๓๔ ของผู้บริหารการศึกษาจำนวนนั้นตามลำดับ

ความเห็นของผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของการกำหนดเนื้อหาวิชา เมื่อแยก
พิจารณาเป็นฝ่าย ๆ ปรากฏว่า ผู้ทบทวนความเห็นพ้องด้วยอย่างยิ่งในการทบทวน
กำหนดให้เรียนวิชาภาษาไทย (ด้านกรเขียน) สังคมศึกษา พลานามัย และศิลป-
ศึกษา (เฉพาะการชัชรองและดนตรี กับ ศิลปปฏิบัติ) นั้น เป็นศึกษานี้เทศกว่า
ครูใหญ่อ่างน้อยสำคัญ ส่วนศึกษาดิการกับศึกษานี้เทศกว่าความเห็นด้วยกับการ
กำหนดวิชาเหล่านี้ไว้ในหลักสูตรเป็นจำนวนพอ ๆ กัน

๗. ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาแต่ละวิชา ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากมี
ความเห็นว่ เนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ที่หลักสูตรกำหนดไว้ มีความเหมาะสมกับ
ความสามารถของเด็กทั้งในด้านความยากง่าย และความมากน้อยของเนื้อหาวิชา
เรียงตามลำดับไ้ดังนี้ คือ หมวดวิชาพลานามัย ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ของตน
คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และศิลปศึกษา

ในหมวดศิลปศึกษา มีแขนงวิชาการเขียนรูปและระบายสี แขนงเดียวเท่านั้น
ที่ผู้บริหารการศึกษาเห็นว่ามีความยากง่ายเหมาะสมรองจากวิชาหมวดภาษาไทย

ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา
ในด้านความยากง่ายของเนื้อหาวิชา ศึกษาดิการที่เห็นว่าวิชาศิลปปฏิบัติมีความยาก
ง่ายเหมาะสมกับความสามารถของเด็กแล้ว มีจำนวนมากกว่าศึกษานี้เทศกว่า ผู้บริหาร
การศึกษาผู้มีประสบการณ์มาก (ตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นไป) ที่เห็นว่าวิชาศิลปปฏิบัติ

กับหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของตนมีความง่ายเหมาะสมกับเด็กแล้ว มีจำนวน
มากกว่าผู้บริหารการศึกษาที่มรสพการณน้อย (๑-๑๔ ปี)

ในด้านความมากน้อยของเนื้อหาวิชา มีครูใหญ่เป็นจำนวนมากกว่าศึกษา-
นเทศกทเห็นว่า เนื้อหาของวิชาอ่านไทยมีความมากน้อยเหมาะสมกับแล้ว ผู้บริหาร
การศึกษาที่มรสพการณมาก (๒๕ ปีขึ้นไป) เป็นจำนวนมากกว่าผู้บริหารการ
ศึกษาที่มรสพการณน้อย (๑-๑๔ ปี) ที่เห็นว่าเนื้อหาของวิชาหมวดสังคม-
ศึกษา วิทยาศาสตร์ของตน วิชาพลศึกษาในหมวดวิชาพลานามัย มีความมากน้อย
เหมาะสมกับแล้ว แต่สำหรับวิชาศิลปะปฏิบัติมีผู้บริหารการศึกษาที่มรสพการณปาน-
กลาง (๑๕-๒๔ ปี) เป็นจำนวนมากกว่าผู้บริหารการศึกษาที่มรสพการณ
น้อย (๑-๑๔ ปี) และประสพการณมาก (๒๕ ปีขึ้นไป) ที่เห็นว่า เนื้อหา
ของวิชาที่มีความมากน้อยเหมาะสมกับแล้ว

เนื้อหาของบางวิชาที่ผู้บริหารการศึกษาเพียงส่วนน้อยเห็นว่ายังไม่เหมาะสมกับ
ความสามารถของเด็กในด้านความง่ายของเนื้อหา ได้แก่ วิชาการช้ร้องและ
ดนตรี กับวิชาศิลปะปฏิบัติในหมวดศิลปะศึกษา มีผู้บริหารการศึกษาไม่ต่ำกว่าร้อยละ
๓๐ ที่เห็นว่าวิชาทั้งสองนั้นเนื้อหายากเกินไป ส่วนในด้านความมากน้อยของเนื้อ
หา มีผู้บริหารการศึกษาเกือบ ๑ ใน ๔ ของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดเห็นว่า หมวด
วิชาศิลปะศึกษาเฉพาะแขนงวิชาการช้ร้องและดนตรี กับวิชาศิลปะปฏิบัติ หมวด
สังคมศึกษา หมวดคณิตศาสตร์ มีเนื้อหาค่อนข้างมากเกินไป มีผู้บริหารการศึกษา
เป็นจำนวนน้อยที่เห็นว่า เนื้อหาของบางวิชาที่ยังไม่เหมาะสมดังกล่าวแล้วนั้นง่าย
เกินไป หรือน้อยเกินไป

ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากเห็นว่า เนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ทุกวิชาที่กำหนด
ให้เรียนในชั้นประถมปีที่ ๑ ชั้นประถมปีที่ ๒ และปีที่ ๓ เหมาะสมอย่างยงท

จะเป็นพื้นฐานของการเรียนในชั้นประถมศึกษา ๔ เรียงตามลำดับจำนวนความถี่ของ
 ผู้บริหารการศึกษาที่เห็นดังกล่าว จากมากไปหาน้อย ได้แก่ หมวควิชา
 คณิตศาสตร์ พละนามัย สังคมศึกษา ภาษาไทย ศิลปศึกษา และวิทยาศาสตร์
 ของตน และผู้บริหารการศึกษาเกือบทั้งหมดคิดว่าเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา ๓
 จะมีความสามารถพอจะเรียนต่อชั้นประถมศึกษา ๔ ได้เกือบทุกคน สำหรับเนื้อหา
 วิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๔ ก็มีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะเป็นพื้นฐาน
 ในการเรียนต่อชั้นประถมศึกษา ๕ ได้เช่นกัน เรียงตามลำดับความถี่ของผู้บริหารการ
 ศึกษาที่เห็นว่าเหมาะสม ได้แก่ หมวควิชาพละนามัย สังคมศึกษา คณิตศาสตร์
 วิทยาศาสตร์ของตน ศิลปศึกษา และภาษาไทย

๘. อัตราเวลาเรียน ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากมีความเห็นว่าหลักสูตรได้
 กำหนดอัตราเวลาเรียนของแต่ละวิชาไว้เหมาะสมดีแล้วทุกหมวควิชา ไม่ว่าจะเป็นค่าน้ำ
 ลงความสำคัญหรือความมากน้อยของเนื้อหาวิชาก็ตาม สำหรับหมวควิชาคณิต-
 ศาสตร์ ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากให้ความสำคัญต่อหมวคนมากกว่าหมวอื่น ๆ
 เพราะมีผู้บริหารการศึกษาถึงร้อยละ ๔๖ ที่เห็นว่าอัตราเวลาเรียนของหมววิชา
 คณิตศาสตร์ยังน้อยไป ควรเพิ่มขึ้นอีก

ผู้บริหารการศึกษาเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่าอัตราเวลาเรียนของบางวิชายังไม่
 เหมาะสมนั้นเห็นว่าควรเพิ่มอัตราเวลาเรียนของหมววิชาต่าง ๆ ซึ่เกินกว่าที่
 ภาควิชาตามความมากน้อยของจำนวนร้อยละของผู้บริหารการศึกษาที่เห็นว่าควร
 เพิ่มอัตราเวลาเรียนนั้น ได้แก่ หมววิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์
 ของตนและสังคมศึกษา

ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับการกำหนดอัตราเวลาเรียนของ
 วิชาสังคมศึกษาต่างน เมื่อคำนึงถึงความมากน้อยของเนื้อหาวิชา ผู้ที่เห็นว่า

หลักสูตรกำหนดอัตราเวลาเรียนไว้เหมาะสมดีแล้ว เป็นครูใหญ่มากกว่าคณาจารย์
และเมื่อดูความสำคัญของวิชา ผู้เห็นว่า หลักสูตรกำหนดอัตราเวลาเรียนไว้
เหมาะสมดีแล้ว เป็นผู้บริหารการศึกษาที่มีเงินเดือนน้อย (ชั้นตรีลงมา) มากกว่า
ที่มีเงินเดือนมาก (ชั้นโทขึ้นไป)

๘. ประเมินผลการสอนของครู ผลของการคาดคะเนของผู้บริหารการศึกษา
เกี่ยวกับผลการสอนของครู ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ ว่าครูส่วนมากสอนวิชาใดได้
ครบหลักสูตรบ้าง ปรากฏว่า

วิชาที่ครูส่วนมากสอนได้ครบหลักสูตร คือหมวดคณิตศาสตร์ หมวดพลาณา-
มยเฉพาะแขนงวิชาสหศึกษา และหมวดวิทยาศาสตร์ของตน

วิชาที่ครูส่วนมากสอนได้ไม่ครบหลักสูตร คือหมวดวิชาศิลปศึกษาทุกแขนงวิชา
ส่วนหมวดภาษาไทย หมวดสังคมศึกษา และหมวดพลาณา มยเฉพาะแขนง
วิชาพลศึกษา ยังไม่แน่ว่าครูส่วนมากสอนได้ครบหลักสูตรหรือไม่ เพราะผู้บริหาร
การศึกษาคาดว่าครูส่วนมากสอนวิชาเหล่านี้ได้ครบหลักสูตรนั้น มีจำนวนพอ ๆ กัน
กับผู้คาดว่าครูส่วนมากสอนไม่ครบหลักสูตร

ผู้บริหารการศึกษาได้คาดคะเนเกี่ยวกับผลการสอนของครูในวิชาต่าง วิชาต่าง
ต่างกัน ดังนี้ ผู้คาดว่า ครูส่วนมากจะสอนวิชาภาษาไทยในด้านการฟังและการพูด
ได้ไม่ครบหลักสูตรนั้น เป็นคณาจารย์มากกว่าครูใหญ่ และคาดว่าครูส่วนมาก
จะสอนวิชาพลศึกษา กับวิชาศิลปปฏิบัติไม่ครบหลักสูตร เป็นคณาจารย์มากกว่า
คณาธิการ

ผู้บริหารการศึกษาให้เหตุผลว่า การที่ครูส่วนมากสอนบางวิชาได้ไม่ครบหลักสูตร
ทั้งกล่าว เป็นเพราะโรงเรียนมีจำนวนครูพิเศษที่มีความรู้ความชำนาญในการสอน
วิชาเฉพาะ เช่น วิชาขี้อรงและดนตรี วิชาศิลปปฏิบัติไม่เพียงพอ บางโรงเรียนก็ไม่

มีเลย โรงเรียนมักกิจกรรมนอกหลักสูตรมากเกินไป เช่น กิจกรรมลูกเสือ การกีฬา การเตรียมงานศิลปหัตถกรรม ต้องเสียเวลาเรียนของเด็กมาก เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ครูสอนได้ไม่ครบหลักสูตร

๑๐. ประเมินผลการเรียนของเด็ก ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากคาดคะเนจำนวนเด็กที่จบชั้นประถมศึกษา ๔ บัณฑิตศึกษา ๒๕๐๕ ว่า สามารถเรียนวิชาภาษาไทย (ในค่านการอ่าน) วิชาสังคมศึกษา และวิชาสุขศึกษา ได้ครบหลักสูตรเกือบทุกคน

สำหรับวิชาภาษาไทยในค่านการฟัง การพูด และการเขียน วิชาวิทยาศาสตร์ ของตน วิชาคณิตศาสตร์ วิชาพลศึกษา ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดคาดว่า เด็กสามารถเรียนวิชาเหล่านี้ได้ครบหลักสูตรเกือบทุกคน

ส่วนวิชาหมวดศิลปศึกษาทุกแขนงวิชา ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากคาดว่า มีเด็กเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถเรียนได้ครบหลักสูตร

ผู้บริหารการศึกษาได้คาดคะเนต่างกันเกี่ยวกับเรื่องผลการเรียนของเด็กในบางวิชา คือ ผู้ที่คาดคะเนว่าเด็กชั้นประถมศึกษา ๔ จะเรียนวิชาหมวดศิลปศึกษาทุกแขนงวิชา คือ การขับร้องและดนตรี การเขียนรูปและระบายสี ศิลปปฏิบัติ ได้ไม่ครบหลักสูตร เป็นศึกษานี้นึกมากว่าศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญ

ผู้บริหารการศึกษาที่คาดว่าเด็กสามารถเรียนวิชาพลศึกษา และวิชาต่าง ๆ ในหมวดศิลปศึกษาได้ไม่ครบหลักสูตรนั้น เป็นผู้ที่มประสพการณ์น้อย (๑-๑๔ ปี) มากกว่าผู้ที่มประสพการณ์มาก (ตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นไป)

เมื่อเปรียบเทียบการคาดคะเนของผู้บริหารการศึกษาในเรื่องผลการสอนของครู (ข้อ ๙) กับเรื่องผลการเรียนของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษา ๔ (ข้อ ๑๐) จะเห็นว่า ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ กับหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของตน ผู้บริหารการศึกษา

ส่วนมากคาดว่าครูสอนไ้ครบหลักสูตร แต่ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้บริหารการศึกษา
ทั้งหมดคาดว่าเด็กสามารถเรียนไ้ครบหลักสูตร และอีกครึ่งหนึ่งคาดว่าเด็กเรียนไ้
ไม่จบหลักสูตร

สำหรับหมวดวิชาสังคมศึกษา กับวิชาอ่านไทย ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้บริหาร
การศึกษาทั้งหมดคาดว่า ครูส่วนมากสอนไ้ครบหลักสูตร แต่กลับมีผู้บริหารการ
ศึกษาส่วนมากคาดว่าเด็กสามารถเรียนไ้ครบหลักสูตรเกือบทุกคน ส่วนผลการ
คาดคะเนในวิชาอื่น ๆ ปรากฏว่า ผลการสอบของครูจะสอดคล้องกันกับผลการเรียน
ของเด็ก กล่าวคือ ถ้าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากคาดว่าครูสอนวิชาไ้ครบหลักสูตร
ก็จะคาดว่าเด็กสามารถเรียนวิชานั้นไ้ครบหลักสูตรด้วย ไ้แก่ วิชาสังคมศึกษา
ถ้าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากคาดว่า ครูสอนวิชาไ้ครบหลักสูตร ก็จะคาดว่า
เด็กเรียนวิชานั้นไ้ครบหลักสูตร ไ้แก่ หมวดวิชาศิลปศึกษาทุกแขนงวิชา
หรือถ้าประมาณ ครึ่งหนึ่งของผู้บริหาร การศึกษาทั้งหมดคาดว่าครูสอนวิชาไ้ไม่ครบ
หลักสูตร ก็จะคาดว่าเด็กเรียนวิชานั้นไม่ครบหลักสูตรเป็นจำนวนเท่า ๆ กันด้วย
ซึ่งไ้แก่วิชาภาษาไทยในด้านการฟัง การพูด และการเขียน กับวิชาพลศึกษา

๑๑. การจัดและผลของการจัดการประชุมครูและการนิเทศการศึกษา ใน
รอบปีการศึกษา ๒๕๐๕ ผู้บริหารการศึกษาส่วนมาก (ร้อยละ ๗๘) เคยจัดให้
มีการประชุมครูเพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอน เดือนละครั้ง
หรือน้อยกว่า เช่น ภาคเรียนละครั้งบ้าง บ้าง ๑ - ๒ ครั้งบ้าง ส่วนผู้บริหาร
การศึกษาอีกเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ ๑๕) เคยจัดให้มีการประชุมครูบ่อยครั้งกว่า
ตั้งแต่เดือนละ ๒ ครั้งขึ้นไป ในจำนวนผู้บริหารการศึกษาทั้งหมด ครูใหญ่เป็นผ
้จัดการประชุมถึงกล่าวบ่อย ๆ และเป็นจำนวนมากกว่าผู้บริหารการศึกษาประเภทอื่น
รองลงไป คือ คศึกษานิเทศก์ และศึกษานิเทศก์ และศึกษานิเทศก์ ครูใหญ่ที่เคยจัดการประชุม

บ่อยครั้งตั้งแต่เดือนละ ๒ ครั้งขึ้นไป มีจำนวนมากกว่าศึกษานิเทศการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการประชุมแต่ละครั้ง มีคณะครูที่เข้าประชุมเกือบทุกคน และผู้บริหารการศึกษาส่วนมากคาดว่า การประชุมแต่ละครั้งจะได้ผลประโยชน์เป็นส่วนมาก

เกี่ยวกับงานนิเทศการศึกษา ผู้บริหารการศึกษาเป็นจำนวนมาก (ร้อยละ ๘๒.๘) เห็นว่าคณะครูในบังคับบัญชาเคยได้บริการนิเทศการศึกษา หรือความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา ในเรื่องการใช้หลักสูตรและประมวลการสอน ร้อยละ ๗๕ ของผู้บริหารการศึกษาจำนวนนี้กล่าวว่า บรรดาครูภายใต้บังคับบัญชาของตนเคยได้บริการนิเทศการศึกษาเป็นจำนวนร้อยละ ๒ ครั้งขึ้นไป นอกนั้นว่าเพียงบ้ละครั้งเดียว

จำนวนผู้บริหารการศึกษาที่มีเงินเดือนมาก (ตั้งแต่ชนโทหรือเทียบเท่าขึ้นไป) ทบอกว่าครูภายใต้บังคับบัญชาของเขาเคยได้บริการนิเทศการศึกษานั้น มีมากกว่าผู้บริหารการศึกษาที่มีเงินเดือนน้อย (ตั้งแต่ชนตรีหรือเทียบเท่าลงมา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกี่ยวกับผลที่ครูได้รับจากการนิเทศการศึกษาที่แล่ว ๆ มา ถึงแม้จะมีแนวโน้มที่พอจะเห็นได้ว่า คณะครูได้รับผลประโยชน์จากการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนมากก็จริง แต่ก็มีผู้บริหารการศึกษาอร้อยละ ๓๘.๑ ที่คาดว่า คณะครูภายใต้บังคับบัญชาของเขาได้รับผลประโยชน์จากการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนน้อย อย่างไรก็ตาม จำนวนศึกษานิเทศการ และศึกษานิเทศที่เห็นว่า คณะครูได้รับผลจากการนิเทศการศึกษาแต่ละครั้ง ก็ยังมากกว่าครูใหญ่ที่มความเห็นดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ

๑๒. สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดชนประณคศึกษาชอบตกมาก ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากเห็นว่าสาเหตุสำคัญต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดสขชตกกันมากนั้น ส่วนใหญ่

เป็นสาเหตุที่เนื่องมาจากความบกพร่องของครูและพ่อแม่ผู้ปกครองเด็ก และปัญหา
 ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ จำนวนครูไม่เพียงพอกับจำนวนเด็ก จำนวนเด็ก
 ในแต่ละชั้นมากเกินไป ส่วนสาเหตุต่าง ๆ ที่เนื่องมาจากโรงเรียน เช่น อาคาร
 โรงเรียน โต๊ะ ม้านั่ง ไม่เพียงพอ สภาพทั่วไปของโรงเรียนไม่ถูกสุขาภิบาล
 โรงเรียน และสาเหตุที่เนื่องมาจากความไม่เหมาะสมของหลักสูตร เช่น หลักสูตร
 ยากไป หรือมากเกินไป หรือหลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก ผู้บริหาร
 การศึกษาเห็นว่าไม่สู้จะสำคัญเท่าใดนัก เมื่อเรียงลำดับความสำคัญมากน้อยของ
 สาเหตุต่าง ๆ ตามจำนวนความถี่ของความเห็นของผู้บริหารการศึกษา จะได้สาเหตุ
 ลำดับ ๑๐ อันคืบ ดังนี้

- ๑) ครูขาดความกระตือรือร้น ความเอาใจใส่ต่อการสอน เท่าที่ควร
 และจำนวนครูไม่เพียงพอกับจำนวนเด็ก (สาเหตุทั้งสองนี้มี
 จำนวนผู้บริหารการศึกษาลง ความเห็นว่าสำคัญมากเป็นจำนวน
 เท่ากัน)
- ๒) พ่อแม่ผู้ปกครองไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อการเรียนของลูก
- ๓) ครูขาดความชำนาญในการสอน
- ๔) จำนวนเด็กในแต่ละชั้นมากเกินไป
- ๕) พ่อแม่ผู้ปกครองยากจน ต้องใช้เด็กช่วยประกอบอาชีพ
- ๖) ครูขาดขวัญกำลังใจ
- ๗) ครูขาดความรู้
- ๘) โรงเรียนขาดแคลนอุปกรณ์การสอน
- ๙) ผู้บริหารการศึกษาไม่เอาใจใส่
- ๑๐) มาตรฐานการครองชีพของครูอยู่ในระดับต่ำ

สาเหตุที่ผู้บริหารการศึกษาส่วนมากเห็นว่าสำคัญ แต่อยู่นอกเหนือรายการ
 ในแบบสอบถาม ก็คือ ปัญหาเรื่องเด็กสติปัญญาอ่อน และการเลือนชั้นเด็กโดยที่
 เด็กยังมีพัฒนาการไม่ถึงระดับความรู้ของชั้นเดิม ซึ่งจะเป็นเหตุให้เด็กเรียนอ่อน
 และสอบตกในชั้นต่อ ๆ ไป

สาเหตุบางอย่างที่มันแนวโน้มพอจะเห็นได้ชัดว่า ผู้บริหารการศึกษาภาคศึกษา
 เห็นว่าไม่สู้จะสำคัญนัก เมื่อเรียงสาเหตุเหล่านั้นตามลำดับจำนวนความถี่ของผู้บริหาร
 การศึกษาที่มความเห็นดังกล่าว ได้แก่

- ๑) การใช้ภาษาถิ่นของเด็ก
- ๒) เด็กขาดแคลนเครื่องนุ่งห่ม
- ๓) หนังสือแบบเรียนไม่ดี
- ๔) หลักสูตรยากไป
- ๕) หลักสูตรมากไป
- ๖) อาคารโรงเรียน โต๊ะ ม้านั่ง ไม่เพียงพอ

สรุปผลการค้นคว้าดังกล่าวมาแล้ว อาจจำแนกให้เห็นชัดว่า ผู้บริหารการศึกษา
 ภาคศึกษา ๑ มีความเห็นว่า หลักสูตรชั้นประถมศึกษา ๔ มีข้อดีและข้อบกพร่อง
 อย่างไร และผู้บริหารการศึกษาเองใคร่ขอความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง ดังต่อไปนี้

ก. ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาในด้านของหลักสูตร

๑. ความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร สอด

คล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรเป็นส่วนมาก

๒. ประมวลการสอนเขียนไว้ชัดเจนแล้วเป็นส่วนมาก กำหนดเนื้อหา
 วิชาต่าง ๆ ไว้สอดคล้องกับหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ และมีส่วนช่วยครูในการเตรียม

การสอนใดมากที่สุด โดยต้องมีการคัดเลือกเนื้อหาวิชาทุกวิชาให้เหมาะสมกับสภาพ
ความเป็นอยู่ในท้องถิ่นของแต่ละเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

๓. หลักสูตรกำหนดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับความสามารถ
ของเด็กทกววิชา ทั้งในด้านความยากง่ายและความมากน้อยของเนื้อหาวิชา เนื้อหา
ของวิชาต่าง ๆ ก็มีความยากง่ายเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้น กล่าวคือ เนื้อหาวิชาที่
หลักสูตรกำหนดให้เรียนในแต่ละชั้น เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นต่อไป
ตามลำดับ

๔. อัตราเวลาเรียนของแต่ละวิชาที่หลักสูตรกำหนดไว้ก็เหมาะสมแล้ว
เกือบทกววิชา ไม่ว่าจะคำนึงถึงความสำคัญหรือความมากน้อยของเนื้อหาวิชาก็ตาม
ยกเว้นหมวดคณิตศาสตร์ ซึ่งผู้บริหารการศึกษาถึงร้อยละ ๔๖ เห็นว่าอัตราเวลา
เรียนของหมวดวิชาน้อยเกินไป ควรจะเพิ่มขึ้นอีก นอกจากนี้ ยังมีผู้บริหารการศึกษา
จำนวนไม่น้อย (ไม่เกินร้อยละ ๓๔) ที่เห็นว่าควรเพิ่มอัตราเวลาเรียนของบางหมวด
วิชาขึ้นอีก คือ หมวดภาษาไทย วิทยาศาสตร์เบื้องต้น และสังคมศึกษา

ข. ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาในด้านความบกพร่องของหลักสูตร

๑. ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรไม่ค่อยชัดเจน มีผู้บริหารการศึกษา
เป็นจำนวนน้อยเท่านั้นที่สามารถเข้าใจความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรอย่างแจ่มแจ้ง
ดี หลักสูตรตรงความมุ่งหมายไว้วาง เป็นอคติและมุ่งหวังมากเกินไปสำหรับ
เด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น ก็จะเห็นได้ว่า ตามที่หลักสูตรตรงความมุ่งหมายไว้ว่า
เด็กที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้ว จะต้องมีความรู้ลักษณะต่าง ๆ ดังที่รวบรวมไว้ให้
ผู้บริหารการศึกษาออกความเห็นในแบบสอบถาม รวม ๓๑ ประการนั้น จะมีเด็ก
ที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วเกือบทุกคนที่มีความรู้ลักษณะเหล่านั้นเพียง ๖ ประการ
เท่านั้น และเด็กเพียงส่วนน้อยจะมีคุณลักษณะเหล่านั้น ๑๒ ประการ ส่วนลักษณะ

๑๓ ประการ เพียงครึ่งหนึ่งของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดคาดว่าจะมีปรากฏในเด็กเกือบทุกคน ส่วนผู้บริหารการศึกษาอีกครึ่งหนึ่งจะมีในเด็กเพียงส่วนน้อย แสดงว่า เด็กส่วนมากไม่สามารถเรียนจนมีคุณลักษณะต่างๆ ตามที่หลักสูตรตั้งความมุ่งหมายไว้

๒. มีผู้บริหารการศึกษาร้อยละ ๕๕ ที่เห็นว่าประมวลการสอนชั้นประถมปีที่ ๔ ยังไม่ค่อยเหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ในท้องถิ่นนี้ ส่วนมากของผู้บริหารการศึกษาจำนวนนี้ เพราะเนื้อหาวิชาบางวิชาค่อนข้างยากไปสำหรับเด็ก

๓. ถึงแม้ว่าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากจะเห็นว่า ความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละวิชาสอดคล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม ยังมีแนวโน้มที่เห็นได้ชัดว่า ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นว่ เนื้อหาของวิชาต่างๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีส่วนช่วยให้การเรียนของเด็กบรรลุผลสัมฤทธิ์ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้ไม่มากนัก บางวิชาที่หลักสูตรชั้นประถมปีที่ ๔ กำหนดให้เรียนนั้น ผู้บริหารการศึกษาจำนวนไม่น้อยที่เห็นว่ายังไม่สมควรให้เด็กเรียน คือ หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ของตน และหมวดวิชาศิลปะศึกษา จำนวนผู้บริหารการศึกษาที่ไม่ค่อยเห็นด้วยในการที่กำหนดให้เรียนวิชาทั้งสองหมวดนั้น มีถึงร้อยละ ๔๑ และ ๕๑ ตามลำดับ

๔. ถึงแม้ว่าผู้บริหารการศึกษาส่วนมากจะเห็นว่า หลักสูตรที่กำหนดเนื้อหาของวิชาต่างๆ ไว้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กดีแล้วก็ตาม แต่ผู้บริหารการศึกษาอีกเป็นจำนวนไม่น้อยเห็นว่าเนื้อหาของบางวิชายากเกินไปข้าง มากเกินไปข้าง ไม่เหมาะสม เมื่อคิดเป็นร้อยละของจำนวนผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดแล้ว มีดังนี้

หมวดวิชาศิลปะศึกษา วิชาการชบร้องและดนตรี ยากเกินไปร้อยละ ๓๐ มากเกินไปร้อยละ ๒๕ วิชาศิลปะปฏิบัติ ยากเกินไปร้อยละ ๓๑ มากเกินไปร้อยละ ๑๙

หมวดวิชาสังคมศึกษา ยากเกินไปร้อยละ ๒๒ มากเกินไปร้อยละ ๒๔
หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ยากเกินไปร้อยละ ๒๐ มากเกินไปร้อยละ ๑๗
หมวดวิชาภาษาไทย (การอ่าน) ยากเกินไปร้อยละ ๒๐ มากเกินไป

ร้อยละ ๑๓

ในบรรดาวิชาต่าง ๆ ที่หลักสูตรกำหนดให้เด็กเรียนในชั้นประถมปีที่ ๔ นั้น
หมวดวิชาศิลปศึกษา (เฉพาะแขนงวิชา การขับร้องและดนตรี กับ วิชาศิลปะปฏิบัติ)
เป็นวิชาที่มีผู้บริหารการศึกษาเห็นว่า หลักสูตรกำหนดเนื้อหาวิชาทั้งสองนี้ยัง
ไม่ค่อยเหมาะสม ยากและมากเกินไป และไม่ค่อยเห็นด้วยนักในการที่หลักสูตร
กำหนดให้เรียนวิชาทั้งสองมากกว่าวิชาหมวดอื่น ๆ นอกจากนี้ ในการประเมินผลการ
ใช้หลักสูตรในรอบปีการศึกษา ๒๕๐๕ ก็ปรากฏว่า ผู้บริหารการศึกษาส่วนมาก
คาดคะเนว่า ครูส่วนใหญ่สอนวิชาได้ไม่ครบหลักสูตร และมีเด็กเพียงส่วนน้อย
ที่สามารถเรียนได้ครบตามหลักสูตร

๕. เกี่ยวกับการจัดการนิตศการศึกษาดังนี้ แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร
โดยตรง แต่การนิตศการศึกษาก็มีส่วนช่วยให้การเรียน การสอน ได้ผลสัมความ
มุ่งหมายของหลักสูตรไม่น้อยเหมือนกัน ในภาคศึกษา ๑ ผู้บริหารการศึกษา
จำนวนร้อยละ ๑๒.๖ บอกว่า คณะครูในบังคับบัญชาไม่เคยได้รับการนิตศการ
ศึกษาเลย ในบรรดาผู้บริหารการศึกษาที่เคยจัดการนิตศการศึกษานั้น ซึ่งมีจำนวน
ร้อยละ ๘๒.๘ ของผู้บริหารการศึกษาทั้งหมดนั้น ร้อยละ ๗๕ เคยจัดขึ้นยลละ ๒ ครั้ง
ขึ้นไปในรอบปีการศึกษา ๒๕๐๕ นอกนั้นก็จัดขึ้นเพียงยลละครั้งเดียว และใน
จำนวนผู้บริหารการศึกษาที่เคยจัดการนิตศการศึกษานั้น ร้อยละ ๓๘.๑ เห็นว่า การ
จัดการนิตศการศึกษานั้นทำไปแล้วนั้นได้ผลเป็นส่วนน้อย

ค. ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาในเรื่องต้องการความช่วยเหลือด้าน
ต่าง ๆ สิ่งต่าง ๆ ที่ผู้บริหารการศึกษาต้องการความช่วยเหลือให้งานบริหารการศึกษา

ในอำนาจหน้าที่ดำเนินไปด้วยดี ตามที่ได้เขียนตอบมาในแบบสอบถามนั้น พอ
ประมวลเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

๑. อาคารสถานที่ ยังไม่เพียงพอกับนักเรียน ทำให้เกิดปัญหาเด็ก
ล้นชั้นชั้น ข้างโรงเรียนยังต้องอาศัยวัด สหรั่ว ไม่สะดวกในการจัดชั้นเรียน
ข้างโรงเรียนยังต้องการ โต๊ะ ม้านั่ง ซึ่งมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

๒. อุปกรณ์การสอนและอุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์การสอนบางอย่าง
มีราคาแพงมาก และยากเกินไปที่ครูจะจัดหาหรือจัดทำขึ้นเอง จึงขอให้กระทรวง-
ศึกษาธิการจัดหาอุปกรณ์เหล่านี้ให้พอเพียง ส่วนอุปกรณ์การเรียน โดยเฉพาะ
หนังสือแบบเรียน ควรจะจัดพิมพ์ในราคาที่ถูกที่สุด ถ้าแจกให้เปล่า ๆ ได้จะดีมาก
เพราะเด็กในชนบทส่วนมากมาจากครอบครัวที่ยากจน แบบเรียนไม่ควรเปลี่ยน
บ่อยนัก

๓. เกยวดยศครูเป็นปัญหาสำคัญมากที่ผู้บริหารการศึกษาได้เสนอมามากดังนี้

๑) ในการพิจารณาบรรจุครู หรือการสอบคัดเลือกนักเรียนฝึกหัดครู
นั้น ควรจะเลือกเฟ้นเฉพาะผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และ
บุคลิกลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นครูจริง ๆ โดยเฉพาะในเรื่อง
อายุ ควรจะกำหนดให้สูงกว่าข้าราชการประเภทอื่น เพราะ
ต้องมีความเป็นผู้ใหญ่ สามารถอบรมสั่งสอนเด็กให้อยู่ใน
โอวาทได้

๒) บรรจุครูให้พอเพียงกับจำนวนนักเรียน ครูใหญ่จะได้ไม่ต้องทำ
หน้าที่สอนมากเกินไป มีเวลาทำงานด้านบริหารโรงเรียนข้าง
ครูพิเศษเฉพาะวิชา เช่น ครูพลศึกษา ครูศิลปศึกษา ยังมี
ไม่เพียงพอ

- ๓) ควรมีการอบรมครูประจำการ เพื่อให้มีความรู้ ความชำนาญ ในด้านวิชาการ วิจัยสอน และการวัดผลการศึกษาให้ทันสมัย อยู่เสมอ
- ๔) ควรจัดให้มีสวัสดิการครูบ้างตามสมควร เช่น มีโรงพยาบาลครู บ้านพักครูในท้องถิ่นทุรกันดาร

๔. เกษียณข้าราชการนิเทศการศึกษา

- ๑) ควรจัดให้มีหน่วยศึกษานิเทศก์ประจำอำเภอเพิ่มชนออก ขณะนี้ มีแต่เพียงหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดซึ่งยังน้อยไปรุดการนิเทศ การศึกษาใดไม่ทั่วถึง
- ๒) หน่วยศึกษานิเทศก์ควรมีสถานงานเป็นสัดส่วน โดยเฉพาะมี วัสดุอุปกรณ์ครุภัณฑ์ครบครัน มีตำราทั้งภาษาไทยและ ต่างประเทศไว้สำหรับค้นคว้าได้อย่างกว้างขวาง มีเครื่องมือ เครื่องใช้ तथाเป็น เช่น พิมพ์ดีด เครื่องอัดโรเนียว เครื่อง ฉายภาพยนตร์ ตลอดจนยานพาหนะสำหรับใช้ออกไปปฏิบัติ หน้าที่
- ๓) ควรส่งเสริมให้ศึกษานิเทศก์ได้มีโอกาสเข้ารับการอบรม หรือ ศึกษาต่อเกี่ยวกับวิชาเฉพาะให้มาก จะได้มีความรู้ ความชำนาญในการสอนวิชานั้น ๆ มากพอ
- ๔) ควรอบรมผู้บริหารการศึกษาชั้นอำเภอและจังหวัด ให้เห็นความ สำคัญและเข้าใจวิธีการจัดการนิเทศการศึกษา จะได้ให้ความ ร่วมมือของชน ทำให้การนิเทศการศึกษาได้ผลเต็มที่

๕. คำนการบริหารการศึกษา

- ๑) ในการทำหลกศร ประมวลการสอน หรอมีการคลเนไว
ปเลยนแปลงใหม่ ในวงการศึกษา ควรจิตใหมการอบรม
ผูบริหารการศึกษา ให้มีความเชาใจเกยวกยวเองน ใยง
แจมแจงทกครวไป
- ๒) ควรปริบรงระเยยวาควยการลา เพอศึกษาคอทงใถายใน และ
นอกประเทศใหรตกมยงชน การอนญาตใหคร หรอผูบริหาร
การศึกษา ไปศึกษาคอเนจำนวนมาก ไย มีผลเสยคอการบริหาร
จานการศึกษามาก ในขางกรณการอนญาตใหคร คอกเน
รวงจงใจใหคร หรอผูบริหาร การศึกษา เองใสเวลาราชการ ในการ
คุตาราหาความ ว เพอเรยมเยยวทยจำนระของคนเองมากไย